

MERÇI BEAUCOUP, PARIS!

DUPĂ DOUĂ EDIȚII ÎN CARE AM OBTINUT CEL MAI MIC NUMĂR DE MEDALII DIN ULTIMELE 16 OLIMPIADE, PARIS2024 A READUS ROMÂNIA ÎN PRIMA PARTE A CLASAMENTULUI NAȚIUNILOR CARE AU AVUT REPREZENTANȚI PE PODIUM
O TRECERE ÎN REVISTĂ A PARTICIPĂRII TEAM ROMANIA LA PARIS2024, ÎN PAGINILE 34-83

Comitetul Olimpic și Sportiv Român
și partenerii săi vă urează:

Sărbători de poveste!

TOYOTA
Partener Oficial

Allianz Tiriac
Asigurător Oficial

 Efectrica
furnizare

ROMGAZ

 SCCERBASU

 HIDROELECTRICA

 PEAK

Loteria Română

KONICA MINOLTA

Edenia

ASOCIAȚIA
JIDVEI
VIITOR PRIN EDUCAȚIE

PANDORA

CUPRINS

CONTENTS

Paris2024, un pariu câștigat

Francezii au realizat ceea ce și-au propus prin organizarea celei de-a XXXIII-a ediții a Jocurilor Olimpice, anume reafirmarea spiritului liber francez, capabil să dea tonul în lume

pag. 24

Acasă, în inima Parisului

Palatul Behague a fost Casa României pe durata Jocurilor Olimpice

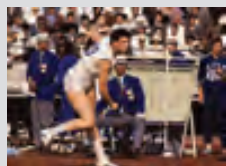
pag.84

Nu căutăm rezultate imediate

Un interviu exclusiv cu Mihai Covaliu despre răbdarea de a construi pe termen lung

pag. 95

Povestea unei medalii

Mihaela Penes a fost revelația întrecerilor atletice de la Tokyo1964

pag. 98

Jocurile Olimpice în imaginația copiilor

Cele mai bune lucrări au fost răsplătite cu premii la Casa Olimpică

pag. 100

MIHAI COVALIU, 4 MORE YEARS AS PRESIDENT

The Romanian Olympic and Sports Committee has elected its executive leadership for the next Olympic cycle after Paris 2024..... p. 11

MILANO CORTINA 2026 UNVEILS ITS "LOOK" AND ICONS

The organizers of the Milano Cortina 2026 Winter Olympic Games have launched the visual identity of the Olympic competition to be held in February 2026 p. 15

SPECIAL CAKE OFFERED TO THE OLYMPIANS AT THE ELISABETH PALACE

His Majesty the Custodian of the Crown and His Royal Highness Prince Radu hosted an evening dedicated to the Romanian champions of the Paris 2024 p. 19

THE BASE IN IZVORANI IS BEING REHABILITATED

The document was signed in the presence of Prime Minister Marcel Ciolacu, Minister of Development Adrian Veștea, ROSC President Mihai Covaliu and Secretary General George Boroi p. 19

OLYMPIC GAMES IN THE IMAGINATION OF CHILDREN

The best works they were rewarded with prizes at the Olympic House..... p. 100

COMITETUL OLIMPIC ȘI SPORTIV ROMÂN

COMITETUL EXECUTIV

Președinte: Mihai Covaliu
Secretar General: George Boroi
Octavian Morariu - membru CIO
Membri: Camelia Potec, Elisabeta Lipă, Răzvan Burleanu, Marius Florea, Simona Amănar, Cristinel Romanescu, Răzvan Pircălabu, Alin Petrache, Laura Badea, Georgeța Andrunache, Constantina Diță, Alina Dumitru, Puiu Gaspar, Alexandru Dedu, Vlad Ardeleanu, Claudia Georgescu, Vlad Manolescu

MAGAZIN OLIMPIC

Redactor-șef:
Inocențiu Voinea

Redacția: Dan Vasile, Dana Ionescu
Răzvan Ionașcu,
Mioara Voinea

English edition: IV. Lucian Bogdan
Design: Zebra Press
DTP/Prepress: The Ad Group

IMAGINI

Cristian Nistor
Coperta: TheAdGroup

Pentru tipărirea revistei Magazin Olimpic, COSR încurajează reciclarea hârtiei, astfel încât să nu ne îndepărtăm de la idealurile olimpice privind protecția mediului înconjurător și ocrotirea pădurilor, izvorul de oxigen al Planetei.

Magazin Olimpic este revista oficială a mișcării olimpice din România, proprietate a Comitetului Olimpic și Sportiv Român. Orice material publicistic, text, imagine, date statistice, se află sub incidența drepturilor de autor, iar pentru reproducerea acestora este nevoie de acordul redacției.

Tipărită la: GLOBAL PRINT

Manager de proiect: Alina Alexoi
Director Marketing: Violeta Beclea
Relații publice: Dana Ionescu

CONTACT

office@theadgroup.ro
tel.: 0723.393.300
www.cosr.ro

ISSN 2668-9197 ISSN-L 2668-9197

A close-up photograph of a young man with a joyful expression, showing his teeth. He is holding a large, gold medal with a scalloped edge in front of his mouth. The medal has a dark center with a circular emblem. The background is a solid blue color.

○ Vis împlinit

Nu-i ştia forma pe vremea când visa la ea, dar şi-o dorea. Acum o are. Nu se ciupeşte, căci ştie că e aievea, dar medalia o încercă. E aur veritabil!

DREAM COME TRUE / He didn't know its shape when he dreamed of it, but he wanted it. Now he has it. He doesn't pinch himself, because he knows he's awake, but the medal he tries. It's real gold!

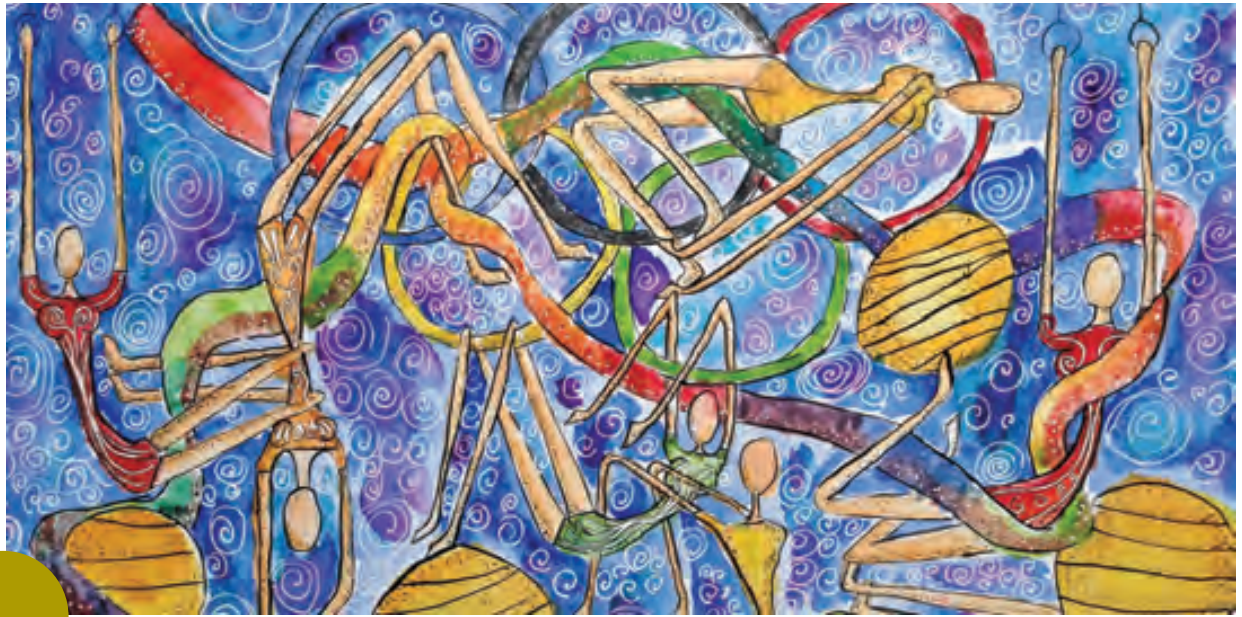

Bijuterie

Niciun colier de platină nu se compară cu o medalie olimpică, fie chiar și de argint. Este cea mai frumoasă bijuterie pe care orice fată și-ar dori să o poarte. Pe piept dar mai ales în suflet...

JEWELRY / No platinum necklace compares to an Olympic medal, or even a silver one. It is the most beautiful piece of jewelry that any girl would love to wear. On her chest but especially in her soul

desen de Sara Cristina Mazălu, 13 ani

de **Mihai Covaliu**
președintele Comitetului
Olimpic și Sportiv Român

“Mă bucură la fel de mult această emulație creată de rezultatele sportivilor noștri de la Paris. Mă bucură că suntem sursă de inspirație și că, prin mesaje pe care le transmite Mișcarea Olimpică, putem contribui și noi la formarea tinerei generații în spiritul unor valori autentice”
(Mihai Covaliu)

INSPIRĂM GENERAȚII DUPĂ GENERAȚII

REZULTATELE DE LA PARIS AU STIMULAT CREATIVITATEA COPIILOR ÎNSCRIȘI LA CONCURSURILE NOASTRE

Medaliile câștigate la Paris în arenele olimpice nu sunt doar un palmares cu care ne face să fim mândri sau care vin să deconteze eforturile sportivilor și resursele pe care noi ne-am străduit să le oferim, ci sunt cu mult mai mult de atât. Medaliile de la Paris sunt sursă de inspirație pentru o întreagă generație de copii, care au văzut exemple de urmat în David Popovici, în fata frumoasă care ridică greutatea, în băieții și fetele care au plutit pe deasupra apelor de la Vaires sur Marnes, sau în fetele care au excelat pe covorul de gimnastică. Fiecare ediție a Jocurilor Olimpice naște legende pe care copiii le adoră.

Jocurile Olimpice nu sunt doar despre sport, ci sunt în primul rând despre modele, despre educație în spiritul unor valori care le pot călăuzi copiii pașii în viață. Jocurile Olimpice sunt despre Onoare, despre Fair-Play, despre Respect. Jocurile Olimpice sunt despre Datorie, despre Efort, despre Țară. Jocurile Olimpice sunt despre Încredere și despre Echipă. Toate acestea pot contura caractere puternice, pot pregăti copiii pentru a deveni adulți responsabili, cu șanse mari de a reuși în viață.

De aceea, Comitetul Olimpic și Sportiv Român acordă o importanță deosebită Olimpismului ca vector educațional, iar proiectele adresate copiilor și derulate prin Academia Olimpică Română tocmai acestui dezerat servesc. Nu cu mult timp înainte de a trimite spre tipar acest număr al revistei

noastre, în care prezentăm pe larg aventura olimpică a Team Romania de la Paris, s-au încheiat concursurile noastre care nu calitățile fizice ale copiilor au vizat, ci imaginația lor. “Un condei numit fair-play” este un mai vechi proiect al nostru, dar care anul acesta, după Paris2024, parcă a avut mai multă sevă. Copiii talentați care s-au încumetat să scrie, fie versuri, fie reportaj, fie eseu au excelat în imaginație, dar și în folosirea terminologiei specifice sportului, ca niște adevărați jurnaliști.

Cât despre cei înscriși la întrecerea micilor artiști plastici, inspirația dată de victoriile alor noștri a făcut viața grea membrilor juriului. Foarte multe lucrări excelente, trimise la concursul “Jocurile Olimpice în imaginația copiilor”. Pe mine m-a impresionat faptul că, în desenele lor, copiii încercau să surprindă nu obiecte, nu personaje, ci sentimente, trăiri. Am văzut astfel cum arată bucuria în culori de tempera. Am văzut dârzenia în tușe de creion, am văzut efort, fair-play, colaborare, susținere, mândrie chiar în dăre de pensulă înmuiate în inimă parcă...

Mă bucură la fel de mult această emulație creată de rezultatele sportivilor noștri de la Paris. Mă bucură faptul că suntem sursă de inspirație și că, prin mesaje pe care le transmite Mișcarea Olimpică, putem contribui și noi la formarea tinerei generații în spiritul unor valori autentice. Sportul este și

trebuie să rămână un pilon al educației, pe care școala trebuie să se bazeze. “Men sana in corpore sano” nu este doar o lozincă!

As vrea să știe medaliații noștri de la Paris că, pe lângă faptul că și-au realizat niște visuri, că și-au îndeplinit niște obiective de performanță, au inspirat. Au pus aripi unor copii. Au creat motivații și au desenat niște destine pe care abia mai apoi le vom afla. Aud mai mereu povești ale unor campioni actuali în care spun că s-au apucat de sport pentru că au văzut când erau mici alți campioni pe care i-au admirat și au vrut să ajungă la fel ca ei. Azi, toți copiii vor să fie ca David Popovici. Mulți dintre ei vor ajunge, la rândul lor, sursă de inspirație pentru alte generații și, tot așa, izbânzile din arenele sportive vor anima și vor motiva generație după generație. Este o misiune de care suntem mândri și pe care nu o vom abandona, continuând să motivăm copiii creativi, copiii cu imaginație, care vor să se exprime în domeniile în care au talent, acolo unde fac cu plăcere ceea ce fac, pentru că doar așa se poate ajunge la performanță în orice domeniu, nu numai în sport.

P.S.: Dacă aș mai fi copil, m-aș înscrie la unul dintre concursurile Academiei Olimpice, chiar și dacă n-aș avea șansa să mai urc pe prima treaptă a podiumului, ca la Sydney...

En garde

WE INSPIRE GENERATION TO GENERATION

by **Mihai Covaliu**,
Romanian Olympic & Sport Committee President

The medals won in Paris on the Olympic stage are not just a source of pride or a reward for the efforts of the athletes and the resources we have worked hard to provide; they are much more than that. The medals from Paris are a source of inspiration for an entire generation of children, who saw role models in David Popovici, in the strong athletes lifting weights, in the boys and girls who soared above the waters of Vaires-sur-Marne, or in the girls who excelled on the gymnastics floor. Every edition of the Olympic Games gives birth to legends that children adore.

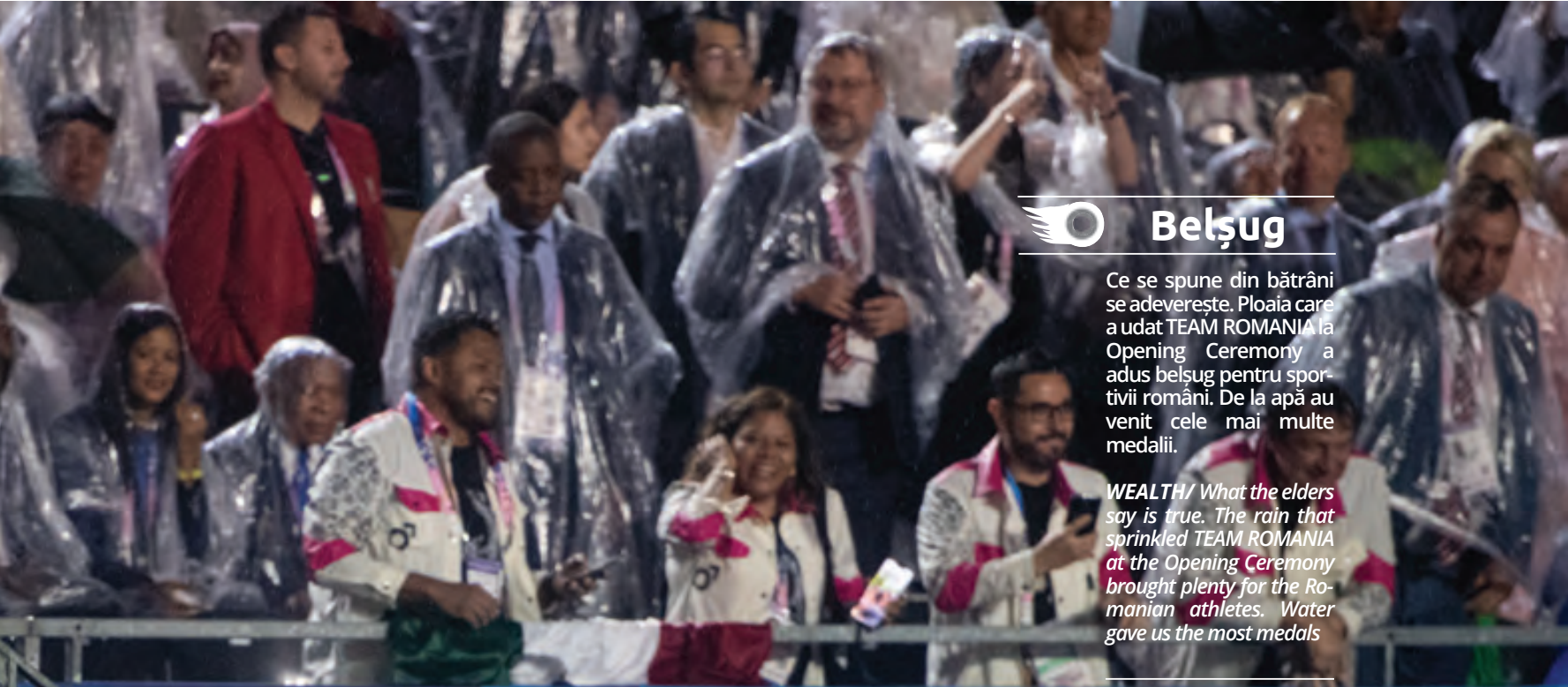
The Olympic Games are not just about sport; they are primarily about role models, about education in the spirit of values that can guide children's steps in life. The Olympic Games are about Honor, about Integrity, about Respect. The Olympic Games are about Duty, about Effort, about Country. The Olympic Games are about Trust, about Teamwork, and about Fair Play. All these can shape strong characters and prepare children to become responsible adults, with a high chance of succeeding in life.

For this reason, the Romanian Olympic and Sports Committee places great importance on Olympism as an educational tool, and the projects aimed at children, carried out through the Romanian Olympic Academy, serve this very purpose. Not long before sending this issue of our magazine to print, in which we extensively cover Team Romania's Olympic adventure in Paris, our own competitions—focused not on the physical qualities of the children, but on their imagination—were concluded. "A Pen Called Fair Play" is a long-standing project of ours, but this year, after Paris 2024, it seemed to have gained even more depth. The talented children who dared to write—whether poems, reports, or essays—excelled not only in imagination but also in their use of sports terminology, like true journalists.

As for the young artists who participated in the competition, the inspiration drawn from the victories of our athletes made life difficult for the members of the jury. Many excellent works were submitted to the "Olympic Games in the Imagination of Children" contest. What impressed me was that, in their drawings, the children tried to capture not objects, not characters, but feelings and experiences. I saw what joy looks like in tempera colors. I saw determination in pencil strokes. I saw effort, fair play, collaboration, support, and even pride in brush dipped in what seemed to be the heart itself... I am equally delighted by this creative energy sparked by the achievements of our athletes in Paris. I am glad that we are a source of inspiration, and that through the messages conveyed by the Olympic Movement, we can contribute to shaping the younger generation in the spirit of authentic values. Sport is, and must remain, a pillar of education upon which the school system must rely. "Mens sana in corpore sano" is not just a slogan!

I would like our medalists from Paris to know that, besides realizing their dreams and achieving their performance goals, they have inspired others. They have given wings to children. They have created motivations and have sketched out destinies that we will only fully discover later. I often hear stories from current champions who say they got into sports because, as children, they admired other champions and wanted to become just like them. Today, all children want to be like David Popovici. Many of them will, in turn, become a source of inspiration for other generations, and thus, victories in sports arenas will continue to inspire and motivate generation to generation. This is a mission we are proud of and one we will not abandon, continuing to motivate creative children, children with imagination, who want to express themselves in the fields where they have talent, where they enjoy what they do, because only then can one reach the highest level of performance in any field—not just in sport.

Beșug

Ce se spune din bătrâni se adevărește. Ploaia care a udat TEAM ROMANIA la Opening Ceremony a adus beșug pentru sportivii români. De la apă au venit cele mai multe medalii.

WEALTH/ What the elders say is true. The rain that sprinkled TEAM ROMANIA at the Opening Ceremony brought plenty for the Romanian athletes. Water gave us the most medals

BORNE ÎN CELE 11 DECENII DE EXISTENȚĂ

România este legată de ideile olimpismului modern încă de la sfârșitul secolului al XIX-lea, când baronul Pierre de Coubertain reînoda firul jocurilor care au animat Grecia antică. Astfel, prințul Bibescu devine primul român membru al CIO încă din 1899. Ulterior, un apropiat al Casei Regale a României, George Alexandru Plagino devine la Londra, în 1908, cel de-al 57-lea membru al CIO, cu mandat până în 1948.

În martie 1914 se înființează și Comitetul Olimpic Român, al cărui prim președinte a fost principele Carol al României. Cu acest prilej, Casa Regală a României a mai dat un teren, în aceeași zonă de nord a Bucureștiului, destinat sporturilor românești, după ce mai înainte donase și un alt teren din domeniile regale pentru construirea primei baze sportive din România, Velodromul, în apropierea Arcului de Triumf. Zece ani mai târziu, în 1924, România participă pentru prima oară la o ediție a Jocurilor Olimpice, pe care avea să o găzduiască pentru a doua oară Parisul, ediție la care obține și prima medalie din palmares, bronzul cu care a fost medaliată echipa de rugby.

Prima medalie de aur pentru România o obține Iosif Sârbu în 1952, la Helsinki, la tir sportiv. A urmat deceniul Iolandeî Balaș, atleta galactică, singura care reușise două

medalii de aur olimpice consecutive la săritura în înălțime, și ar fi reușit chiar trei, dacă o accidentare la tendon nu ar fi ținut-o departe de o performanță absolut remarcabilă și la Ciudad de Mexico.

Apoi a venit "perfectiunea", zecele Nadiei, rămas în memoria mapamondului ca momentul în care aparatura tehnică n-a mai ținut pasul cu talentul.

Și a venit și Los Angeles 1984, când România a reușit cucerirea celui mai mare număr de medalii la o ediție a Jocurilor Olimpice: 53 de medalii, dintre care 20 de aur, ceea ce ne-a situat pe locul al doilea în clasamentul pe națiuni, după Statele Unite.

După ani de contribuții semnificative la dezvoltarea Mișcării Olimpice la nivel mondial, România a primit spre organizare, în 2013, o ediție de iarnă a Festivalului Tineretului European. Am ridicat standardele și am fost apreciați pentru această reușită. După 15 ani în care, după Alexandru Șiperco, România n-a mai avut pe nimeni în CIO, Octavian Morariu a fost ales membru CIO pentru România.

Iar pentru 2027 vom organiza din nou, la Brașov, o ediție a FOTE. O nouă bornă care va marca valorile pe care Mișcarea Olimpică românească le promovează: Excelență, Prietenie, Respect. O moștenire pe care, cu mândrie, suntem datori să o continuăm pentru generațiile care vor urma.

93

101

124

COMITETUL
OLIMPIC
ȘI SPORTIV
ROMÂN

DEEMAN

Partener Principal

ALĂTURI DE CEI CARE CONSTRUIESC PERFORMANȚĂ.

**Împreună. De peste 120 de ani.
Pentru ceea ce contează.**

**FURNIZOR INTEGRAT DE
ENERGIE ELECTRICĂ,
GAZE NATURALE
ȘI SERVICII**

www.electricafurnizare.ro

MIHAI COVALIU, 4 MORE YEARS AS PRESIDENT / The Romanian Olympic and Sports Committee has elected its executive leadership for the next Olympic cycle after Paris 2024. There was only one candidacy for the position of president, that of Mihai Covaliu, who obtained a third mandate alongside George Boroș, who will continue as secretary general. The platform with which Covaliu presented himself to the General Assembly aims to build a sustainable future for Romanian sport, aligned with the strategy and values of the International Olympic Committee and the European Olympic Committee, in which **RÉSPÉCT, COMPETENCE AND INSPIRATION** represent the fundamental pillars of progress.

We want Romania to be recognized worldwide for its sporting performances, for promoting Olympic values but also national ones, for its contribution to global unity and diversity - said Mihai Covaliu from the General Assembly tribune.

There are five main directions of the program that Mihai Covaliu and his team will implement over the next 4 years, namely:

1. Increasing investments in training and infrastructure. Attracting additional funds through collaborations with the private sector and by applying for international grants. Consistent investments in the modernization of ROSC's sports infrastructure to create optimal training and competition conditions.

2. Strengthening athlete health and protection programs. Implementing mental and physical health programs for athletes. Creating a safe and fair environment that prioritizes the health and well-being of athletes.

3. Improving visibility and marketing. Developing an integrated marketing and communication strategy that uses digital platforms to promote athlete performance. Creating attractive and informative content to attract and maintain interest in sports.

4. Promoting innovation and research in sports. Supporting research and development in the sports field to adopt the latest technologies and training methodologies. Collaborate with universities and research centers to develop joint projects that support sports performance.

5. Create a continuous evaluation and monitoring system. Implement a system for continuous evaluation and monitoring of athlete performance and sports programs to ensure constant improvement. Constantly monitor strategic objectives and adjust tactics based on results.

"In particular, for the Olympic cycle we have entered, we will ensure a safe, fair and inclusive environment for athletes, to reach their maximum potential, an environment in which we prioritize health before

continue on page 15

MIHAI COVALIU, ÎNCĂ 4 ANI PREȘEDINTE

ADUNAREA GENERALĂ A COMITETULUI OLIMPIC ȘI SPORTIV ROMÂN A STABILIT NOILE DIRECȚII PENTRU URMĂTORUL CICLU OLIMPIC

Comitetul Olimpic și Sportiv Român și-a ales după venirea de la Paris 2024, conducerea executivă pentru următorul ciclu olimpic. Pentru funcția de președinte a existat o singură candidatură, cea a lui Mihai Covaliu, care a obținut un al treilea mandat alături de George Boroș, pe care îl va avea în contoniuare secretar general. S-au alăturat echipei Comitetului Executiv Elisabeta Lipă, Camelia Potec și Răzvan Burleanu, ca vicepreședinți, Marius Florea, Simona Amănar, Cristinel Romanescu, Răzvan Pîrcălabu, Alin Petrance, Laura Badea, Georgeta Andrunache, Constantina Dită, Alina Dumitru, Puiu Gaspar, Alexandru Dedu, Vlad Ardeleanu și Claudia Georgescu, trezorerierul Vlad Manolescu, precum și Octavian Morariu, în calitate de membru CIO pentru România.

Platforma cu care Covaliu s-a prezentat în fața Adunării Generale vizează construirea unui viitor sustenabil pentru sportul românesc, aliniat cu strategia și cu valorile Comitetului Olimpic Internațional și ale Comitetului Olimpic European, în care **RESPECTUL, COMPETENȚA ȘI INSPIRAȚIA** reprezintă pilonii fundamentali ai progresului. *Ne dorim ca România să fie recunoscută la nivel mondial pentru performanțele sale sportive, pentru promovarea valorilor olimpice, dar și a celor naționale, pentru contribuția sa la unitatea și diversitatea globală* - a spus Mihai

Covaliu de la tribuna Adunării Generale.

Cinci sunt direcțiile principale ale programului pe care îl va implementa Mihai Covaliu alături de echipa sa în următorii 4 ani, și anume:

1. Creșterea investițiilor în formare și infrastructură o Atragerea de fonduri suplimentare prin colaborări cu sectorul privat și prin aplicarea la granturi internaționale.

- Investiții consistente în modernizarea infrastructurii sportive a COSR pentru a crea condiții optime de antrenament și competiție.

2. Consolidarea programelor de sănătate și protecție a sportivilor

- Implementarea unor programe de sănătate mentală și fizică pentru sportivi.

- Crearea unui mediu sigur și echitabil care să prioritizeze sănătatea și bunăstarea sportivilor.

3. Îmbunătățirea vizibilității și marketingului o Dezvoltarea unei strategii integrate de marketing și comunicare care să utilizeze platforme digitale pentru a promova performanțele sportivilor.

- Crearea de conținut atractiv și informativ pentru a atrage și menține interesul pentru sport.

4. Promovarea inovației și cercetării în sport.

- Sustinerea cercetării și dezvoltării în domeniul sportiv pentru a adopta cele mai noi tehnologii și metodologii de antrenament.

- Colaborarea cu universități și centre de cercetare pentru a dezvolta proiecte comune

care să sprijine performanța sportivă.

5. Crearea unui sistem de evaluare și monitorizare.

- Implementarea unui sistem de evaluare și monitorizare continuă a performanței sportivilor și a programelor sportive pentru a asigura îmbunătățirea constantă.

- Monitorizarea constantă a obiectivelor strategice și ajustarea tacticilor în funcție de rezultate.

"In mod special, pentru ciclul olimpic în care am intrat, vom veghea pentru asigurarea unui mediu sigur, echitabil și incluziv pentru sportivi, pentru a-și atinge potențialul maxim, mediu în care prioritizăm sănătatea înaintea obținerii performanței cu orice preț și omul înaintea sportivului" - a mai spus Mihai Covaliu în continuarea prezentării noii sale viziuni.

Pentru aceasta, sunt vizate o serie de acțiuni:

■ Dezvoltarea și implementarea unor politici stricte de protecție a sportivilor: Safeguarding, adică asigurarea unui mediu sigur de antrenament și competiție, și Mental Health, adică asigurarea a stării de bine, din punct de vedere emoțional, psihic și social.

■ Promovarea egalității de gen și incluziunii în toate activitățile sportive;

■ Organizarea de campanii de conștientizare privind stilul de viață sănătos și importanța pregătirii sportive pe toate dimensiunile (fizic, tehnic, tactic și psihologic).

Caleidoscop olimpic

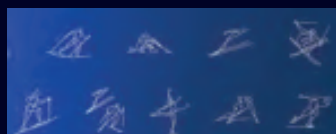
MILANO CORTINA 2026 ȘI-A DEZVĂLUIT „IMAGINEA” ȘI PICTOGRAMELE

LINIILE CONTINUE ALE DESENELOR REPREZENTÂND DISCIPLINELE SPORTIVE SUNT INSPIRATE DIN MIȘCAREA SPORTIVILOR

Organizatorii Jocurilor Olimpice de iarnă Milano Cortina 2026 au lansat identitatea vizuală a competiției olimpice care va avea loc în februarie 2026. „Look of the Games” Milano Cortina 2026 constă într-un sistem vizual distinctiv, cu semne îndrăznețe, culori vibrante și forme dinamice. Inspirat de noul „spirit italian”, designul își are rădăcinile în cultura și valorile bogate ale Italiei. Această influență a creat un limbaj grafic special menit să captiveze inimile și să unească publicul, creând o experiență unică și memorabilă pentru

Jocurile Olimpice și Paralimpice de iarnă.

Gestul uman este firul comun care leagă pictogramele, emblema, fontul și atuurile Milano Cortina 2026. Semnul este distinctiv și este o expresie a sentimentelor; se conturează în linia de creion a designerului, în lovitura de pensulă a artistului, în direcția dirijorului, în priceperea bucătarului în bucătărie și în mișcările și traiectoriile realizate de sportivi. Gestul uman urmărește semnul care stă la baza conceptului vizual al Look of the Games - The Vibes. Cinci personalități italiene au

fost alese să reprezinte și să întruchipeze The Vibes pe canalele sociale de la Milano Cortina: ■ Creativitate - Dardust (Dario Faini) - pianist, autor și producător; ■ Energie - Bebe Vio - campion paralimpic de scrimă; ■ Imaginație - Federico Basso - comediant și autor; ■ Pasiune - Davide Oldani - bucătar;

■ Stil - Nicoletta Manni - Stea la Teatrul La Scala din Milano

Pictogramele fac parte din sistemul vizual al aspectului Jocurilor. Cele 16 pictograme ale sporturilor olimpice și 6 ale sporturilor paralimpice fiind concepute în urma colaborării dintre federațiile internaționale ale sporturilor participante la Jocuri și Milano Cortina 2026.

Inspirate de mișcarea și talentul sportivilor, pictogramele Milano Cortina 2026 reflectă cea mai pură formă de gesturi umane, cu un simbol distinctiv elegant, dar vibrant și dinamic.

PRĂJITURĂ SPECIALĂ OFERITĂ OLIMPICILOR LA PALATUL ELISABETA

Majestatea Sa Custodele Coroanei și Alteța Sa Regală Principele Radu au găzduit o seară dedicată campionilor români ai Olimpiadei de la Paris 2024 și Comitetului Olimpic și Sportiv Român, organism aflat sub Înaltul Patronaj al Majestății Sale.

În Sala Regilor a avut loc o ceremonie în care, în numele Custodelui Coroanei, Principele Radu a adresat un cuvânt de bun-venit și felicitări sportivilor olimpici și antrenorilor lor.

Din partea invitaților, a rostit un cuvânt de bun-găsit domnul Mihai Colvaliu, președintele Comitetului Olimpic și Sportiv Român.

La ceremonie au mai participat Camelia Potec, vicepreședintele COSR și președintele Federației Române de Natație și Pentatlon Modern, George Boroș, secretarul general al COSR, Florin Mișcă, șeful misiunii la Paris 2024, Antonio Colamonic și, bineînțeles, sportivii medaliați.

După ceremonia din Sala Regilor, Majestatea Sa și Alteța Sa Regală au oferit un dineu în Sufrageria mare a Palatului Elisabeta, în onoarea campionilor olimpici, la care s-a servit mouse de somon cu arpagic, vită Wellington și o prăjitură special pregătită pentru eveniment, Chocolat Royal Olympique, un mouse de ciocolată decorat cu coroana regală și cu cercurile olimpice, servită pe farfuri de porțelan albe cu borduri aurite.

Simona Radiș

**ADMIRĂM
ANII DE EFORT
ÎNCRÂNCENAT
PENTRU O CLIPĂ
DE VICTORIE**

**ȘI ÎI SUSȚINEM
N-AVEM CUM ALTFEL**

**COMITETUL
OLIMPIC
ȘI SPORTIV
ROMÂN**

ROMGAZ

ROMGAZ este cel mai mare producător și principal furnizor de gaze naturale din România.

Compania este admisă la tranzacționare pe piața Bursei de Valori din București și a Bursei din Londra (LSE).

romgaz.ro

(following from page 11)

► achieving performance at any cost and the person before the athlete" - said Mihai Covaliu, continuing to present his new vision.

To this end, a series of actions are aimed at:

- Developing and implementing strict policies to protect athletes: Safe-guarding, meaning ensuring a safe training and competition environment, and Mental Health, meaning ensuring well-being, from an emotional, psychological and social point of view);

- Promoting gender equality and inclusion in all sports activities;

- Organizing awareness campaigns on a healthy lifestyle and the importance of sports training in all dimensions (physical, technical, tactical and psychological).

MILANO CORTINA 2026 UNVEILS ITS "LOOK" AND ICONS / The organizers of the Milano Cortina 2026 Winter Olympic Games have launched the visual identity of the Olympic competition to be held in February 2026. The Milano Cortina 2026 "Look of the Games" consists of a distinctive visual system, with bold signs, vibrant colors and dynamic shapes. Inspired by the new "Italian spirit", the design is rooted in Italy's rich culture and values.

This influence has created a special graphic language designed to captivate hearts and unite audiences, creating a unique and memorable experience for the Olympic and Paralympic Winter Games.

The human gesture is the common thread that connects the icons, emblem, font and assets of Milano Cortina 2026. The sign is distinctive and is an expression of feelings; it is outlined in the designer's pencil line, the artist's brushstroke, the conductor's direction, the chef's skill in the kitchen, and the movements and trajectories made by the athletes. The human gesture follows the sign that underlies the visual concept of Look of the Games - The Vibes.

Five Italian personalities have been chosen to represent and embody The Vibes on the social channels of Milano Cortina:

- Creativity - Dardust (Dario Faini) - pianist, author and producer;

- Energy - Bebe Vio - Paralympic fencing champion;

- Imagination - Federico Basso - comedian and author;

- Passion - Davide Oldani - chef;

- Style - Nicoletta Manni - Star at La Scala Theatre in Milan

The pictograms are part of the visual system of the Games' look, the 16 pictograms of the Olympic sports and 6 of the Paralympic sports having been designed following the collaboration between the international federations of the sports participating in the Games and Milano Cortina 2026.

Inspired by the movement and ►

continue on page 19

Caleidoscop olimpic

GALA PREMIILOR COMITETELOR OLIMPICE NAȚIONALE

MIHAI COVALIU A ÎNMÂNAT DISTINCȚIILE CELEI MAI VALOROASE ECHIBE MIXTE DE LA PARIS

Cei mai valoroși sportivi, echipe și Comitete Naționale Olimpice (NOC) care au participat la Jocurile Olimpice de la Paris 2024 au fost celebrați în cadrul Galei Premiilor Asociației Comitetelor Naționale Olimpice (ANOC) din Estoril, în prezența președintelui Comitetului Internațional Olimpic, Thomas Bach. Peste 400 de invitați i-au aplaudat pe "cei mai cei" de la Paris. Președintele Comitetului Olimpic și Sportiv Român, Mihai Covaliu, a oferit trofeul celei mai valoroase echipe mixte de la Jocuri - Austria Yachting, Dinghy mixt, formată din Lara Vadlauer și Lukas Mähr.

Câștigătorii au fost selecționați de un juriu al ANOC, format din reprezentanți ai fiecărei Asociații Continentale, președintele Comisiei de Sportivi ANOC, președintele Asociației Federațiilor Internaționale ale Sporturilor de Vară (ASOIF) și secretarul general al ANOC.

Câștigătorii Premiilor ANOC 2024:

- Cea mai bună echipă feminină: Echipa de volei a Italiei (reprezentată de Carlotta Gambi)
- Cea mai bună echipă masculină: Echipa de handbal a Danemarcei (reprezentată de Hans Lindberg)
- Cea mai bună echipă

feminină în sport individual: Echipa de ciclism a Marii Britanii - Sprint echipe (Katy Marchant, Sophie Apewell și Emma Finucane)

- Cea mai bună echipă masculină în sport individual: Echipa de gimnastică artistică a Japoniei (reprezentată de Kazuma Kaya)
- Cea mai bună echipă mixtă în sporturi individuale: Echipa de Yachting - Dinghy mixt a Austriei (Lara Vadlauer și Lukas Mähr)
- Cea mai bună sportivă (feminin): Julien Alfred (Sf. Lucia)
- Cel mai bun sportiv (masculin): Letsile Tebogo (Botswana).

BAZA DE LA IZVORANI SE REABILITEAZĂ

În această toamnă, la Guvernul României a fost semnat contractul de reparație a bazei vechi din incinta Complexului Olimpic Sydney 2000, Construcții Erbașu urmând să coordoneze lucrările de la Izvorani. Documentul a fost semnat în prezența premierului Marcel Ciolacu, a ministrului Dezvoltării, Adrian Vêștea, a președintelui COSR, Mihai Covaliu, și a secretarului general, George Boroi. "Complexul Olimpic Sydney 2000

din Izvorani a fost dedicat acum 24 de ani sportului, după o ediție excelentă de Jocuri. După Paris 2024, sperăm prin aceste investiții să ne bucurăm de creșterea rezultatelor tricolorilor! Vă mulțumim pentru efortul pe care îl faceți! Știm că sunt și alte domenii care necesită atenție, dar mă bucur că sportul revine în atenția Guvernului și primește această medalie pentru performanță", a spus Mihai Covaliu.

Caleidoscop olimpic

OLIMPICII, DECORAȚI LA PALATUL COTROCENI

PREȘEDINTELE KLAUS IOHANNIS A ACORDAT ORDINE MEDALIILOR DE LA PARIS2024

După sosirea de la Paris, la Palatul Cotroceni, președintele Klaus Iohannis i-a primit pe sportivii medaliați la Jocurile Olimpice și Paralimpice, alături de antrenorii lor, pentru a-i decora. La ceremonie au fost prezenți și alți tehnicieni și personalități ale sportului românesc, printre care și Nadia Comăneci.

"La Paris a fost scrisă o nouă pagină de istorie pentru sportul românesc, și ne aflăm în acest cadru festiv pentru că îmi doresc ca acest moment, în care foști mari sportivi, actuali campioni și generațiile tinere de sportivi sunt împreună, să fie un adevărat punct de cotitură pentru viitorul sportului în România. Ați reafirmat, dragi sportivi, excelența școlilor în disciplinele pe care le reprezentați și ați demonstrat că, prin muncă susținută și prin perseverență, este posibilă performanța la cel mai înalt nivel. Ați reușit să uniți inimile românilor de pretutindeu și ați demonstrat că sportul trece dincolo de orice barieră" - le-a spus președintele României sportivilor prezenți la festivitatea în care s-au acordat următoarele distincții:

„Steaua României” în grad de Mare Ofiter pentru Elisabeta Lipă; *Ordinul Național „Steaua României” în grad de Cavaler* pentru Mihai Claudiu Covaliu; *Ordinul Național „Serviciul Credincios” în grad de Cavaler* pentru Camelia Alina Potec; *Ordinul Național „Serviciul Credincios” în grad de Cavaler* pentru George Boroș; *Ordinul Național „Pentru Merit”* în grad de Cavaler pentru Florin Mișcă; *Ordinul Național „Serviciul Credincios” în grad de Cavaler* pentru Roxana Anghel și Ioana Vrînceanu; *Ordinul „Meritul Sportiv” Clasa I* pentru Adriana Adam, Amalia

Bereș, Andrei Cornea, Marian Florian Enache, Maria Lehaci, Victoria Stefania Petreanu, David Popovici și Maria Magdalena Rusu; *Ordinul „Meritul Sportiv” Clasa a II-a cu o bareță* pentru Mihaela Valentina Cambei, Ionela Livia Cozmiuc, Ganiina Elena Van Gröningen; *Ordinul „Meritul Sportiv” Clasa a III-a cu două barete* pentru Ana Maria Bărbos; *Ordinul „Meritul Sportiv” Clasa a III-a* pentru Sabrina-Alexia Maneca-Voinea; *Ordinul Național „Serviciul Credincios” în grad de Cavaler* pentru Antonio Colamonic și Adrian Rădulescu; *Ordinul Național „Pentru Merit” în grad de Cavaler* pentru Adrian Ionescu și Corina Moroșan; precum și pentru sportivii paralimpici *Ordinul „Meritul Sportiv” Clasa I* pentru Alexandru Bologna; *Ordinul „Meritul Sportiv” Clasa a III-a cu două barete* pentru Camelia Ioana Roxana Cîrpan.

deni și ați demonstrat că sportul trece dincolo de orice barieră" - le-a spus președintele României sportivilor prezenți la festivitatea în care s-au acordat următoarele distincții:

DISTINCȚII PENTRU CANOTORII ROMÂNI

Canotajul românesc și-a pus o amprentă puternică nu numai la Jocurile Olimpice de la Paris2024, ci și în canotajul mondial. La celebra gală World Rowing Awards 2024, care a avut loc la Sevilla, în Spania, forul internațional de specialitate a decis să acorde două dintre cele mai importante premii reprezentanților României.

Canotoarele României din barca de 8+1, ambarcațiunea-regină a canotajului, au fost recompensate cu trofeul Echipajul anului (Women's Crew of the Year), iar tehnicianul coordonator al lotului olimpic de canotaj al României, Antonio Colamonic, a primit titlul de Antrenorul anului (Coach of the Year).

Îmbrăcate în elegante rochii de seară, campioanele olimpice tricore – Simona Radiș, Ioana Vrînceanu, Roxana Anghel, Ancuța Bodnar, Amalia Bereș, Maria Lehaci, Adriana Adam, Magdalena Rusu și Victoria Petreanu – au urcat pe scena din Sevilla în aplauzele celor prezenți.

În numele colegelor ei, Simona Radiș a mulțumit pentru onoarea de a fi primit acest trofeu.

ȘI COLEGE, ȘI ADVERSARE

Bernadette Szocs a urcat în premieră pe podiumul european în proba feminină de simplu, după un parcurs excelent la Campionatele Europene de tenis de masă de la Linz, din Austria. Bucuria i-a fost estompată de ratarea medaliei de aur pentru care s-a luptat chiar cu partenera sa de dublu, austriaca Sofia Polcanova, care o eliminase și la Paris. În finală, Bernie a cedat în cinci seturi (1-4) în fața adversarei sale, care a fost susținută de un public entuziast.

În partida de dublu, cele două finaliste de la simplu au luptat în finală să-și apere titlul cucerit la München, în 2022, la ediția precedentă a Europeanelor. Perechea româno/austriacă a cedat însă dramatic, în cinci seturi, cu scorul 2-3 (7-11, 11-7, 9-11, 11-7, 6-11), în fața cuplului Hana Matelova/Barbora Balazova (Cehia/Slovacia).

TIRUL SPORTIV ȚINTEȘTE SPRE LOS ANGELES

Tânărul dinamovist Luca Joldea redă speranțe pentru viitorul tirului sportiv românesc, care a lipsit de la ultima ediție a Jocurilor Olimpice. În această toamnă, elevul antrenat de Dana Cohanciu a devenit campion mondial de junior la Lima, în Peru, unde a mai reușit și doborârea recordului mondial de juniori, reușind 589 de puncte în competiția care a contat pentru calificarea în finală, pe care a câștigat-o cu 243,1 puncte, ceea ce, de asemenea, constituie un nou

record European.

Performanța sa a permis ca echipa României, care i-a mai avut în componență pe Levente Matyas Bucsi și pe Constantin-Daniel Feraru să urce pe treapta a doua a podiumului în competiția pe echipe.

Totodată, Luca a mai participat și la proba de pistol liber 50 m, unde a cucerit medalia de argint. Astfel, cu două medalii de argint și una de aur, România a fost a 7-a națiune, dintre cele 20 medaliat.

TOYOTA este partener oficial
al Comitetului Olimpic și Sportiv Român

Allianz Țiriac

Asigurăm performanța sportivilor români

Allianz-Țiriac asigurător oficial al Echipii Olimpice
și al Comitetului Olimpic și Sportiv Român

(following from page 15)

► **talent of the athletes, the Milano Cortina 2026 pictograms reflect the purest form of human gestures, with a distinctive elegant yet vibrant and dynamic symbol.**

SPECIAL CAKE OFFERED TO THE OLYMPIANS AT THE ELISABETH PALACE / His Majesty the Custodian of the Crown and His Royal Highness Prince Radu hosted an evening dedicated to the Romanian champions of the Paris 2024 Olympics and the Romanian Olympic and Sports Committee, a body under the High Patronage of His Majesty.

In the Kings' Hall, a ceremony took place in which, on behalf of the Custodian of the Crown, Prince Radu addressed a word of welcome and congratulations to the Olympic athletes and their coaches.

On behalf of the guests, Mr. Mihai Covaliu, President of the Romanian Olympic and Sports Committee, delivered a welcoming speech.

The ceremony was also attended by Camelia Potec, ROSC vice-president and president of the Romanian Federation of Modern Swimming and Pentathlon, George Boroi, ROSC secretary general, Florin Mișcă, head of the mission to Paris 2024, Antonio Colamonici and, of course, the medal-winning athletes.

After the ceremony in the Hall of Kings, His Majesty and His Royal Highness offered a dinner in the Great Dining Room of the Elisabeta Palace, in honor of the Olympic champions, which served salmon mousse with chives, beef Wellington and a cake specially prepared for the event, Chocolat Royal Olympique, a chocolate mousse decorated with the royal crown and Olympic rings, served on white porcelain plates with gold borders.

THE BASE IN IZVORANI IS BEING REHABILITATED / This fall, the contract for the repair of the old base within the Sydney 2000 Olympic Complex was signed at the Romanian Government, with Erbasu Constructions to coordinate the works in Izvorani. The document was signed in the presence of Prime Minister Marcel Ciolacu, Minister of Development Adrian Vesteș, ROSC President Mihai Covaliu and Secretary General George Boroi.

"The Sydney 2000 Olympic Complex in Izvorani was dedicated to sports 24 years ago, after an excellent edition of the Games. After Paris 2024, we hope through these investments to enjoy the increase in the results of the tricolors! Thank you for the effort you are making. We know that there are other areas that require attention, but I am glad that sports are returning to the Government's attention and receiving this medal for performance", said Mihai Covaliu.

ONORURI OLIMPICE

DOINA MELINTE A PRIMIT COLANUL DE AUR, IAR MIHAELA MIHOC ȘI DUMITRU GRAUR DISTINCȚIA "ORDINUL EXCELENȚĂ OLIMPICĂ"

În toamna aceasta, cu prilejul Adunării Generale a COSR, trei personalități ale vieții sportive românești au fost decorate pentru modul în care au contribuit la succesul Mișcării Olimpice. În aplauzele în picioare ale celor prezenți, Mihai Covaliu, președintele COSR, și Nadia Comănești, venită din Statele Unite ale Americii pentru a participa, după mulți ani, la Adunarea Generală a COSR, au oferit cele trei distincții.

Fosta atletă Doina Melinte a primit Colanul de Aur, cea mai înaltă distincție a Comitetului Olimpic și Sportiv Român. Cu o carieră sportivă impresionantă, Doina Melinte a intrat în istoria olimpismului românesc drept prima sportivă care a reușit să câștige două medalii la aceeași ediție a Jocurilor Olimpice - aur și argint la Los Angeles 1984. A mai câștigat 11 medalii la marile competiții, în probele de 800 și 1500 m, dintre care 3 medalii la Campionatele Mondiale - 2 aur și 1 bronz - și opt la Europene - 5 aur, 1 argint, 2 bronz. Deținătoare a patru

Caleidoscop olimpic

PRIMA CĂMPETIȚIE OLIMPICĂ DE PE CONTINENTUL AFRICAN

Cu doi ani înainte de organizarea primului eveniment olimpic în Africa, Senegalul lansează un amplu program educațional care să lase o moștenire de durată comunităților prin promovarea unui mediu mai sigur, mai sănătos și mai incluziv prin sport. Astfel, până la Jocurile Olimpice pentru Tineret Dakar2026, Comitetul Internațional Olimpic va sprijini Comitetul Olimpic Național din Senegal să mobilizeze educatori, comunități și alți parteneri în realizarea unor acțiuni de promovare a valorilor olimpice în rândul a peste un milion de tineri. CIO și Muzeul Olimpic vor pune la dispoziție resurse didactice gratuite și accesibile pentru a promova beneficiile pe termen lung ale sportului și activității fizice printr-o înțelegere a olimpismului și a impactului acestuia asupra sănătății individuale, plăcerii și interacțiunii sociale.

Totodată, CIO a organizat sesiuni lucrative, inclusiv cu reprezentanți ai presei din Africa, pentru a explica terminologia olimpică și pentru a face o mai bună înțelegere a valorilor olimpice, care ar urma să fie promovate, astfel ca, la Jocurile Olimpice de la Dakar, întreaga familie olimpică să vorbească aceeași limbă, s-a arătat în prezentarea transmisă reprezentanților mass-media prezenți la sesiunea comună.

Pentru Africa, acest eveniment va reprezenta împlinirea unei dorințe mult mai vechi, aceea ca steagul cu cercurile olimpice să fie ridicat și pe continentul supranumit leagănul omenirii, dar care nu a primit până acum spre organizare vreo competiție olimpică.

recorduri mondiale la 1500 m și o milă, dintre care unul a rezistat 26 de ani, Doina Melinte a avut o carieră remarcabilă și în administrația sportivă, fiind, printre altele, conducătorul sportului în județul Bacău, secretar de stat la Ministerul Sportului, sau președintele Autorității Naționale pentru Sport și Tineret: "Aceasta este ultima mea medalie, și voi ține la ea foarte mult", a spus emoționată Doina Melinte. "Activitatea mea sportivă s-a terminat de 31 de ani, și sper că nu am dezamăgit prin felul în care mi-am dus-o până la capăt"

Mihaelei Mioc, fostă director de relații internaționale, mai întâi la Ministerul Sportului, iar apoi la COSR, i-a fost conferit Ordinul Excelență Olimpică pentru întreaga activitate. Cu glasul tremurând de emoție, Mihaela Mioc a mulțumit tuturor, mărturisind că, pentru ea, distincția primită are semnificația unui premiu Oscar.

Tot Ordinul Excelență Olimpică i-a fost înmănat și jurnalistului sportiv Dumitru Graur.

PARIS 2024

natație: ■ 200 m liber masculin
canotaj: ■ dublu vâsle masculin
■ 8+1 feminin

canotaj: ■ dublu vâsle feminin
■ dublu rame feminin
■ dublu vâsle feminin categ. ușoară
halteră: ■ 49 kg feminin

natație: ■ 100 m liber masculin
gimnastică: ■ sol feminin

* proceduri judiciare internaționale în desfășurare
la data apariției revistei

MERȚI BEAUCOUP

"Cine privește în adâncurile Parisului este amețit. Nimic mai capricios, nimic mai tragic, nimic mai superb."

Victor Hugo

"Când cunoști Parisul, nu crezi nimic din ceea ce spui și nu spui nimic despre ceea ce faci."

Honoré de Balzac

Când ajungi la Jocurile Olimpice, ca sportiv, ești pregătit să acoperi tot traseul dintre agonie și extaz...

Redacția Magazin Olimpic

2024.

■ Cine altcineva decât doi titani ai spiritualității franceze ar fi putut descrie mai plastic, în puține cuvinte, esența Parisului? Considerat de antropologi primul mare oraș care a reprezentat un model pentru urbanismul modern, Orașul Luminilor a fost considerat deopotrivă și capitala mondială a eleganței, a stilului, capabilă să șocheze prin asocieri nebănuite, în care fascinația, rafinamentul și avangarda se armonizează, făcând ca în Paris să poți avea parte de "totalitatea experiențelor posibile", cum spunea filosoful german Hans Blumberg.

■ La fel am trăit și noi emoțiile în Parisul Olimpic, care a păstrat exuberanța, fastul, excentricitățile, într-un cuvânt, toată fascinația pentru care milioane de oameni vin an de an să admire orașul în mijlocul căruia celebrul Turn proiectat de Eiffel redă îndrăzneala și spiritul neînfrănat al francezilor.

■ Povestea Jocurilor celei de-a XXXIII-a Olimpiade moderne se va spune multor generații, căci la Paris s-au atins multe piscuri, au fost depășite multe bariere, iar pentru noi, românii, Paris2024 a reprezentat o revenire cu mai multă determinare, după două ediții în care doar patru medalii fuseseră toată zestrea noastră. Povestea Team Romania la Paris2024, scrisă de cei cărora le-a bătut inima de la masa presei odată cu cele alor noștri din arene, o vom reda cât vom putea de bine în paginile care urmează.

PARIS 2024, UN PARIU CĂȘTIGAT

Cum vom putea oare depăși noi, la Los Angeles, în 2028, sau măcar egala, ceea ce o lume întregă a văzut timp de trei săptămâni la Paris, o feerie în pur stil hollywoodian, se întrebau jurnaliștii de peste Ocean, după ce s-a tras cortina peste cea de-a XXXIII-a ediție a Jocurilor Olimpice.

Cu echitație la capătul Grand Canal al Versailles-ului, cu dueluri la scrimă în Grand Palais, cu beach-volley sub Turnul Eiffel, tir cu arcul pe Esplanada Invalizilor, cu maraton prin fața grandioaselor edificii purtătoare ale măreției istorice a Franței sau cu triatlon în apele Senei, Parisul a fost un teatru perfect pentru sport, în care sutele de mii de spectatori s-au simțit parte a marelui spectacol olimpic.

Pariul francezilor a fost acela de a transpune în realitate sloganul ales "OUVRONS GRAND LES JEUX" (Jocuri larg deschise), iar aici nu doar despre ieșirea de pe stadioane pe străzile Parisului a fost vorba, ci despre deschiderea către nou, accesibilitatea în egală măsură a bărbaților și femeilor la întreceri, toleranța și incluziunea. Fără doar și poate, se poate spune, fără urmă de îndoială, că pariul a fost câștigat, chiar și cu riscul de a suporta unele critici care au considerat exagerate anumite accente pe care organizatorii marelui spectacol olimpic l-au dat pe durata Jocurilor, dar mai cu seamă la ceremonia de deschidere, desfășurată pe valurile fluviului ce-și trage numele din cel al zeiței celtice Séquana. Sena, Seine, în franceză.

SEINE... SATIONAL!

"Au fost Jocuri senzaționale", avea să declare, la final, președintele CIO, Thomas Bach, punctând apoi jocul de cuvinte "Seine... sational", pentru a accentua rolul deosebit pe care fluviul ce traversează Orașul Luminilor l-a avut în ansamblul spectacolului olimpic, atât în

planul întrecerilor sportive, fiind arenă pentru cursa de înot din cadrul triatlonului, al ceremoniei de deschidere, ca mare scenă în aer liber, dar și ca element al identității vizuale și simbol al celei de-a XXXIII-a ediții a Jocurilor Olimpice. A fost cel mai mare eveniment organizat pe Sena, după cel de acum 285 de ani, când Ludovic al XV-lea a comandat ceva similar pentru nunta fiicei sale cu Filip, Duce de Parma, din 1739.

CARTEA CU REGULI, FOLOSITĂ PÂNĂ ACUM, A FOST ARUNCATĂ LA COȘ!

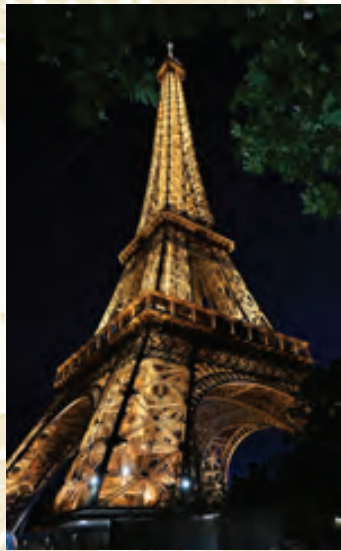
Firește, inițial, organizatorii se gândeau ce și cum să facă pe Stade de France, cum să coboare delegațiile din înaltul cerului cu baloane cu aer cald, o invenție a francezilor. Dar asta mai văzuse lumea în film, în cea mai recentă ecranizare a celebrului roman al lui Dumas-tatăl, Contele de Monte Cristo. Așa că, plimbându-se pe malul Senei, lui Thierry Reboul, numit director de ceremonii în cadrul Comitetului de Organizare a Jocurilor Olimpice Paris 2024, i-a venit ideea să mute totul pe Sena, o paradă fluvială, o croazieră de 6 kilometri pe care s-o poată urmări peste o jumătate de milion de spectatori, nu doar nu doar 80.000, cât ar fi încăput pe un stadion. Pentru a întări totuși măsurile de securitate, organizatorii au decis într-un final să atribuie doar 326.000 de bilete, dintre care mai bine de două treimi gratuite.

SECURITATE DE GRADUL ZERO!

Desfășurarea de forțe a reprezentat cea mai mare operațiune de securitate din Franța după cel de-al Doilea Război Mondial, începând cu 18 zile înaintea ceremoniei de deschidere, când toate podurile din perimetrul Jocurilor au fost închise, accesul motorizat fiind interzis, iar traversarea pietonală fiind supusă unui control riguros. Doar cei implicați direct - staff, echipe tehnice, sportivi, jurnaliști, purtând ecusoane de acreditare - aveau acces liber.

Președintele Macron precizase încă de la sfârșitul precedentului an că au existat mai multe scenarii pentru ceremonie, în cazul unui eveniment major de securitate care ar obliga să se mute evenimentul de pe Sena, iar comitetul de organizare îl asiguraseră că există planuri de urgență pentru toate scenariile de risc identificate, inclusiv valuri de căldură sau atacuri cibernetice. Cu toate acestea, Franța a preferat să investească atât cât a fost nevoie în măsurile de securitate, pentru a nu fi nevoită, în niciun scenariu posibil, să mute ceremonia de pe Sena într-un spațiu mai restrâns, la Trocadero sau chiar pe Stade de France, căci show-ul conceput era prea mare, prea... sofisticat, prea complex din punct de vedere artistic pentru a-l adapta într-o altă locație. Clădirilor cu vedere la Sena li s-a asigurat protecție suplimentară împotriva terorismului. Mai multe zone din apropierea râului Sena, ▶

stațiile de metrou și muzeele adiacente, inclusiv Luvru și Orsay, au fost închise. În ziua Open Ceremony, toate aeroporturile și spațiul aerian pe o rază de 140 km au fost închise, iar 45.000 de ofițeri de securitate, inclusiv peste 2.000 de polițiști trimiși din alte țări europene, au supravegheat buna desfășurare a festivităților.

PARIS2024, UN ADEVĂRAT SUMMIT GLOBAL

La Palatul Élysée, reședința președinților Franței, s-a întocmit o listă de participanți la recepția oferită de președintele Macron la Luvru, cu o zi înaintea Open Ceremony. Pe acea listă s-au regăsit trei sute de demnitari din 130 de state, printre aceștia fiind 85 de șefi de stat și de guvern. Cina a constituit un bun prilej pentru Macron de a exprima mândria și entuziasmul francezilor de a trăi aceste Jocuri având ambiția de a reda strălucirea Franței, patrimoniului ei natural și cultural, în fața a peste 4 miliarde de telespectatori, din care peste un miliard numai pentru ceremonia de deschidere.

În drum spre Palatul Luvru, președinții sau ceilalți înalți demnitari au beneficiat de o protecție strictă, direct proporțională cu riscul la care se expune respectivul demnitar. Sala a fost complet izolată și securizată, iar telefoanele mobile și GPS-urile au fost bruiate.

La masă au fost servite bucate preparate de echipele marelui bucătar Alain Ducasse, cel mai medaliat chef din lume și element esențial al «gastrodiplomației» franceze. ■ (Inocențiu Voinea jr.)

PARIS, A WINNING BET / How will we be able to surpass, in Los Angeles, in 2028, or at least equal, what the entire world saw for three weeks in Paris, a pure Hollywood-style extravaganza, journalists across the ocean wondered, after the curtain was drawn on the XXXIII Olympic Games. With horse riding at the end of the Grand Canal of Versailles, with fencing duels in the Grand Palais, with beach volleyball under the Eiffel Tower, archery on the Esplanade of the Invalides, with a marathon in front of the grandiose buildings that bear the historical greatness of France or with a triathlon in the waters of the Seine, Paris was a perfect theater for sports, in which hundreds of thousands of spectators felt part of the great Olympic spectacle. The French bet was to translate into reality the chosen slogan "OUVRONS GRAND LES JEUX" (Games wide open), and here it was not just about leaving the stadiums on the streets of Paris, but about opening up to the new, the accessibility, equally of men and women to the competitions, tolerance and inclusion. Without a doubt, they won the bet, even at the risk of enduring some criticisms regarding certain exaggerated accents that the organizers of the great Olympic spectacle gave during the Games, but especially at the opening ceremony held on the waves of the river that takes its name from that of the Celtic goddess Séquana. Seine, in French.

SEINE... SATIONAL! / "They were sensational games," IOC President Tomas Bach would say at the end, then adding the play on words "Seine... sational" to emphasize the special role that the river that crosses the City of Lights had in the overall Olympic spectacle, both in terms of sports competitions, being the arena for the swimming race in the triathlon, of the opening ceremony, as a large outdoor stage, but also as an element of the visual identity and symbol of the XXXIII edition of the Olympic Games. It was to be the greatest event organized on the Seine after the one 285 years ago, when Louis XV ordered something similar for the wedding of his daughter with Philippe, Duke of Parma in 1739.

THE RULEBOOK, USED UNTIL NOW, WAS THROWN INTO THE TRASH! / Naturally, initially, the organizers were thinking about what and how to do at the Stade de France, how to bring the delegations down from the sky with hot air balloons, an invention of the French. But the world had seen this before in the movie, in the most recent adaptation of the famous novel by Dumas-father, The Count of Monte Cristo, so, walking along the banks of the Seine, Thierry Reboul, appointed director of ceremonies within the Or-

ganizing Committee of the Paris 2024 Olympic Games, came up with the idea of moving everything to the Seine, a river parade, a 6-kilometer cruise that could be watched by over half a million spectators, not just 80,000, as the stadium would have accommodated. However, to strengthen security measures, the organizers ultimately decided to award only 326,000 tickets, of which more than two-thirds were free.

ZERO DEGREE SECURITY! / The deployment of forces represented the largest security operation in France since World War II, starting 18 days before the opening ceremony, when all bridges in the perimeter of the Games were closed, motorized access was prohibited, and pedestrian crossings were subject to rigorous control. Only those directly involved, staff, technical teams, athletes, journalists wearing accreditation badges had free access. President Macron had stated since the end of the previous year that there were several scenarios for the ceremony, in the event of a major security event that would force the event to be moved from the Seine, and the organizing committee had assured him that there were emergency plans for all identified risk scenarios, including heat waves or cyberattacks. However, France preferred to invest as much as necessary in security measures so as not to have to, in any possible scenario, move the ceremony from the Seine to a smaller space, at the Trocadero or even the Stade de France, because the show conceived was too big, too... sophisticated, too artistically complex to adapt it to another location. Buildings overlooking the Seine were provided with additional protection against terrorism. Several areas near the Seine River, metro stations and adjacent museums, including the Louvre and the Orsay, were closed. On the day of the Open Ceremony, all airports and airspace within a radius of 140 km were closed, and 45,000 security officers, including over 2,000 police officers sent from other European countries, supervised the smooth running of the celebration.

Paris 2024, a true global summit At the Élysée Palace, the residence of the French presidents, a list of participants was drawn up for the reception offered by President Macron at the Louvre, the day before the Open Ceremony. That list included three hundred dignitaries from 130 countries, including 85 heads of state and government. The dinner was a good opportunity for Macron to show off his pride and the enthusiasm of the French people for experiencing these Games with the ambition of restoring the splendor of France, its natural and cultural heritage, in front of over 4 billion viewers, of which over a billion ▶

(continue on page 25)

"VA FI BINE!". ȘI A FOST

MIROBOLANTA CEREMONIE DE DESCHIDERE A VENIT ȘI CU UN MESAJ CARE NI S-A POTRIVIT: TEAM ROMANIA A CUCERIT MAI MULT DE DUBLUL MEDALIILOR OBȚINUTE LA ULTIMA EDIȚIE

INOCENȚIU VOINEA

Cu 35 de ani în urmă, în vara anului care avea să marcheze sfârșitul comunismului în România, Franța, aflată sub președinția lui Francois Mitterrand, celebra printr-o fastuoasă paradă militară bicentenarul Revoluției franceze. Spectacolul pus atunci în scenă de Jean-Paul Goude a rămas un reper ale cărui ecouri se pare că l-au marcat pe Thomas Jolly, care avea pe-atunci doar 7 ani.

Thomas Jolly se remarcase pe plan național cu trupa sa de teatru "La Piccola Familia", când a fost ales să se alăture unei mari familii, familia olimpică, pentru a pune în scenă Open Ceremony pentru Jocurile Olimpice pariziene. A preluat cu entuziasm ideea lui Thierry Reboul, unul dintre directorii executivi ai Comitetului de Organizare, responsabil cu brandul Paris2024, cu implicarea publicului și cu creativitatea, căruia i-a revenit și organizarea ceremoniilor. Puse laolaltă în malaxorul creativității artistice, parada națunilor de la bicentenarul Căderii Bastiliei a fost transformată în parada sportivilor participanți la Jocurile celei de-a XXXIII-a Olimpiade moderne, mutând însă totul de pe Champs-Elysees pe apele Senei.

Nouă luni, cât stă un prunc în pântec până să se nască, a pitrocit Jolly, alături de alți patru scenariști, la desfășurarea show-ului. A ieșit un... libret în 12 acte prin care autorii și-au propus să parcurgă momentele importante din istoria Franței, redând totodată și spiritul francez în toată complexitatea și exuberanța lui.

PROLOG

Semnalul debutului celor patru ore de spectacol neîntrerupt a fost dat de pe Pont d'Austerlitz, unde pirotehniștii pregătiseră primul spectacol în care explozia de lumină și culoare a fost vedeta.

Apoi, pe malurile Senei, sutele de mii de spectatori s-au așezat în tri-

bunele amenajate, iar ștafeta torței olimpice și-a încheiat etapa metropolitană în zona din jurul arenei Stade de France. Scena e văzută pe cele 80 de ecrane uriașe care au împânzit Parisul. Actorul francez cu origini marocane Jamel Debbouze, cunoscut publicului larg și prin prisma personajului Numérobis pe care l-a interpretat în comedia Asterix și Obelisc: Misiunea Cleopatra, a intrat pe Stade de France cu torța aprinsă. Și a găsit un stadion gol. Era din alt film. Uitase că toate televiziunile de pe Mapamond anunțaseră că ceremonia nu va avea loc pe stadion, ci pe Sena. Cine n-a văzut show-ul să și-l închipuie pe Puiu Călinescu, căci el era cel mai agitat din trioul de poznași din seria Brigada Diverse, cum se fâstăcește și se dă de ceasul morții că a greșit adresa. L-a salvat Zinedine Zidane, apărut din senin, cu alură de Agent 007, care a preluat torța să o ducă unde trebuie. "Merçi, Zizou!" a mai apucat să spună comediantul, în timp ce Zidane ieșea în viteză pe străzile Parisului cu flacăra olimpică așteptată între Muzeul Luvru și Place de la Concorde, în Grădinile Tuileries, unde fusese plasat ceaunul olimpic, agățat de un balon care avea să se ridice în fiecare seară pe cerul Parisului, pe toată durata Jocurilor. Încă de la traseul parcurs de Zidane, simbolică avea să fie firul roșu al întregului spectacol. Zidane sare peste mașinile Parisului anilor '70, prinse într-un ambuteiaj pe străzile cu piatră cubică ale Parisului, trece apoi ca un uragan prin terasa unei cafenele și ajunge într-un skatepark, unde trei copii, unul pe trotinetă, altul pe bicicletă și cel de-al treilea pe skateboard, rămân mască văzându-l. Se iau după el, dar Zidane coboară la metrou, își

ia bilet și gonește pe scări, trecând pe lângă afișe ale edițiilor precedente ale Jocurilor Olimpice. Copiii nu-l mai prind. Ușile se închid, și metroul pornește, dar, ca un făcut, până de curent, când ultimul vagon nici nu apucase să intre în tunel. Ce șansă pentru copii să-l vadă pe Zidane de aproape, prin geamul vagonului. Dar nu numai atât! Zidane le predă misiunea pe care el, prins în metrou, nu o mai poate duce la capăt. Le întinde prin gemulețul superior al vagonului torța, iar copiii o iau la goană, traversând Catacombele Parisului și legendarul lac subteran de sub Palais Garnier. Un personaj misterios îi recuperează și pornește cu ei într-o barcă prin canalele din burta Parisului.

Între timp, o parte dintre cele 130 de camere de luat vederi amplasate în perimetrul de desfășurare a spectacolului trimit în carul de emisie imagini din tribuna oficială, amplasată la Trocadéro. Thomas Bach, președintele Comitetului Olimpic Internațional, și Emmanuel Macron, președinte al Republicii Franceze, se ridică și fac cu mâna mulțimii.

Barca cu cei trei copii, condusă de misteiosul personaj al cărui chip se afla ascuns sub o mască albă acoperită suplimentar și cu o glugă, iese la suprafață, iar de-acolo începe o teribilă cursă de parkour atât live, cât și pe ecrane, cu scene înregistrate dinainte cu eroul necunoscut, căruia spectatorii au încercat să-i atribuie diferite roluri: Arsène Lupin, Fantoma de la Operă, Fantomas sau Phantom R, toate personaje mascate, creații ale culturii franceze. "Ça ira!" a fost mesajul transmis spectatorilor pe uriașele ecrane. Iar pentru noi, românii, după 21 de zile de concurs, avea într-adevăr să fie bine.

continuare în pagina 26

(following from page 23)

were for the opening ceremony alone. On the way to the Louvre Palace, the presidents or other high dignitaries benefited from strict protection, directly proportional to the risk to which the dignitary was exposed. The room was completely isolated and secured, and mobile phones and GPS were jammed. At the table were served dishes prepared by the teams of the great chef Alain Ducasse, the most decorated chef in the world and an essential element of French "gas-trodiplomacy". (Inocențiu Voinea jr.)

"IT WILL BE FINE!", AND IT WAS / THE AMAZING OPENING CEREMONY ALSO CAME WITH A MESSAGE THAT SUITED US: TEAM ROMANIA WON MORE THAN DOUBLE THE MEDALS IT OBTAINED IN THE LAST EDITION / 35 years ago, in the summer of the year that would mark the end of communism in Romania, France, under the presidency of Francois Mitterrand, celebrated the bicentennial of the French Revolution with a lavish military parade. The spectacle staged then by Jean-Paul Goude remained a landmark whose echoes apparently marked Thomas Jolly, who was only 7 years old at the time. Thomas Jolly had made a national name for himself with his ensemble "La Piccola Familia" when he was chosen to join a large Olympic family to stage the Open Ceremony for the Paris Olympic Games. He enthusiastically took over the idea of Thierry Reboul, one of the executive directors of the Organizing Committee, responsible for the Paris2024 brand, public involvement and creativity, who was also responsible for organizing the ceremonies. Put together, in the mixer of artistic creativity, the parade of nations from the bicentennial of the Fall of the Bastille was transformed into the parade of athletes participating in the Games of the XXIII modern Olympics, moving everything from the Champs-Élysées to the waters of the Seine.

Nine months, the time a baby spends in the womb before being born, Jolly, along with four other scriptwriters, spent putting on the show. A... libretto in 12 acts was released through which the authors aimed to cover important moments in French history, while also portraying the French spirit in all its complexity and exuberance.

PROLOGUE / The signal for the start of the four hours of uninterrupted spectacle was given from the Pont d'Austerlitz where the pyrotechnicians had prepared the first show in which the explosion of light and color was the star.

Then, on the banks of the Seine, hundreds of thousands of spectators sat in the arranged stands and the Olympic torch relay concluded its metropolitan stage around the area

around the Stade de France arena. The scene is seen on the 80 giant screens that studded Paris. The French actor of Moroccan origin Jamel Debbouze, known to the general public also through the character Numérobis that he played in the comedy Asterix and the Obelisk: Mission Cleopatra, entered the Stade de France with the torch lit. And he found an empty stadium. It was from another movie. He had forgotten that all the televisions in the World had announced that the ceremony would not take place in the stadium, but on the Seine. Who hasn't seen the show, imagine Puiu Călinescu, because he was the most agitated of the trio of pranksters from the series Brigada Diverse, how he gets carried away and gets his death knell for having the wrong address. He was saved by Zinedine Zidane, who appeared out of nowhere, with the allure of Agent 007, who took over the torch to take it where it needed to be. "Merçi, Zizou!", the comedian managed to say, while Zidane was speeding through the streets of Paris with the awaited Olympic flame between the Louvre Museum and Place de la Concorde, in the Tuileries Gardens, where the Olympic cauldron had been placed, hanging from a balloon that would rise every evening in the sky of Paris, throughout the Games. Right from the route covered by Zidane, symbolism would be the red thread of the entire show. Zidane jumps over the cars of 1970s Paris, stuck in a traffic jam on the cobblestone streets of Paris, then storms through a café terrace and ends up in a skatepark where three children, one on a scooter, another on a bicycle and the third on a skateboard, are stunned to see him. They chase him, but Zidane gets off at the metro, buys a ticket and races up the stairs, passing posters from previous editions of the Olympic Games. The children can't catch him. The doors close and the metro starts, but suddenly there's a power outage before the last carriage has even entered the tunnel. What a chance for the children to see Zidane up close, through the carriage window. But that's not all! Zidane hands them the mission that he, trapped in the metro, can no longer complete. The torch is passed through the upper window of the carriage, and the children run away, crossing the Paris Catacombs and the legendary underground lake under the Palais Garnier. A mysterious character retrieves them and sets off with them in a boat through the canals in the belly of Paris. Meanwhile, some of the 130 cameras located in the perimeter of the show send images from the official stand located at the Trocadéro to the broadcast car. Thomas Bach, president of the International Olympic Committee, and Em-

manuel Macron, president of the French Republic, stand up and wave to the crowd.

The boat with the three children, led by the mysterious character whose face was hidden under a white mask additionally covered with a hood, comes to the surface, and from there a terrible parkour race begins both live and on screens, with scenes recorded in advance with the unknown hero to whom the spectators tried to assign different roles: Arsène Lupin, the Phantom of the Opera, Fantômas or Phantom R, all masked characters, creations of French culture. "Ça ira!" - was the message transmitted to the spectators on the huge screens. And for us, the Romanians, after 21 days of competition, it really was going to be good.

ENCHANTÉ / On the quays, people as much as leaves and grass, at the windows, at the French balconies, colorfully dressed Parisians with smartphones in their hands, recording the surrounding magic, blue-white-red flags, confetti, joy, enthusiasm... A delight! This was the first sequence of the show, when the first barge appeared on the Seine carrying the Gracia delegation, which each time has the honor of opening the parade of participating nations. A wall of water rose on the right side of the boat, a wall formed by jets precisely directed by an illuminated artesian system, stretching from the Pont d'Austerlitz, all the way to the Pont Sully. The boat of the Olympic team of refugees followed, then, in alphabetical order, barges with the Olympic teams of the countries present, some more numerous, others more fragile. The first group of riverboats carrying the elegies ended with the Bahrain Olympic team, after which everyone's attention turned to Lady Gaga, who was suspected of being part of the show, as she had been seen in Paris a few days earlier. At the base of sumptuous golden steps, the artist appeared from behind huge pink ostrich feather tassels waved by two of the ten dancers who made the artistic moment an exceptional visual spectacle. "Bonsoir, bienvenue à Paris," Lady Gaga told us before starting her musical performance, which also included a few bars of the chorus sung by the artist on a black grand piano, matched with the black Dior clothing worn by the dancers, which highlighted the pink of the ostrich tassels that accentuated the cabaret image. Life is pink in Paris was, in fact, the message with which the show began, which was to last four hours.

Then a new batch of boats began their parade on the Seine, starting with Bangladesh, but after the barge of the

continue on page 26

ENCHANTÉ

Pe cheiuri, lume câtă frunză și iarbă, la ferestre, la balcoanele franțuzești, parizieni îmbrăcați colorat, cu smartfone-uri în mâini, înregistrând feeria din jur, stegulețe albastru-alb-roșii, confetti, veselie, entuziasm... O încântare! Aceasta a fost prima secvență a show-ului, când pe Sena a apărut prima barjă pe care se afla delegația Greciei, căreia, de fiecare dată, îi revine onoarea de a deschide parada națiunilor participante. Un perete de apă se ridică pe partea dreaptă a ambarcațiunii, perete format din jeturi precis direcționate de un sistem artezian iluminat, întins de la Pont d'Austerlitz până departe, către Pont Sully. A urmat ambarcațiunea echipei olimpice a refugiaților, apoi, în ordine alfabetică, barje cu echipele olimpice ale țărilor prezente, unele mai numeroase, altele mai firave. Primul grup de nave fluviale purtând delegațiile s-a încheiat cu echipa olimpică a Bahrain-ului, după care atenția tuturor s-a îndreptat către Lady Gaga, despre care se bănuia că va face parte din show, căci fusese văzută prin Paris cu câteva zile înainte. La baza unor somp-

tuoașe trepte aurii, artista a apărut din spatele unor uriașe pam-poane din fulgi roz din pene de struț fluturate de doi dintre cei zece dansatori care au făcut din momentul artistic și un spectacol vizual de excepție. „Bonsoir, bienvenue à Paris!”, ne-a spus Lady Gaga, înainte de a-și începe reprezentarea muzicală, care a inclus și câteva măsuri de refren cântate de artistă la un pian negru cu coadă, asortat cu vestimentația neagră Dior, purtată de dansatori, care punea în evidență rozul pam-poanelor de struț ce au accentuat imaginea de cabaret. Viața e roz la Paris a fost, de fapt, mesajul cu care s-a început spectacolul care avea să dureze patru ore.

Apoi, un nou lot de ambarcațiuni și-a început defilarea pe Sena, începând cu Bangladesh, dar, după ce barja numeroasei delegații a Braziliei a apărut în dreptul primelor tribune, atenția tuturor a fost captată, pentru câteva momente, de apariția pe o clădire a misteriosului personaj care-i scosese pe cei trei copii cu torța preluată de la Zidane din canalele de sub Paris. Goana pe deasupra Parisului a început în salturi spectaculoase de pe un acoperiș pe altul. Pe Sena, parada a continuat, iar după ce barja Chinei a trecut pe sub podul St. Louis, pe cheiuri, dansatori

ai celebrului Moulin Rouge au încins un franch cancan magenta, încheiat, firește, în șpagat.

SINCRONICITÉ

Secvența a doua a început prin traversarea pe tiroliană a Senei de către mascatul misterios, care a ajuns de pe malul drept pe cel stâng fix în mijlocul șantierului deschis pentru renovarea acoperișului catedralei Notre-Dame, distrus de incendiul din 2019. Sincronicitate au denumit organizatorii această parte a spectacolului, care, așa cum și Lovinescu a considerat, nu doar imitație înseamnă, ci mai degrabă integrare. Integrarea trecutului glorios într-un prezent îndrăzneț, dar mai ales într-un viitor plin de speranță. În această secvență i-am văzut pe dansatorul franco-senegalez Guillaume Diop, pe acoperișul Hotelului de Ville, și pe campionii olimpici Martin Fourcade și Michael Phelps. Pe lângă reconstrucția Notre-Dame, secvența a cuprins și scene din procesul de realizare a medaliilor olimpice din cele trei metale, cărora li s-a adăugat și oțelul recuperat din Turnul Eiffel, precum și momentul Louis Vuitton, care a făcut cuferele cu ștaif în care au fost aduse

(following from page 25)

► **large Brazilian delegation appeared in front of the first stands, everyone's attention was captured for a few moments by the appearance on a building of the mysterious character who had pulled three children with the torch taken from Zidane from the canals under Paris. The chase over Paris began with spectacular jumps from one roof to another. On the Seine, the parade continued, and after the barge of China passed under the St. Louis bridge, on the quays, dancers from the famous Moulin Rouge performed a frank magenta cancan, naturally done in splits.**

SINCRONICITY / The second sequence began with the mysterious masked man crossing the Seine on a zipline, who arrived from the right bank to the left bank, right in the middle of the construction site opened for the renovation of the roof of Notre-Dame Cathedral, which was damaged by the 2019 fire. Synchronicity is what the organizers called this part of the show, which, as Lovinescu considered, does not just mean imitation, but rather integration. The integration of the glorious past into a bold present, but especially into a future full of hope. In this sequence, we saw the Franco-Senegalese dancer Guillaume Diop on the roof of the Hotel de Ville and the Olympic champions Martin Fourcade and Michael Phelps. In addition to the reconstruction of Notre-Dame, the sequence also included scenes from the process of making the Olympic medals from the three metals to which was added the steel recovered from the Eiffel Tower, such as the moment Louis Vuitton made the strapped trunks in which they were brought.

LIBERTÉ / The third sequence, Liberté, was themed after the French Revolution, the Reign of Terror and its consequences. In a pre-recorded scene at the Théâtre du Châtelet, the fully masked man, having arrived backstage at a theatre, watches from the scaffolding on which the curtain hangs the scene "A la volonté du peuple" from the musical Les Misérables, and then appears live on a roof, opposite the Conciergerie in whose windows we see a multiplied decapitated Marie Antoinette, holding a gourd in her lap, and setting the tone for the song Ah, ça va, which the heavy metal band performed with aplomb from small platforms that protrude from other windows of the prison. Soprano Marina

continue on page 29

LIBERTÉ

A treia secvență, Liberté, a avut ca tematică Revoluția Franceză, Regatul Terorii și consecințele acestora. Într-o scenă preînregistrată la Théâtre du Châtelet, mascatul cu torță, ajuns în culisele unui teatru, privește, de pe schelele de care atarnă cortina, scena „A la volonté du peuple” din musicalul Les Misérables, și apare apoi live pe un acoperiș, vizavi de Conciergerie, în ale cărei ferestre o vedem multiplicată pe Maria Antoaneta decapitată, ținându-și ticva în poală și dând tonul melodiei Ah! ca ira!, pe care trupa de heavy metal Gojira a interpretat-o cu aplomb de pe platforme mici, care ieșeau de la alte ferestre ale palatului-pușcărie. Soprana Marina Viotti s-a alăturat trupei în a doua jumătate a melodiei de la prora unui drakarbutaforie, tras pe șine de-a lungul Quai de l'Horloge. Viotti a continuat cu Bizet, cu Carmen, evident, pe ale cărui acorduri finale au explodat confetti-panglici sângerii de la ferestrele Palatului de Justiție, în care a fost condamnată și executată Maria Antoaneta.

Actorii Yuming Hey, Léa Luce Busato și Elan Ben Ali au interpretat o scenă de seducție în sala de lectură Richelieu a Bibliotecii Naționale, evidențiind titluri ale unor autori francezi care au abordat fără perdea problematica dragostei: *Romances Sans Parole*, de Paul-Marie Verlaine; *Bel-Ami*, de

Guy de Maupassant; *Ne Badine Pas Avec L'amour*, de Alfred de Musset; *Passion Simple*, de Annie Ernaux; *Sexe Et Mensonges*, de Leïla Slimani; *Le Diable Au Corps*, de Raymond Radiguet; *Les Liaisons Dangereuses*, de Pierre Choderlos de Laclos; *Les Amants Magnifiques*, de Molière, și *Le Triomphe De L'amour*, de Pierre de Marivaux. Acrobați-dansatori aflați în vârful unor prăjini elastice au creat un moment coregrafic multicolor, în care incluziunea a fost leitmotivul principal. Pe cerul Parisului, două avioane au "desenat" o inimă mare roșie.

EGALITÉ

Fanfara Gărzii Republicane, aflată la capătul dinspre Luvru al pasarelei Pont des Arts, a pornit în pas de marș pe arcurile piesei lui Aznavour „For me formidable”. Din spate, printre rândurile de instrumentiști aflați în defilare, misteriosul personaj purtător al torței olimpice trece și aprinde cealaltă jumătate a pasarelei pe care, din capătul opus fanfarei, dinspre Academia Franceză, apare cântăreața Aya Nakamura, care, însoțită de o trupă de dansatori, a pășit printre artificiile aprinse ca într-un șir de pise de domino căzute una peste alta. După o strofă din „Pookie”, fanfara și Nakamura s-au întâlnit la

mijlocul podului și, între alături, corul Armatei Franceze, trupa de dansatori în combinezoane aurii și acordurile binecunoscutului șlagăr internațional „Djadja” s-a pus semn de egalitate, militarii în costum de gală lăsând eticheta și dansând pe ritmuri de hip-hop. A fost una dintre cele mai neașteptate și curajoase alăturări, pe care, ca să înțelegem mai bine, o parte dintre francezi le-a perceput cum ar percepe unii dintre noi un... featuring între Madrigal și Vali Vijelie. La Paris 2024, acest fapt a fost posibil însă, căci în Franța s-a dat tonul celor mai curajoase mișcări culturale și politice, care au devenit apoi repere pentru restul lumii.

FRATERNITÉ

Pe acordurile Dansului macabru al lui Camille Saint-Saëns, mascatul intră în Luvru alergând. Ochi din tablouri celebre îl urmăresc, statui cunoscute întorc discret capetele după el. Adierea creată în urma sa dă să stingă lumânări așezate cu măiestrie în tablouri de peneluri renascentiste. Iar în toată această agitație mută, personajele coboară de pe pereți pentru a se apropia de ferestre, ca în *O noapte la Muzeu*, pentru a privi parada de pe Sena. Acum trec barjele cu delegația Ciprului, apoi cea a Gabonului

continuare în pagina 28

urmărire din pagina 27

lui, și tot așa, în ordine alfabetică, timp în care pianistul Alexandre Kantorow, în ploaie, interpretează „Jeux d'eau” al lui Maurice Ravel deasupra Passerelle Léopold-Sédar-Senghor. La Luvru, doar eroul nostru mascat observă jaful, căci personajele din tablouri cască gura la paradă. Gioconda nu mai e! (aluzie la dispariția adevărată din 1911 a prețioasei piese a lui Leonardo da Vinci). Pe Sena, delegațiile sportivilor trec, rând pe rând, în aclamațiile spectatorilor. Mascatul apare cu torța pe acoperișul Muzeului Orsay, pe care îl traversează de la un capăt în altul și coboară înăuntru, unde ajunge în spatele cadranului de sticlă al celebrului orologiu, unde se intră într-o poveste cinematografică, omagiu celebrilor frați Lumière, cărora omenirea le datorează... pozele mișcătoare. Prin ecranul sfâșiat de o locomotivă cu aburi care conține filmul cu realitatea, eroul nostru iese pentru a păși pe un ponton la capătul căruia se află un balon. Jules Verne nu putea lipsi din basmul regizat de Jolly, cum nici contribuțiile Franței la istoria aviației, la implicarea în programele spațiale sau în cercetarea vieții oceanelor, pe care tot Jules Verne o imaginase în excursiunea de douăzeci de mii de leghe sub mări parcurse de Nautilus. Tot într-un submarin și-au făcut de cap și Minionii, personajele-dop galbene, cu doi sau doar cu un ochi, dar neapărat purtând ochelari cu bretea, care se pricep la reparat, dar mai ales la stricat. Jucându-se

ei de-a întrecerile olimpice, au făcut praf submarinul, care s-a dus pe apa Sâmbetei, dar nu fără folos, căci pe apele Senei a ieșit la suprafață Gioconda, pe care ei o furaseră! În aplauzele spectatorilor, au continuat să plutească pe valuri, alături de tablou, barjele cu sportivii olimpici, în timp ce, pe acoperișul Grand Palais, mezzosoprana Axelle Saint-Cirel, întruchipând-o pe Marianne, a interpretat Marseilleza, ținând cu dreapta tricolorul francezesc. Ploua la Paris. Dar nimeni nu se clinea din loc. Spectacolul era fascinant, iar surprizele veneau de unde nu te așteptai.

SORORITÉ

În România a existat un demers prin care s-a solicitat Academiei Române introducerea în DEX a cuvântului sororitate, pornind de la faptul că termenul nu doar în englezescul sisterhood se regăsește, ci și în multe alte limbi, printre care și în franceză. Și cum se stabilise că la Paris2024 egalitatea de gen va fi perfectă, dacă a existat un *fraternité*, a trebuit să fie inclus și un *sororité*. Iar secvența din spectacol a inclus cinstirea memoriei a zece femei franceze care au rămas în istorie ca personalități marcante ale domeniului lor de activitate. De-a lungul Senei, din piedestale ieșite din ape, se iveau statui aurii: Olympe de Gouges, Alice Milliat, Gisèle Halimi au fost primele trei personalități evocate. La cea de-a patra, Simone de Beauvoir, ceva

n-a funcționat la ascensorul care ridica statuia, așa că piedestalul a rămas gol. Dar au urmat Paulette Nardal, Jeanne Barret, Christine de Pizan, Louise Michel, Alice Guy și Simone Veil, după care Saint-Cirel a reluat imnul Franței, încheind triumfal, în timp ce se făcea trecerea la noua secvență a show-ului.

SPORTIVITÉ

Deși prezent și în vocabularul nostru, termenul de sportivitate este mai degrabă folosit ca fair-play. Și la asta s-a referit și Pierrot, clownul trist al renașcentismului, purtând guler elisabetan plisat, care a apărut multiplicat în acrobații care s-au întrecut în giubucuri la sol, dar și pe skateboard-uri și biciclete BMX. De ce Pierrot, și nu Arlechin? Cu siguranță, pentru a sublinia tristețea pentru neincluderea în cadrul Jocurilor a acestor noi ramuri sportive, fapt care aici, la Paris, avea să se schimbe. Să fim fair-play cu toți cei care vor să se alăture Mișcării Olimpice, promovând noul și dând frâu liber aspirațiilor tinerilor de azi. Iar pentru a sublinia ideea, skateparcurile improvizate lângă Port du Gros-Cailou se aflau pe pontoane a căror decorare fusese inspirată nu din amenajări urbane

futuriste, ci din grădinile Versailles-ului.

Defilarea ajunsese la litera „J”, și sportivii din Țara Soarelui Răsare își fluturau frenetic steagurile albe cu bulină roșie în mijloc. Din același film renașcentist, simplificat în alb și negru, a fost și antrenorul polonez Jakub Józef Orliński, care a cântat „Viens, Hymen” din opera Les Indes galantes a lui Jean-Philippe Rameau.

Trecerea către următoarea secvență a spectacolului, cea mai comentată ulterior, a fost făcută de rapperul Rim’K lângă Pont d’Alma, de unde s-au auzit versurile sale militante: „Merg înainte fără teamă de mâine / Speranță în inimă, viitorul în mâini...”. **»**

» FESTIVITÉ

Denumită "Festivitate", cea de-a opta scenă a început cu o defilare pe un podium amenajat pe Pasarela Debilly, timp în care pe Sena trecea un nou calup de ambarcațiuni, printre care și nava de croazieră Căpitanul Francasse, un restaurant plutitor, care, de regulă, oferă turiștilor prânzuri și cine romantice pregătite de maestri ai rafinatei gastronomii franceze. De pe puntea superioară a acestui vas de lux, Team Romania saluta publicul cu entuziasm. Undeva spre pupa navei, care purta numele personajului din romanul lui Théophile Gautier, se afla și micuța delegație a Rwandei. Parada de modă de pe covorul roșu așezat pe Passerelle Debilly a continuat, în timp ce pe dedesupt treceau în continuare ambarcațiunile cu echipele olimpice. Celei a țării-gazdă, a doua cea mai numeroasă delegație după cea a Statelor Unite, îi fusese rezervată nava Paquebot, cea mai mare navă folosită pentru evenimente de pe Sena, un adevărat transatlantic, ale cărui trei punți sunt desfășurate pe 1200 mp.

Se lăsase deja seara, iar din apele Senei răsăreau crini de apă, o adevărată dantelărie creată din fântâni arteziene. Clar-obscurul creează cadrul propice pentru spectacolul de lumini pregătit, iar următorul moment coregrafic este dedicat Uniunii Europene, în care creatorii spectacolului au vrut să accentueze prezența diversității, cu toate consecințele critice ce au urmat. Paroles, paroles, paroles...

OBSCURITÉ

Tobele au început din ce în ce mai tare și mai ritmat. Dansatori colorat îmbrăcați dansau drăcește pe un uriaș ecran plutitor pe care rulau scene dramatice topind, unul câte unul, dansatorii. S-a făcut liniște. Și noapte de-a binelea. De pe o barjă amenajată ca o stâncă în derivă, desprinsă parcă din Tărâmul fâgăduinței, acompaniată la un pian în flăcări, Juliette Armanet a interpretat binecunoscuta "Imagine" a lui John Lennon, o adevărată pledoarie lirică pentru globalizare, într-o lume a păcii.

SOLIDARITÉ

O siluetă feminină în armură argintie ia steagul olimpic și urcă pe un cal mecanic, ale cărui articulații metalice generează un galop extrem de grațios pe valurile Senei. Imaginația spectatorilor se duce către Sequana, zeița fluviului care străbate Parisul. Alții se gândesc la legendara Ioana d'Arc. Aripile largi de porumbel se aprind pe un pod pe sub care galopează armăsarul, în timp ce pe ecranele uriașe rulează secvențe alb-negru cu întrecerile olimpice moderne de la începutul secolului trecut, iar apoi din ce în ce mai recente, când televiziunea căpătase culoare, dar și rezoluție din ce în ce mai bună. Vedem olimpieni contemporani cu noi, legende vii, mulți dintre ei aflați acum în tribune, aici, la Paris. La baza Turnului Eiffel, steagurile națiilor participante sunt aduse rând pe rând și așezate de-o parte și de-a alta către Pont d'Iena. Ioana d'Arc, sau cine-o fi, ajunge călare aici. Bidiviul nu mai e de fier, e-n carne și oase, un lusitan alb ce merge la pas în fața purtătorilor de drapel care se aliniază în spatele lui. Mai în față, doi roibi poartă maiestuos cavaleri în uniformă de gală, care le asigură avangarda.

Cavalerul argintiu descalecă și primește un steag olimpic împachetat, cu care urcă treptele unui podium în forma celebrului turn al Parisului, la capătul căruia se află catargul pe care este înălțat mai apoi drapelul alb cu cele cinci cercuri îngemănate. Ne aflăm deja la Trocadero, unde se află tribuna oficială. Coruri reunite interpretează Imnul Olimpic, în timp ce se trece la penultima scenă a marelui show.

continuare în pagina 30

(following from page 26)

Viotti joined the band in the second half of the song from the bow of a drakar-prop, pulled on rails along the Quai de l'Horloge. Viotti continued with Bizet, with Carmen, obviously, on whose final chords the bloody confetti-ribbons exploded from the windows of the Palace of Justice where Marie Antoinette was condemned and executed. The actors Yuming Hey, Léa Luce Busato and Elan Ben Ali performed a seduction scene in the Richelieu reading room of the National Library, highlighting titles by French authors who approached the issue of love without a curtain: *Romances Sans Parole*, by Paul-Marie Verlaine; *Bel-Ami*, by Guy de Maupassant; *Ne Badine Pas Avec L'amour*, by Alfred de Musset; *Passion Simple*, by Annie Ernaux; *Sexe Et Mensonges*, by Leila Slimani; *Le Diable Au Corps*, by Raymond Radiguet; *Les Liaisons Dangereuses*, by Pierre Choderlos de Laclos; *Les Amants Magnifiques*, by Molière and *Le Triomphe De L'amour*, by Pierre de Marivaux. Acrobatic dancers on top of elastic poles created a multi-colored choreographic moment, in which inclusion was the main leitmotif. In the sky of Paris, two planes "drew" a big red heart.

EGALITÉ / The Republican Guard Band, located at the Louvre end of the Pont des Arts footbridge, marched to the tunes of Aznavour's song "For me formidable". From behind, among the rows of musicians in the parade, the mysterious figure carrying the Olympic torch passes and lights the other half of the footbridge on which, from the opposite end of the band, from the French Academy, appears the singer Aya Nakamura, who, accompanied by a group of dancers, stepped among the lit fireworks like in a row of dominoes fallen one on top of the other. After a verse from "Pookie", the brass band and Nakamura met in the middle of the bridge and between the brass, the French Army choir, the group of dancers in gold jumpsuits and the chords of the well-known international hit "Djadja" made an equal sign, the soldiers in gala costumes leaving the label and dancing to hip-hop rhythms. It was one of the most unexpected and courageous joinings, which, to understand better, some of the French perceived as some of us would perceive a... futurism between Madrigal and Vali Vijelie. In Paris 2024, however, this fact was possible, because in France it is the nation that set the tone for the most courageous cultural and political

continue on page 31)

urmare din pagina 29

SOLENNITÉ

Solemnitatea a început cu decernarea Laurilor Olimpice diplomatului italian Filippo Grandi, Înalt Comisar al Națiunilor Unite pentru Refugiați. Tony Estanguet, șeful comitetului de organizare, și Thomas Bach, președintele CIO, au salutat participanții și spectatorii, după care președintele Emmanuel Macron a declarat Jocurile deschise.

Jurămintele olimpice au fost depuse de purtătorii drapelului francez, Mélina Robert-Michon și Florent Manaudou, pentru sportivi, de Christophe Massina, pentru antrenori, și Melanie Tran, pentru arbitri.

Mai departe, a urmat un moment extrem de emoționant pentru noi, românii. Personajul mascat care a alergat prin tot Parisul mai bine de trei ceasuri cu torța olimpică în mână și-a încheiat misiunea, predându-i ștafeta lui Zinedine, scăpat, în sfârșit, de la metrou. (Cu siguranță că Thomas Jolly se înțelese cu mecanicul să-l țină blocat în vagon pe Zizou atâtea ceasuri pentru a-și termina grandiosul spectacol conceput pentru a impresiona întreaga lume - ha, ha, ha!). Pe podium urcă

Nadal, căruia, îmbrățișându-l, Zinedane îi predă torța. Nadal coboară scările, în timp ce esplanada rămâne în întuneric pentru a pune în evidență Eiffel-ul pe care urcă și coboară viermișori luminoși. Apoi, lasere albastre brăzdează cerul Parisului în ovațiile tribunelor de pe Trocadero.

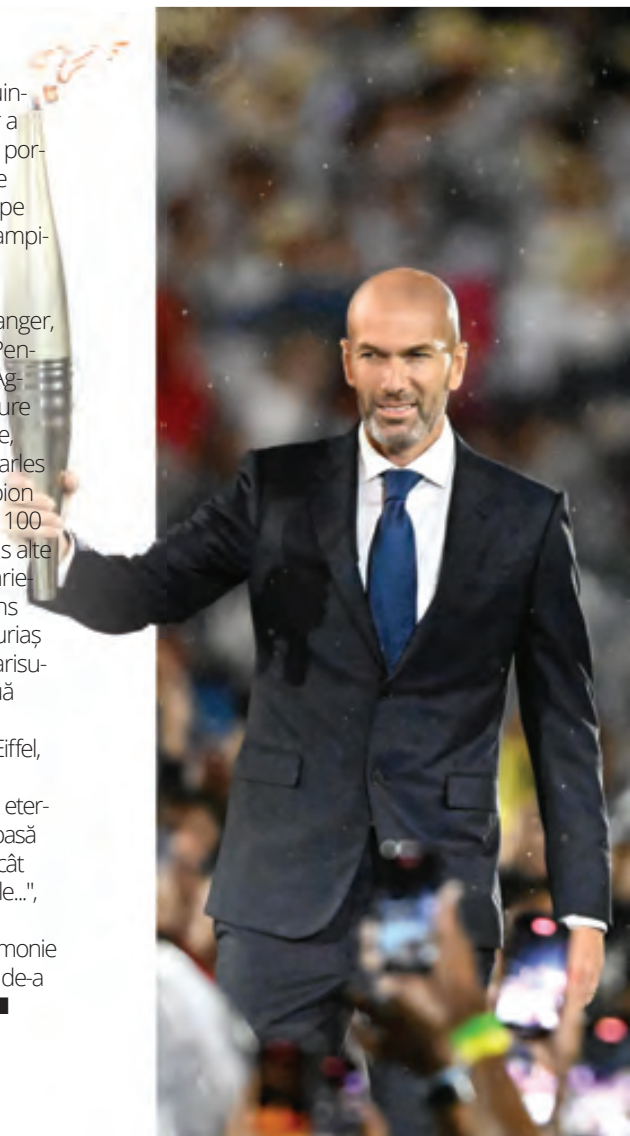
Între timp, Nadal ajunge într-o șalupă, pe Sena, în care se mai află Carl Lewis, Serena Williams și Nadia. Șalupa gonește pe apă, timp în care cei patru își trec torța olimpică din mână în mână. La Trocadero, spectacolul de lumini și sunet continuă, iar Shaheem Sanchez bucură prin limbajul semnelor și pe cei fără auz. Șalupa cu cvartetul olimpicilor acostează lângă Luvru, unde fosta tenismenă, campioană olimpică și număr unu mondial Amélie Mauresmo a preluat ștafeta, pe care a predat-o mai apoi, la porțile Luvrului, fostului baschetbalist profesionist Tony Parker.

ETERNITÉ

În fața piramidei de sticlă, un trio format din campionii paralimpici

Nantenin Keita, Alexis Hanquinguant și Marie-Amélie Le Fur a așteptat preluarea torței, și a pornit mai departe spre grădinile Tuileries, unde torța a trecut pe rând, prin mâinile unor alți campioni olimpici francezi, Michaël Guigou, Allison Pineau, Jean-François Lamour, Félicia Ballanger, Florian Rousseau, Émilie Le Penec, David Douillet, Clarisse Agbegnenou, Alain Bernard, Laure Manaudou, Renaud Lavillenie, Laura Flesse, ultimul fiind Charles Coste, cel mai în vârstă campion olimpic francez în viață, la cei 100 de ani ai săi. De la el au aprins alte două torțe Teddy Riner și Marie José Pérec, care apoi au aprins ceaunul agățat de un balon uriaș care avea să urce pe cerul Parisului, de unde continua să plouă mărunț.

De la primul etaj al Turnului Eiffel, Celine Dion, reîntoarsă la viață (nimic mai nimerit ca simbol al eternității), cântă graseiat: "Nu-mi pasă de întreaga lume / Atâta timp cât dragostea îmi inundă diminețile...", *Imnul dragostei* al lui Édith Piaf, încheind astfel magnifica ceremonie de deschidere a Jocurilor celei de-a XXXIII-a Olimpiade moderne. ■

(following from page 29)

movements, which then became landmarks for the rest of the world.

FRATERNITÉ / To the tunes of Camille Saint-Saëns's *Danse Macabre*, the masked man runs into the Louvre. Eyes from famous paintings follow him, familiar statues discreetly turn their heads after him. The breeze created in his wake blows out candles skillfully placed in Renaissance paintings, and in all this commotion, the characters move down from the walls to approach the windows, as in *A Night at the Museum*, to watch the parade on the Seine. Now the barges with the delegation of Cyprus pass, then that of Gabon, and so on, in alphabetical order, while the pianist Alexandre Kantorow, in the rain, plays Maurice Ravel's "Jeux d'eau" above the *Passerelle Léopold-Sédar-Senghor*. At the Louvre, only our masked hero notices the robbery, as the characters in the paintings gape at the parade. *Gioconda* is gone! (an allusion to the true disappearance of Leonardo da Vinci's precious piece in 1911). On the Seine, the delegations of athletes pass one by one to the cheers of the spectators. The masked man appears with the torch on the roof of the Orsay Museum, which he crosses from one end to the other, and descends inside, where he arrives behind the glass dial of the famous clock, where he enters a cinematic story, a tribute to the famous *Lumière* brothers, to whom humanity owes... moving pictures. Through the screen torn by a steam locomotive that merges film with reality, our hero emerges to step onto a pontoon at the end of which there is a balloon. Jules Verne could not be absent from the fairy tale directed by Jolly, nor could France's contributions to the history of aviation, to its involvement in space programs or to the research of ocean life, which Jules Verne had also imagined in the twenty thousand leagues under the seas trip traveled by the *Nautilus*. Also in a submarine, the *Minions*, the yellow cork characters, with two or only one eye, but always wearing glasses with straps, who are good at repairing, but especially at breaking, also got into trouble. Playing at the Olympic competitions, they smashed the submarine, but not without use, because on the waters of the Seine the *Gioconda*, which they had stolen, surfaced! To the applause of the spectators, the barges with the Olympic athletes continued to float on the waves, next to the painting, while, on the roof of the Grand Palais, the mezzo-soprano

Axelle Saint-Cirel, embodying *Marianne*, performed the *Marseillaise* holding the French tricolor with her right hand. It was raining in Paris. But no one moved. The show was fascinating, and the surprises came from where you least expected.

SORORITÉ / In Romania, there was an initiative to request the Romanian Academy to introduce the word sorority into the DEX, starting from the fact that the term is not only found in the English sisterhood, but also in many other languages, including French. And since it had been established that gender equality would be perfect in Paris 2024, if there was a *fraternité*, a sorority had to be included. And the sequence in the show included honoring the memory of ten French women who have remained in history as prominent personalities in their field of activity. Along the Seine, from pedestals emerging from the waters, golden statues emerged: *Olympe de Gouges*, *Alice Milliat*, *Gisèle Halimi*, were the first three personalities evoked. As for the fourth, *Simone de Beauvoir*, something didn't work with the elevator that lifted the statue, so the pedestal remained empty. But *Paulette Nardal*, *Jeanne Barret*, *Christine de Pizan*, *Louise Michel*, *Alice Guy*, and *Simone Veil* followed, after which *Saint-Cirel* resumed the French anthem, bowing triumphantly, while the transition to the new sequence of the show was made.

SPORTIVITÉ / Although present in our vocabulary, the term sportsmanship is more often used as fair play. And this is what *Pierrot*, the sad clown of the Renaissance, wearing a pleated Elizabethan collar, who appeared in multiples in acrobats who competed in *gumbusluku* on the ground but also on skateboards and BMX bikes, meant. Why? Why *Pierrot* and not *Harlequin*? Surely to emphasize the sadness for the non-inclusion of these new sports branches in the Games, a fact that here, in Paris, was going to change. Fairplay among all those who want to join the Olympic Movement, promoting the new and giving free rein to the aspirations of today's young people. And to emphasize the idea, the improvised skate parks near the *Port du Gros-Caillou* were located on pontoons whose decoration was inspired not by futuristic urban planning, but by the gardens of Versailles. The parade had reached the letter "J", and athletes from the Land of

the *Rising Sun* were frantically waving their white flags with a red dot in the middle. From the same Renaissance film, simplified in black and white, there was also the Polish countertenor *Jakub Józef Orliński*, who sang "Viens, Hymen" from *Jean-Philippe Rameau's* opera *Les Indes galantes*.

The transition to the next sequence of the show, the most commented on later, was made by rapper *Rim'K* near the *Pont d'Alma*, from where his militant lyrics could be heard: "I move forward without fear of tomorrow / Hope in my heart, the future in my hands...".

FESTIVITÉ / Called "Festivity", the eighth stage began with a parade on a catwalk set up on the *Debilly Passage*, while a new group of boats passed along the Seine, including the cruise ship *Captain Francasse*, a floating restaurant that usually offers tourists romantic lunches and dinners prepared by masters of refined French gastronomy. From the upper deck of this luxury vessel, *Team Romania* greeted the audience enthusiastically, somewhere towards the stern of the ship that bore the name of the character from the novel by *Théophile Gautier*, there was also the small delegation of Rwanda. The fashion parade on the red carpet laid out on the *Debilly Passage* continued, while the boats with the Olympic teams continued to pass below. The host country, the second largest delegation after the United States, had been reserved the *Paquebot*, the largest ship used for events on the Seine, a true transatlantic whose three decks are spread over 1200 square meters. It was already evening, and water lilies were emerging from the waters of the Seine, a real lacework created from artesian fountains. The chiaroscuro creates the right setting for the prepared light show, and the next choreographic moment is dedicated to the European Union, in which the creators of the show wanted to emphasize the presence of diversity, with all the critical consequences that followed. *Paroles, paroles, paroles...*

OBSCURITÉ / The drums started getting louder and more rhythmic. Colorfully dressed dancers danced devilishly on a huge floating screen on which dramatic scenes were playing, melting the dancers one by one. Silence fell. And good night. From a barge arranged like a drifting rock, detached as if from the *Promised Land*, accompanied by a flaming piano, *Juliette Armanet* per-

continue on page 32)

f(following from page 31)

formed John Lennon's well-known "Imagine", a true lyrical plea for globalization, in a world of peace.

SOLIDARITÉ / A female figure in silver armor takes the Olympic flag and mounts a mechanical horse whose metal joints generate an extremely graceful gallop on the waves of the Seine. The spectators' imagination goes to the Sequana, the goddess of the river that flows through Paris. Others think of the legendary Joan of Arc. Broad dove wings light up on a bridge under which the stallion gallops while on the huge screens black and white sequences of the modern Olympic competitions from the beginning of the last century, and then more and more recent ones, when television had acquired color, but also increasingly better resolution. We see contemporary Olympians with us, living legends, many of them now in the stands, here in Paris. At the base of the Eiffel Tower, the flags of the participating nations are brought one by one and placed on one side and the other towards the Pont d'Iena. Joan of Arc, or whoever she is, arrives here on horseback. The bidivi is no longer made of iron, it is flesh and blood, a white Lusitanian that walks at a walk in front of the standard bearers who line up behind it. Further ahead, two red horses majestically carry knights in gala uniform, who provide their vanguard. The silver knight dismounts and receives a wrapped Olympic flag, with which he climbs the steps of a podium in the shape of the famous tower of Paris, at the end of which is the mast on which the white flag with the five twinned circles is then raised. We are already at the Trocadero, where the official grandstand is located. Reunited choirs perform the Olympic Anthem as we move on to the penultimate scene of the great show.

SOLEMNITIES / The ceremony began with the awarding of the Olympic Laureates to the Italian diplomat Filippo Grandi, United Nations High Commissioner for Refugees. Tony Es-tanguet, head of the organizing committee, and Thomas Bach, IOC President, greeted the participants and spectators, after which President Emmanuel Macron declared the Games open. The Olympic oath was taken by the French flag bearers Mélina Robert-Michon and Florent Manaudou, for the athletes, by Christophe Massina, for the coaches, and Melanie Tran, for the referees. Then, an extremely emotional mo-

ment followed for us, the Romanians. The masked character who had been wandering all over Paris for more than three hours with the Olympic torch in his hand completed his mission, handing over the baton to Zidane, who had finally escaped from the metro. (Surely Thomas Jolly had arranged with the engineer to keep Zizou locked in the carriage for so many hours to finish his grandiose show designed to impress the whole world, ha, ha ha!). Nadal ascends the podium, to whom Zidane, embracing him, hands over the torch. Nadal descends the stairs while the esplanade remains in darkness to highlight the Eiffel Tower, on which he climbs and descends luminous worms. Then blue lasers streak the Paris sky to the ovations of the stands on the Trocadero. In the meantime, Nadal arrives in a boat on the Seine, in which Carl Lewis, Serena Williams and Nadia are also present. The boat speeds along the water while the four pass their Olympic torch from hand to hand. At the Trocadero, the light and sound show continues, and Shaheem Sanchez also delights the deaf through sign language. The boat with the quartet of Olympians docks near the Louvre, where former tennis player, Olympic champion and world number one Amélie Mauresmo took over the baton, which she later handed over, at the gates of the Louvre, to former professional basketball player Tony Parker.

ETERNITÉ / In front of the glass pyramid, a trio of Paralympic champions Nantenin Keïta, Alexis Hanquinguant and Marie-Amélie Le Fur waited to receive the torch, and then set off towards the Tuileries Gardens, where the torch passed in turn through the hands of other French Olympic champions, Michaël Guigou, Allison Pineau, Jean-François Lamour, Féliçia Ballanger, Florian Rousseau, Émilie Le Pennec, David Douillet, Clarisse Agbegenou, Alain Bernard, Laure Manaudou, Renaud Lavillenie, Laura Flesse, the last being Charles Coste, the oldest living French Olympic champion, at 100 years old. From him, Teddy Riner and Marie-José Pérec lit two other torches, who then lit the cauldron hanging from a giant balloon that would rise into the sky of Paris from where it continued to rain lightly. From the first floor of the Eiffel Tower, Celine Dion, brought back to life (nothing more fitting as a symbol of eternity), sings boldly: "I don't care about the whole world / As long as love floods my mornings..." Edith Piaf's love anthem, thus ending the magnificent opening ceremony of the Games of the XXXIII Modern Olympics. ■

"Dragi prieteni olimpici,

În sfârșit, a sosit momentul: bun venit la Jocurile Olimpice Paris2024! Mulțumirile mele din toată inima sunt adresate gazdelor noastre amabile franceze. Vă mulțumim că ne-ați primit într-un mod atât de spectaculos! Flacăra olimpică va face Parisul și toată Franța să strălucească și mai mult.

Suntem profund recunoscători tuturor prietenilor noștri francezi. În primul rând, președintelui Republicii

Franceze. Toată recunoștința noastră se îndreaptă și către autoritățile publice de la toate nivelurile, precum și către Comitetul de Organizare Paris 2024, sub conducerea excelentă a colegului meu olimpic Tony Estanguet. Aduceți la viață reformele Agendei Olimpice, făcând aceste Jocuri larg deschise. Cu toții vom experimenta Jocurile Olimpice care sunt mai incluzive, mai urbane, mai tinere și mai durabile – primele Jocuri Olimpice cu egalitate deplină de gen pe terenul de joc."

Thomas Bach

ÎNOT DE VIS POPOVICI!

NU DOAR DE LA TOKYO, CI DE CÂND ERA MIC SE TREZEA
CU ACEST GÂND: SĂ AJUNGĂ ȘI EL CAMPION OLIMPIC

INOCENȚIU VOINEA

Toată lumea îl iubește. În România, este simbolul incontestabil al reușitei. Reușită bazată pe valori autentice, ca disciplina, seriozitatea, modestia, dublată însă de cunoașterea propriei valori.

David Popovici s-a ținut de promisiunea făcută lui înșiși la Tokyo. Acea că acolo a vrut doar să arate lumii că va veni vremea lui. Și a venit. A curs cu aur la europene, la mondiale, a curs cu recorduri mondiale la juniori, la seniori, toate realizate în cea mai scurtă olimpiadă, cea de doar trei ani, dintre Tokyo și Paris.

La Paris, a venit setat pe ceea ce își propusese să facă, și de aceea a ales să stea aproape de bazin, în modernul cartier La Defence, alcătuit din zgărie-nori, clădiri înalte ca aspirațiile tânărului care, până la 19 ani, s-a uitat vreo zece mii de ore la dunga de pe fundul bazinei, imaginându-și că-i firul Ariadnei, care nu calea către întoarcere să i-o călăuzească, ci drumul către triumful olimpic. Acesta era planul lor, al lui și al familiei lui, care l-a susținut să facă asta nu ca o corvoadă, ci ca o bucurie. Și ușor n-a fost, căci pentru asta a trebuit să se trezească dimineată de dimineată, când nici nu crapă de ziuă, pentru a-și pregăti primul antrenament al zilei. Copiii de seama lui mai dormeau ore bune până când mămicile începeau să tragă de ei, ba chiar să înceapă să-i îmbrace pentru școală încă adormiți, când David se întorcea deja de la bazin după primele două ore de antrenament ale zilei. Apoi, școală, ca toți ceilalți, și iarăși antrenament. La care el, când se putea, mai adăuga și activități extrașcolare, căci iubea să fie în rând și cu ceilalți copii, la cercuri de lectură,

la cursuri de teatru sau pur și simplu la plimbare, prin oraș, cu bicicleta.

Se cazase în La Defence, dar el venise la atac! La Grande Arche de la Défense, clădirea-monument în jurul căreia s-a ridicat cel mai mare cartier de afaceri din Europa, a fost pentru David adevăratul său arc de triumf.

La București, înainte de a pleca spre Paris, m-am întâlnit cu un obișnuit al concertelor de Crăciun de la Viena sau al unor mari spectacole de operă jucate pe mari scene ale lumii. Știți ce mi-a spus, știind că voi fi prezent la Jocuri? Să-l caut la Arena La Defence, la finalele lui David. Și mi-a spus locurile scrise pe biletele pe care și le cumpărase din timp. Asta e David, băiatul capabil să ofere emoție la intensitate maximă, asemenea marilor reprezentații ale artei spectacolului...

Pe primele le-am simțit de cum a apărut din... culise. El era calm. Noi, agitați. El pășea întins pe mochetă albastră din spatele block-start-urilor, noi jucam tonțoriul pe scări, căci cine avea stare să stea nemișcat, pe scaun, la masa presei... El s-a aplecat pe marginea bazinului să ia apă cu palma căuș, noi ne-am aplecat să ne adunăm foile cu lista de start care ne zburaseră de atâta agitație. S-a tras! S-a dat startul în serii la 200 m. El a țâșnit ca din pușcă, noi am întârpenit...

Știam că se va califica, dar așteptam să dăm și noi drumul la suprape când David ar fi atins el primul peretele bazinului pentru a patra, și ultima oară. Și l-a atins. Și în serii, și în semifinale, de fiecare dată cu cel mai bun timp al concursului. Dar emoțiile noastre nu s-au stins, ci au crescut. Urma finala a doua zi, iar drumul până în Hauts de... »

Seine l-am parcurs, în goana garniturii care rula pe linia 1 a metroului parizian, trecând în revistă palmare-sul impresionant al rivalilor lui David din finala de 200 metri liber. Între ei, britanicii Matthew Richards și Duncan Scott, deja deținători de titluri olimpice. Însă campionul olimpic en-titre, compatriotul lor Tom Dean, nu trecuse bariera concursului de selecție, și rămăsese acasă. Asta, ca să vedeți nivelul și dinamica valorilor în lumea atlanticilor moderni. Nici campionul mondial, sud-coreanul Hwang Sunwoo, nu va înota pentru o medalie olimpică, el fiind primul sub linia care îi despărțea pe cei opt finaliști de restul plutonului.

Având cel mai bun timp în semifinale, David e repartizat pe mijlocul bazinului, pe culoarul patru. În dreapta îl are pe Scott, iar în stânga, pe culoarul 3, pe americanul Luke Hobson, aflat la prima sa ediție de Jocuri, dar recent medaliat cu bronz la Mondialele pe care David alesese să le sară.

Start, și de sub apă David iese primul. La jumătatea primului bazin, Richard, care înoată pe culoarul 1, și Popovici au o palmă avans. Germanul Lukas Martens e și el acolo. Primul care atinge peretele bazinului

după 50 de metri e americanul. David, cu 5 sutimi mai târziu. Asta nici la televizor, cu relanti, nu se vede, darămite din tribună. Al doilea bazin, David și Richards îl parcurg cu 1,68-1,69 metri pe secundă, în timp ce Martens înoată cu 1,71 metri pe secundă și ajunge să întoarcă primul la jumătatea cursei, în timp ce David e al treilea. Va fi al doilea după 150 de metri, deși pe la jumătatea celui de-al treilea bazin numele nu-i mai apare printre primii trei, evidențiat prin grafică pe ecranele uriașe din sală. Final dramatic! Acum, emoții adevărate. David nu era primul cu câteva brațe înainte de ultima atingere a bazinului. Richards și Hobson au tot apărut ca lideri pe grafică, o dată unul, o dată altul, după cum scoteau brațele din apă, ca două vârfuluri de barcă la canotaj, care alternează la conducere pentru că echipajele lovesc alternativ apa. Apoi, nimeni n-a mai putut vedea exact ce se petrecea sub stropii care acopereau ultimele arce descrise de brațele înotătorilor. Ne-au dumirit tot ecranele arenei: Po-po-viici! David Popovici e campionul olimpic! 1:44.72, timpul lui David, 1:44.74 pentru Richards și

1:44.79 pentru Hobes.

Noi nu mai avem emoții. David însă le-a adunat pe toate. Vorbește cu un nod în gât, și parcă și o lacrimă i se ivese în colțul ochiului. Vorbește măsurat, cu modestie și cu recunoștință pentru toți cei care i-au fost alături, dar și pentru cei care au crezut mai puțin în el, căci și unii, și alții l-au motivat să ajungă unde e. Ajuns în zona mixtă, David e asaltat de zeci de jurnaliști din întreaga lume. Celor străini le spune politicos că va răspunde mai întâi ziaristilor români. Asta deja e o știre care poate face prima pagină. Dar tot ceea ce avea să spună mai departe David au fost subiecte de head line. David inspiră, dă aripi și speranțe că și în România se poate, dacă ești dedicat, dacă visezi cu ochii deschiși, și nu aștepti, ci îți urmezi visul...

E prima medalie a Team Romania la Paris, iar numele de Popovici e rostit pe stradă de toți cei care ne văd în tricou pe care scrie ROMANIA. Ni se zâmbește, suntem felicitati, fără a avea noi vreun merit. Doar pentru că purtăm un tricou cu ROMANIA. Iar România e acum Popovici. Cum în '76, după Montreal, a fost Nadia, sau cum în '94,

după World Cup, a fost Hagi...

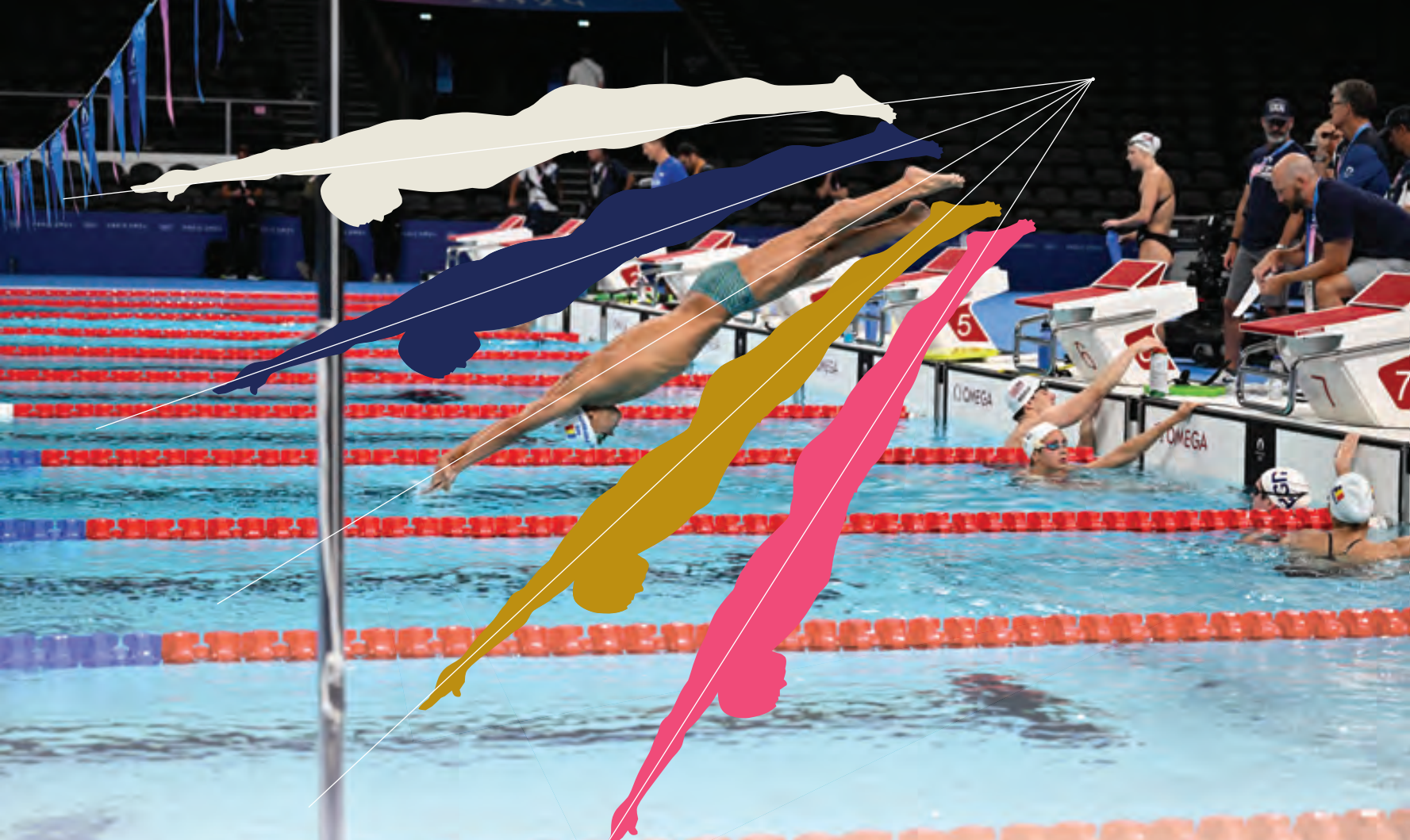
"Mă bucur pentru că am luptat până la final. Este un rezultat mare, este o realizare imensă. O să mă bucur după acest succes. Dacă eu am putut, un băiat obișnuit, doar cu o dorință foarte arzătoare și puternică, puteți și voi" - spunea David privind în camera televiziunii publice, practic, vorbind generației sale, dându-le un exemplu demn de urmat. *"Am spart gheața, și această medalie vine într-o zi foarte, foarte importantă pentru noi toți, Ziua Imnului Național. David ne-a făcut această bucurie și această mare onoare ca, de Ziua Imnului Național, să câștige medalia de aur pentru România și să ascultăm cu toții în arena de aici, în La Defense, la Jocurile Olimpice de la Paris, Imnul României"*, spunea cu entuziasm Mihai Covaliu, când vacarmul arenei încă nu se stinsese.

EVERESTUL, TOT MAI SUS...

Dar povestea nu se încheie pentru David. Urmău cursele la 100 m liber, probă la care el fusese Zeus până nu de mult. Chiar și noul recordman mondial al probei spusese că sursa lui de inspirație a fost David Popovici.

continuare în pagina 36

urmare din pagina 35

Cursa în serie a fost una de... încălzire, deși, la valoarea adversarilor, a trebuit tratată cu toată seriozitatea calificarea în semifinale. Un clasament provizoriu, după evoluția celor 79 de concurenți, îl plasa pe David pe poziția a treia, după americanul Jack Alexy și francezul Maximé Grousset. Pan Zhale era pe 13, iar Richards, care-i "promisese" lui David că își va lua revanșa la "sută" după ce l-a lăsat fără aur la 200 m, ocupa aceeași poziție în clasament, ambii terminând în 48.40, ca de altfel și sârbul Stjepanovic. David își câștigase seria, dar Zhale și Richards terminaseră pe locul 5, amândoi, seria câștigată de australianul Chalmers, care se impune apoi și în prima semifinală, în timp ce Richards nu prinde loc în cursa finală! Cea de-a doua semifinală îi aduce împreună în bazin pe David și pe Pan. Chinezul câștigă cu 47.21, David sosind cu 0,45 de sutimi în urma sa. A doua zi, către miezul nopții, în ultimul sfert de oră a lunii lui cup-tor, a fost marea finală. Venisem din timp, când încă era lumină afară. Am trecut pe sub tentaculele Păianjenului roșu, una dintre lucrările moderniste ale ansamblului de lucrări de artă monumentale ale cartierului, cu ochii la Turnul Montparnase, multă vreme cea mai înaltă clădire din

Franta. Și David fusese cel mai rapid din lume o vreme. Între timp, Montparnase fusese detronat de Tour First, iar David de Pan Zhale. Dar, dacă la Montparnase etaje nu se mai pot adăuga, David poate redevini cel mai rapid înotător al lumii în proba-regină a înotului, unde el fusese cel care, abia după 13 ani, reușise să-l detroneze pe legendarul Cesar Cielo Filho, primul om de pe Planetă care reușise să coboare sub 47 de secunde.

Culoarul 4 este al lui Pan Zhale, care intrase în finală cu cel mai bun timp. Îi are în stânga și în dreapta pe Nador Nemeth, respectiv pe Chalmers. Grousset va înota pe 6, iar David pe culoarul 2. Pe 7 e americanul Alexy, iar la extreme Guiliano, în stânga lui David, și germanul Shalcov, în dreapta lui Alexy. E cursa cu doar o întoarcere, nu e timp de strategii. Se înoată pe rupte de la start până la finish. Pan se instalează la conducere. În tribune e un vacarm de nedescris, căci francezul Grousset întoarce al doilea. Apoi americanii, maghiarul Nemeth și germanul Shalcov. David e abia al șaptelea. Doar Chalmers întoarce după el. Distanțele sunt de o palmă două, acum nu prea contează, dar, la finish, orice falangă mai în față poate aduce un loc mai bun sau poate chiar o medalie. De la jumătatea celui de-al doilea bazin,

Zhale începe să ia avans de mai bine de un braț. Pentru podium trag Grousset și Alexy. David e abia al șaselea. Mai sunt douăzeci de brațe de tras, iar diferențele dintre combatanți sunt imperceptibile. Aproape la fiecare braț se schimbă ordinea. Nemeth urcă pe 3, apoi îl devansează pe francez, de care trece și Chalmers, care a recuperat incredibil. David îl are pe Nemeth în stânga acum, la întoarcere. Este partea pe care respiră, deci îl vede și... îl atacă ca un rechin! Sunt ultimele cinci brațe, și David apucă cu sete apa și, odată cu apa, prinde și lenyard-ul, panglica medaliei de bronz! David e din nou pe podium, într-o cursă în care Pan Zhale duce recordul mondial la 46.40! Limitele umane sunt din nou împinse... La o zecime și 8 sutimi în spate sosește Chalmers, iar după încă o sutime a atins marginea bazinului și David. Cu o sutime, tot cu o sutime înaintea lui Nemeth! Ce cursă! Ce efort! Ce bucurie!

COPILUL DIN NOI

Zan Phale e omul momentului în proba-regină, dar asta nu face altceva decât să-l motiveze pe David. În față îl așteaptă o carieră lungă alături de puternicii săi adversari de azi, dar și de alții, care cu siguranță că vor mai apărea. David e bucuros

când există concurență, dar și mai bucuros este când știe că notorietatea lui inspiră, faptul că, fără să le spună nimeni nimic special despre el, copiii de 5-6 ani îi pronunță numele, îl recunosc cu ușurință când îl văd la televizor sau prin oraș, pe afișe și se entuziasmează. Pe David, asta îl responsabilizează, și pentru asta se simte dator să facă mereu pledoarie pentru sport, pentru edificarea și modernizarea infrastructurii specifice din țara noastră, aflată în mare suferință...

„Mulțumesc că sunteți aici! E foarte frumos, e impresionant. Mă bucur să fiu aici, să văd atât de multe fețe familiare, fie din staff, din echipa restrânsă și din cea extinsă. Îl am pe antrenorul meu lângă mine. Acum, mă ascultă toată lumea, când am microfonul, și de aceea spun, să se audă bine, că trebuie să facem sport, trebuie mai mult sport în țara asta. Trebuie să mergă cât mai mulți copii la înot, la sport, în general. Important e să facă mișcare. Sunt mândru de noi, de mine, visez la asta de când eram copil, și e foarte frumos. Mă bucur să am alături o țară întreagă, sunt atât de mulți care mă susțin. Medaliiile? Le dedic tuturor, dar în primul rând mi-o dedic mie. Am făcut foarte fericit copilul din mine. Multumim, David! Ne-ai învățat o lecție: să fim serioși, dar să nu uităm de copilul din noi...”

COVID! DIN NOU COVID

Cel de-al doilea reprezentant al României în competițiile olimpice de înot a fost Vlad Ștancu, specialist în probe mai lungi. Își obținuse biletele pentru Paris la Campionatele Europene pentru juniori de la Belgrad, unde, pe lângă medaliile de argint cucerite la cele două probe, își realizase și baremurile, timpii înregistrați fiind și noi recorduri naționale, 7:49.68 la 800 m și 15:00.5 la 1.500 m.

Doar patru serii s-au desfășurat pentru calificarea în finala probei de 800 de metri, iar Vlad a evoluat în prima, pe culoar central, culoarul 4. Timpul înregistrat a fost însă cu mult mai mare decât cel reușit în 2023, la europenele de juniori, 8:20.78, cu care s-a clasat abia al șaselea, iar pe lista finală a figurat al 30-lea. Ultimul rezultat cu care s-a prins finala a fost sub cel de record național pe care îl reușise Vlad. Dar el abia a terminat cu junioratul, așa că Paris2024 nu a fost decât un prim contact cu lumea olimpică.

Ar fi putut fi mai bine, dar, din păcate însă, Vlad a mai avut și un alt

contact, nu se știe unde, nu se știe cum, dar a luat Covid 19. După ce a concurat în serii la 800 m a tot acuzat că se simte rău. Și, la test, a ieșit pozitiv. El promisese că se va refăce pentru cursa de 1.500 m, pentru că bănuise că are doar o răceală, dar n-a fost doar atât. Așa că la 1.500 m n-a mai luat startul.

Vlad rămâne însă cu amintirea unei mari competiții și cu dorința ca la Los Angeles, când va fi senior cu state vechi, să prindă o finală olimpică, și poate nu doar atât. Ambițiile lui Vlad sunt mari. Nu degeaba i se spune Ștancu-Tancu...

Deocamdată, la Paris, la probele lui, medaliile olimpice au fost câștigate la 800 m de irlandezul Daniel Wifien, de americanul Bobby Finke și de italianul Gregorio Paltrineri, iar la 1.500 tot de ei, dar cu o rocadă între aur și bronz: Finke, Paltrineri, Wifien.

REBECA, NU DOAR INVITATĂ

Pe lângă cei doi băieți, la Jocurile Olimpice de la Paris, înotul românesc a mai fost reprezentat și de Rebeca Diaconescu. Ea nu reușise

să obțină baremul de calificare, 1:57.26, un timp încă neaccesibil tinerei noastre înotătoare. Și nici în limitele Olympic Consideration Time (1:57.85) nu reușise să se încadreze, adică performanța luată în considerare pentru a completa lista celor admiși la Jocurile Olimpice până la concurența numărului de participanți stabiliți pentru fiecare probă. Însă, în afară de aceste două criterii, World Aquatics, federația Internațională de natație, poate acorda, tot pentru a completa lista și așa-zisele locuri de universalitate, adică dreptul de participare la competiția olimpică a unor sportivi din cât mai multe țări, deși aceștia nu au obținut baremul de calificare și nici pe lista celor cu performanțele care se iau în considerare pentru a completa înscrierile nu se află. Pentru proba de 200 de metri feminin, 13 astfel de locuri au fost alocate, pe lângă cele 16 calificate la barem și încă două cu Olympic Consideration Time. Un astfel de... bilet a primit și Rebeca.

Însă prezența sa în serii n-a fost doar figurație. Rebeca a evoluat pe culoarul unu și a obținut timpul

necesar calificării în semifinale. A fost a 16-a pe lista celor 16 semifinaliste, cu 1:59.29, un foarte departe de cel mai bun rezultat al carierei sale de până acum, 1:58.97, cu care cucerise și prima și singura sa medalie importantă, argintul de la campionatele europene de juniori, obținut cu puțin timp de plecarea spre Paris.

De semifinale însă n-a trecut, dar are viitorul înainte, cu o participare olimpică la 18 ani, ceea ce, cu siguranță, i-a dat încredere.

La 200 de metri liber, podiumul olimpic a fost ocupat de australianca Molie O'Callagan, care, cu 1:53.27, a stabilit un nou record olimpic, urmată de compatrioata sa Arlane Titmus și de Slobhan Haugley din Hong Kong.

Așadar, un bilanț excelent pentru natația românească, un prim campion olimpic la masculin, dar, la fel de important, o generație de perspectivă, care poate aborda cu încredere noul ciclu olimpic. Bravo, David, bravo, Camelia Potec, președinta care asigură de ceva vreme un management performant la Federația Română de Natație! ■

JUDO

ALEX CREȚ, EXPERIENȚĂ OLIMPICĂ DUREROASĂ

UN MOMENT DE NEATENȚIE A SPULBERAT ÎNTR-O SECUNDĂ ANI DE SACRIFICII ȘI MUNCĂ

DANIELA IONESCU

Supărare, frustrare, dezamăgire! Sunt doar câteva dintre sentimentele care l-au copleșit pe Alex Creț, singurul reprezentant al României în competiția olimpică de judo, în limitele categoriei 90 kg, la finalul celui de-al doilea meci la Jocuri din cariera sa.

Ca orice sportiv, a luptat să ajungă la Paris2024, iar visul a devenit realitate, după ani de zile de muncă și sacrificii. S-a antrenat intens, de multe ori departe de casă, și a mers în capitala Franței cu gândul la podium. La 22 de ani, la prima prezență în întrecerile olimpice, era încrezător în șansele sale de a se autodepăși. A sosit la Paris în mijlocul competiției olimpice, când deja colegi din TEAM ROMANIA urcaseră pe podium sau erau în linie dreaptă spre medalii, și aștepta cu nerăbdare ca, la rândul său, să-și demonstreze valoarea.

Emoțiile au crescut odată cu tragerea la sorți. Adversarii se anunțau redutabili. Nimic neobișnuit la o competiție de asemenea

anvergură. Primul dintre aceștia, Krisztian TOTH, un ungar născut în Germania, numărul 5 mondial, era medaliat cu bronz olimpic la Tokyo 2020. Meciul de debut olimpic al românului s-a desfășurat într-o atmosferă infernală, dar Alex s-a concentrat admirabil și a obținut prima sa victorie la JO.

Era pregătit psihic pentru următoarea confruntare. Plin de speranță, încurajat de pe margine de antrenorul Emil Morar, a început excelent întâlnirea cu brazilianul Rafael Macedo. Alex părea că își domină adversarul și mai avea câteva secunde până la final când... Stupoare. Într-o clipă, sud-americanul a reușit ippon și și-a adjudecat victoria. Devastat, Alex a părăsit arena în lacrimi. A trecut glonț pe lângă ziaristii care, stupefiați de eliminare, voiau să afle ce i s-a întâmplat. "L-a prins brațul la sol și n-a mai putut să iasă. Suntem foarte supărați", atât a putut să spună după meci antrenorul Emil Morar.

După câteva minute bune, Alex Creț a revenit la întâlnirea cu jurnaliștii români. Învățase o lecție grea. Supărarea de a fi învins la Jocuri nu era doar a lui, ci și a milioanei de suporteri care i-au urmărit evoluția. Aceiași care se bucuraseră de prima lui izbândă, aceiași care suferiseră din cauza eliminării sale în ultima clipă.

"A fost o neatenție a mea și m-a costat meciul, deși l-am avut în mână. Este foarte frustrant, mai ales că eram pește el, mergeam bine, eram foarte motivat, și am venit la Paris foarte bine determinat, foarte concentrat. Sunt dezamăgit pentru acest eșec. Aveam meciul în mână și l-am scăpat dintr-o neatenție, dintr-o greșeală", nu contenea să repete Alex.

Vizibil afectat de pierderea meciului, dar nu descurajat, Alex Creț nu s-a sfiit să promită că va merge înainte pentru a se califica și la următoarea ediție a Jocurilor Olimpice, de unde va lupta să se întoarcă cu o medalie. ■

LUPTĂ

MEDALIILE AU RĂMAS DOAR ÎN VISE

VA MAI AVEA PUTEREA ALIN ALEXUC SĂ MEARGĂ MAI DEPARTE SPRE LOS ANGELES 2028?

DANIELA IONESCU

Cinci luptători au reprezentat România la turneul Olimpic de la Paris2024, după un drum dificil și tensionat, presărat cu condiții draconice de calificare. Andreea Ana, Kriszta Incze, Cătălina Axente, Răzvan Arnăuț și Alin Alexuc-Ciurariu au plecat de-acasă cu visuri, ambiții, dorințe care să le răsplătească anii de sacrificii și de muncă intensă.

Colegii lor de la înot și canotaj deja cuceriseră primele medalii olimpice, iar rezultatele lor îi motiva, în plus, și le alimentau speranțele.

Primii români intrați în competiția olimpică de lupte au fost cei de la greco-romane - Răzvan Arnăuț, în limitele categoriei de greutate 60 kg, la prima participare la Jocurile Olimpice, și greul Alin Alexuc (130 kg), la a patra prezență la JO, după Londra 2012, Rio 2016 și Tokyo 2020. Amândoi se gândeau însă la același lucru: să urce pe podiumul olimpic.

Grand Palais Éphémère, arena proiectată special pentru întrecerile de lupte și judo de arhitectul Jean-Michel Wilmotte și ridicată în inima Parisului, lângă Turnul Eiffel, în perimetrul Champ de Mars, i-a întâmpinat cu tribunele pline și cu o atmosferă vulcanică.

RĂZVAN ARNĂUȚ, INCOMODAT DE ASIATICI

În turul inaugural, Răzvan Arnăuț a obținut o frumoasă victorie, dar bucuria a fost de scurtă durată. Răzvan a pierdut al doilea meci în fața valorosului Zholaman Sharshenbekov din Kyrgyzstan, dublu campion Mondial, în 2022 și

2023, medaliat cu argint mondial în 2018 și 2021. În ciuda înfrângerii, Arnăuț a sperat până în ultima clipă că va merge mai departe. Dacă Zholaman câștiga în semifinală în fața japonezului Kenichiro Fumita, vicecampion olimpic la Tokyo 2020, campion Mondial în 2017 și 2019, românul ar fi putut intra în recalificări. Fumita a fost însă de neoprit, și a cucerit titlul olimpic. Răzvan Arnăuț a încheiat pe locul 9, iar la cei 26 de ani ai săi, împliniți pe 28 septembrie, este hotărât să meargă mai departe. Răzvan Arnăuț: "Asiaticii au alt sistem de luptă, au valoare mai mare, iar luptele cu ei sunt incomode. Eu am ajuns aici prin muncă, multă muncă, și nu mă las. Până la urmă, tot o să câștig".

GREU CU GREII

Alin Alexuc, medaliat cu bronz mondial în 2022 și campion european în 2020, a intrat plin de speranță în arena din Champ de Mars, unde cei mai buni 16 "grii" din lume urmau să se lupte pentru podiumul olimpic. Sortii destul de binevoitori i-l aduseseră ca adversar, în primul tur, pe cazacul Alimkhan Syzdykov, pe care nu numai că îl întâlnește în numeroase partide, dar îl și învinsese de câteva ori. Grupa era totuși destul de grea, cu campioni olimpici și mondiali, dar Alin era încrezător în șansele sale de a ajunge în semifinalele categoriei 130 kg.

Competiția olimpică, incomparabilă cu orice alt concurs, a făcut însă o demonstrație de impredictibilitate chiar în primul meci al lui Alexuc.

Românul a fost scos din competiție tocmai de adversarul care părea cel mai ușor de eliminat. Cazacul nu numai că l-a învins pe român din primul meci, dar a pierdut la rândul său în turul următor, spulberând orice șansă a lui Alin Alexuc de a intra în recalificări.

Supărat, Alin a mărturisit imediat după meci: "E o mare dezamăgire, mai ales că m-a învins un cazac pe care l-am bătut de vreo trei-patru ori până acum. Dar, probabil, el a prins o formă mai bună. A fost un an greu și obosecător pentru mine, și n-am prins vârful de formă la Jocurile Olimpice. Probabil, am prins vârful de formă la turneul de calificare. Dar astea sunt Jocurile Olimpice. Sunt surprize. Poți să bați pe oricine, sau poate să te bată oricine. Nu știu, probabil că și vârsta și-a spus cuvântul. Am încercat și am dat tot ce am putut. Mi-am dorit, am avut un parcurs bun până aici și m-am antrenat cu gândul la podium. De 20 de ani mă lupt pentru o medalie olimpică pe care nu am putut să o obțin".

Alin Alexuc a terminat pe locul 11 întrecerile olimpice de la Paris, de la categoria 130 kg, câștigat de marele favorit al competiției, cubanezul Mijain Lopez Nunez, o legendă a întrecerilor de lupte greco-romane - de patru ori campion olimpic, din 2008 până în 2024, și de cinci ori campion mondial.

Va mai continua Alin Alexuc Ciurariu să lupte pentru o medalie olimpică și la Los Angeles 2028? Este o întrebare la care nici luptătorul nu știe încă să răspundă. A promis că va lua o decizie "la rece" la începutul anului 2025, după ce supărarea se va mai stinge.

continuare în pagina 40

urmare din pagina 39

CHINUITĂ DE ACCIDENTAREA DE LA UN ANTRENAMENT

Nereușitele băieților le-au ambiționat și mai mult pe cele trei luptătoare din TEAM ROMANIA. Fiecare își dorea cu și mai mare înverșunare să urce pe podium. Considerată principală favorită la cucerirea unei medalii olimpice, Andreea Ana, în limitele categoriei 53 kg, era prima care urma să intre în luptă. Triplă campioană europeană (în 2024, 2023, 2022), și cu experiența participării la ediția de la Tokyo 2020 a Jocurilor, Andreea își dorea cu ardoare un loc pe podium la Paris, dar nu se simțea în apele ei. Cu câteva zile înainte de concurs, în timpul unui antrenament, suferise o accidentare destul de urâtă la picior - ruptură de menisc cu forțare de ligament. În ciuda disconfortului resimțit, Andreea a câștigat primul meci. În cel de-al doilea însă, ecuatorianca Lucia Yamileth Yopez Guzman, medaliată cu bronz Mondial în 2023, a învins-o fără drept de apel. Calificarea în finală a sud-americanței a trimis-o pe Andreea Ana în recalificări, oferindu-i încă o șansă de a-și continua drumul spre podiumul olimpic. În recalificări, Andreea a întâlnit-o pe coreanca Hyo Gyong Choe, în fața căreia nu a reușit să câștige niciun punct, și a părăsit competiția. Româncă a încheiat întrecerile pe locul 9, un salt de 7 locuri față de precedenta ediție a Jocurilor la care a participat. În finală, victoria i-a aparținut japonezei Akari Fujinami, dublă campioană mondială, care a cucerit astfel primul titlu olimpic din carieră.

O ÎNFRÂNGERE-FULGER

Kriszta Incze, la 62 kg, și Cătălina Axente, la 76 kg, rămăseseră singurele componente ale TEAM ROMANIA care mai puteau salva onoarea luptelor românești la Paris2024. Presiunea începuse să apese și mai mult pe umerii lor. În plus, Kriszta Incze avea să o întâlnească pe japoneza Sakura Motoki, vicecampioană mondială în 2023, chiar din primul tur.

Prima partidă a Krisztei n-a avut istoric. Asiatica și-a demonstrat valoarea în nu mai puțin de 25 de secunde. Motoki a reușit să o surprindă pe româncă și să punteze decisiv: 11-0, în primul minut al meciului.

Cu ochii în lacrimi, Kriszta Incze a plecat direct spre vestiare, fiindu-i imposibil să vorbească despre această întâlnire-fulger. Seara însă, a primit vestea că rămâne în lupta pentru o medalie de bronz. Japoneza se calificase în finală și o trimisese în recalificări, unde urma să o întâlnească pe canadianca Ana Paula Godinez Gonzales. Campioană mondială la U23, în limitele categoriei 62 kg în 2021 și medaliată cu bronz în 2022, Gonzales nu a ezitat să folosească contra româncei lovituri dure, până la limita regulamentului, și a obținut victoria care a scos-o pe Incze din cursa pentru medalia de bronz. Kriszta a încheiat pe locul 16, iar titlul olimpic a fost câștigat de japoneza Sakura Motoki, adversara din primul tur a româncei.

MOMENTE DE COȘMAR!

Era penultima zi a întrecerilor olimpice Paris2024, iar la câteva minute după eliminarea Krisztei Incze în concurs urma să intre Cătălina Axente, ultima luptătoare a lotului României în competiție. În tribunele arhipline, supporterii români, în frunte cu președintele Federației Române de Lupte, Răzvan Pîrcălabu, așteptau cu sufletul la gură evoluția Cătălinei, în limitele categoriei 76 kg. Prima ei adversară, americanca Kennedy Alexis Blades, pentru prima dată calificată la Jocurile Olimpice, era o sportivă tânără, fără niciun rezultat notabil în competițiile seniorilor, dar cunoscută pentru medalii mondiale de la juniori din 2023 – argint la U20 și bronz la U23, Lupta a fost dură încă de la început, reprezentanta Statelor Unite reușind 6 puncte din primul minut. După primele secunde ale reprizei a doua, câteva tatonări și... stupoare! Blades a reușit să o prindă pe Cătălina, a aruncat-o peste umeri, iar româncă a căzut de sus, direct în cap, rămânând ne-

mișcată pe saltea. Medicii au intervenit de urgență, i-au imobilizat gâtul cu un guler, iar Cătălina a părăsit sala pe targă, în aplauzele în picioare ale publicului. Blades a fost declarată câștigătoare, cu 11-0. Accidentarea Cătălinei a îngrozit pe toată lumea, iar minutele care au urmat au fost cumplite. Erau vehiculate cele mai sumbre scenarii. Primele vești au venit de la medicul Dan Tănase, șeful colectivului medical al Comitetului Olimpic și Sportiv Român. "Are un traumatism în zona cervicală, dar își mișcă degetele și picioarele. Mergem la spital pentru investigații suplimentare", a spus doctorul. Până seara, lucrurile s-au lămurit. Accidentarea Cătălinei fusese mai puțin gravă decât păruse la început. Nu era vorba de nicio afecțiune la coloană, iar semnele motrice erau normale. Mai mult, Cătălina a primit vestea că adversara sa ajunsese în finală, rezultat datorită căruia ea ar fi putut evolua în recalificări. Culmea, Cătălina ar fi vrut să reintre în luptă.

Chiar dacă se simțea bine, ea nu a primit avizul medicilor de a continua, și a fost retrasă din competiție.

În finală, americanca Kennedy Alexis Blades, adversara Cătălinei, a fost învinsă de japoneza Yuka Kagami, campioană mondială în 2023, care a cucerit și titlul olimpic.

NE TREBUIE PSIHIC PUTERNIC!

Asumându-și cu demnitate insuccesul de la Paris2024, Răzvan Pîrcălabu, președintele Federației de specialitate, a ținut să explice: "Nu căutăm scuze, dar trebuie să spunem că Andreea Ana, cea mai valoroasă componentă a lotului, a suferit o accidentare chiar înainte de întrecerile olimpice și nu am putut-o recupera oricât ne-am străduit."

Cealaltă se pare că nu au reușit psihic să facă față unei competiții de calibrul Jocurilor Olimpice. Cu toate rezultatele obținute până acum, se pare că o medalie olimpică pentru ei este un vis care îi copleșește. Pentru următorul ciclu olimpic, federația de speciali-

tate și-a propus să lucreze cu fiecare sportiv în parte. Pentru Jocurile Olimpice a fost schimbat colectivul tehnic, și s-a dovedit a fi o decizie benefică, pentru că noii tehnicieni au reușit să obțină calificarea olimpică pentru cei cinci luptători. Se pare însă că vârful lor de formă a fost atins în timpul calificărilor, nu în timpul competiției olimpice.

"Ne-am gândit și la acest aspect. Pentru următorul ciclu olimpic vom învăța din greșeli. Am rezolvat cu aducerea unor sparing-parteneri de valoare și vom participa la turnee internaționale de calibrul. Sperăm să găsim calea spre medaliile olimpice de la viitoarea ediție a Jocurilor de la Los Angeles, din 2028", a concluzionat, optimist, Pîrcălabu. ■

EDE MOLNAR, SCOS DIN CURSĂ DE REGULA 80

UN MOMENT DE NEATENȚIE A SPULBERAT ÎNTR-O SECUNDĂ ANI DE SACRIFICII ȘI MUNCĂ

DANIELA IONESCU

În dimineața celei de a treia zi competiționale a Jocurilor Olimpice de la Paris, un soare blând anunța o vreme perfectă pentru întrecerile în aer liber.

Dealul Elancourt, cel mai înalt punct din regiunea Parisului, cu o altitudine de 231 m, era pregătit pentru competiția olimpică de mountain bike (MTB) cross country (XCO). Cei mai valoroși 36 de cicliști ai lumii, împreună cu antrenorii și membrii echipelor tehnice, biciclete, mașini de intervenție, arbitri, oficiali, jurnaliști și peste 15.000 de suporteri invadaseră colina, ignorând priveliștea uluitoare oferită de Turnul Eiffel, de esplanada La Défense sau de pădurile din jurul capitalei Franței. Cu toții se pregăteau de marea competiție. Printre ei, Ede Karoly Molnar, singurul reprezentant al României în întrecerea olimpică de MTB. Alături de Ede, antrenorul Răzvan Jugănanu și mecanicul Daniel Roșioru. Deși preocupat de ultimele pregătiri înainte de start, Ede era vesel, prietenos și încrezător în puterea sa de a se autodepăși. Era campion european în 2023, la Sakarya, la Cross Country Eliminator (XCE), și era gata să-și demonstreze valoarea și la Jocurile Olimpice.

Cu felul său mucalit de a fi și cu mustața "în furculiță", à la celebrul muschetar francez D'Artagnan, Ede și-a atras atât simpatia adversarilor, cât și pe cea a comentatorilor sportivi, care i-au promovat imaginea, mai ales că românul a plecat excelent în cursă.

De pe locul 33, a terminat prima tură pe locul 14. Se simțea bine și ajunsese al șaselea, când i s-a rupt roata din spate, din cauza terenului accidentat. Marele ghinion al lui Ede Molnar a fost că incidentul a avut loc departe de locul special amenajat, singurul unde se puteau face intervențiile service, potrivit regulamentului. A pierdut mai mult de zece minute până și-a schimbat roata, iar când a revenit în cursă pierduse mai mult de 80 la sută din timpul celorlalți, ceea ce însemna că risca să fie ajuns din spate de cei care se luptau pentru primele locuri - Regula 80. O dată intrat sub incidența Regulii 80, Ede Molnar a fost scos de pe traseu de organizatori. Pentru el, competiția se încheiase.

Campionul olimpic en-titre Tom Pidcock, din Marea Britanie, s-a confruntat cu o problemă asemănătoare cu cea a lui Molnar. După primele patru tururi, britani-

cul, aflat în pole-position, a avut o pană de cauciuc care l-a întârziat, rămânând cu 35 de secunde în spatele liderului - francezul Victor Koretzky. Pidcock a reușit însă o revenire spectaculoasă, l-a ajuns din urmă pe francez, și au urmat câteva tururi în care cei doi și-au disputat de mai multe ori primul loc. Cu 400 m înainte de final, reprezentantul gazdelor era în frunte, dar Pidcock a reușit o depășire periculoasă, pe linia interioară pe lângă un copac. Cei doi s-au ciocnit ușor, Koretzky s-a dezechilibrat și i-a permis britanicului să treacă primul la linia de sosire, spre disperarea mulțimii de suporteri francezi.

Pentru a doua oară consecutiv, Tom Pidcock a câștigat medalia olimpică de aur, cu timpul de 1 oră, 26 de minute și 22 de secunde, după ce l-a întrecut pe francezul Victor Koretzky, care a sosit la doar 9 secunde în urma lui.

Ede Molnar a încheiat Paris2024 pe locul 34, bucuros că a reușit totuși să-i mulțumească pe cei care îl urmăresc și îl susțin, și a promis că va continua să lupte pentru a se califica în întrecerile olimpice de peste patru ani, de la Los Angeles 2028. ■

TRIATLON

CELE PATRU MINUTE DE GLORIE

Considerat cel mai frumos pod al Parisului, Podul Alexandru al III-lea este o capodoperă în stil Art Nouveau, ale cărei dantelării nu sunt întrecute de nicio altă lucrare similară de peste Sena.

Symbolistica pentru alegerea ca punct de plecare în cursa de triatlon a acestui adevărat monument, ridicat în cinstea țării cu care Franța a încheiat alianța din 1892, ca reacție a alianței Austro-Ungariei cu Germania, nu doar de valoarea sa arhitectonică e legată, ci mai degrabă de faptul că inaugurarea sa a coincis cu anul organizării primei ediții franceze a Jocurilor Olimpice, în 1900, când, la Paris, s-a organizat Expoziția Universală, care a atras 50 de milioane de vizitatori.

De pe Pont Alexandre III s-a dat startul și s-au realizat schimburile între cele trei probe, căci au fost totuși toate trei, deși au existat temeri că triatlonul se va transforma

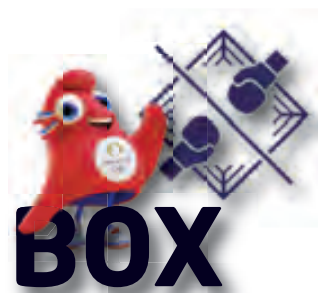
în "duatlon" din cauza ploilor care ridicaseră nivelul de poluare a Senei peste limita admisă. Dar în dimineața zilei de concurs totul a fost în regulă.

Cursa de înot de 1500 m s-a desfășurat dus-întors, o dată o tură mai mare, apoi una mai mică, dincolo de Podul Invalizilor, către Pont L'Alma. Primul schimb n-a făcut prea mari diferențe între cei 55 de triatloniști care au luat startul, dar cele șapte ture, de-o parte și de alta a Senei, pe după Muzeul Orsay, apoi printre Grand și Petit Palais, pe sub Arcul de Triumf, pe Champs Élysées și înapoi pe dreapta Senei, pe Podul Invalizilor, a început să rărească plutonul. Mai bine de jumătate însă au rămas grupați, urmându-l pe britanicul Dickinson, însă care s-a dovedit a fi doar un iepure pentru compatriotul său Alex Yee. După ce s-au lăsat bicicletele, Yee s-a instalat în frunte, umăr la umăr cu australianul Hyden Wilde. Cel de-al doilea s-a desprins la un moment dat, dar Yee nu a lăsat ca diferența să fie foarte mare, astfel că, la final, finišul său i-a adus victoria și aurul olimpic.

Francezii de pe margine au avut două momente de euforie, primul când compatrioții lor, Bergere și Le Core, și-au disputat bronzul, după ce au parcurs cei 10 km de alergare umăr la umăr (Leo Bergere sosind al treilea), și la sfârșit, în ultimele 4 minute ale cursei, când toată atenția a fost acordată ultimului așteptat la finiš, Felix Duchamp, reprezentantul nostru de origine franceză. Ultimii kilometri i-a parcurs bătând palma cu spectatorii de pe margine care îl aclamau. Un spectacol minunat această cursă de triatlon din care, iată, am făcut parte și noi.

Felix Duchamp a terminat pe locul 50, cu timpul de 1:56.00. (I.V.)

ODISEEA OLIMPICĂ, ÎNCHEIATĂ ÎN TREI REPRIZE...

EMOȚIILE DEBUTULUI SUB CEROURILE ÎNGEMĂNATE AU COPLEȘIT-O PE LĂCRĂMIOARA PERIJOC

DANIELA IONESCU

Lăcrămioara Perijoc a fost singura reprezentantă a României în competiția de box de la Jocurile Olimpice de la Paris, din 2024.

Vicecampioană mondială la Istanbul în 2022, campioană europeană la Madrid, în 2019, și medaliată cu argint european la Belgrad cu doar câteva luni înainte de startul întrecerilor olimpice, Lăcrămioara nu visa decât la podiumul olimpic la Paris2024.

Alături de ea i-a avut pe soții Lăcătuș, Adrian și Mihaela, antrenorii care au însoțit-o pe drumul calificării olimpice, precum și pe Claudia Nechita, mai mult decât un sparing-partner și o prietenă adevărată.

Chiar dacă forma ei fizică nu era la parametri maximi, încă resimțind dureri la piciorul stâng, unde nu se recuperase sută la sută după o accidentare mai veche, pregătirea Lăcrămioarei mergea foarte bine.

Tragerea la sorți fusese pe cât de favorabilă se poate la o competiție de nivel olimpic, culoarul era bun, iar calea spre medalia olimpică

părea pavată cu întâlniri abordabile, cu șanse reale la victorie.

Cu toate acestea, reprezentanta României în turneul olimpic feminin de box din limitele categoriei de greutate 54 kg a cedat în primul meci. Lenuța Lăcrămioara Perijoc a pierdut cu 1-4, în fața mongolezei Enkhjargal Mungunsetsseg, în turul inaugural al competiției olimpice. Ce dezamăgire! Ani de muncă intensă, de sacrificii, de visuri, de planuri fuseseră spulberate în doar 9 minute.

TRĂIRI DE NESTĂPÂNIT

Paris2024 a însemnat cea dintâi experiență olimpică a Lăcrămioarei, iar pentru ea a fi alături de cei mai valoroși sportivi ai lumii, a conviețui cu ei în Satul Olimpic, a se bucura de Spiritul Olimpic, care nu este nicăieri atât de prezent ca la Jocuri, au fost trăiri prea puternice, care se pare că au copleșit-o.

La câteva luni după ce și-a revenit

din dezamăgirea de a fi fost eliminată din competiția olimpică chiar din primul tur, judecând la rece, Lăcrămioara a găsit puterea de a ne spune povestea ei olimpică.

„În prima săptămână petrecută la Paris în Satul Olimpic, la primele antrenamente, totul a mers perfect. Este adevărat că genunchiul stâng încă mă deranja, dar nu era nicio noutate, pentru că anumite dureri, cum este și cea de la genunchi, sunt parte din viața mea, și nici nu le mai iau în seamă. Apoi, cu cât se apropia momentul celui dintâi meci, am început să devin nervoasă”, ne-a mărturisit Lăcrămioara.

„Eram din ce în ce mai irascibilă. Vedeam lucruri pe care, cu siguranță, nimeni nu le sesiza. Erau niște emoții pe care nu le mai avusesem niciodată. Nici la Mondiale, nici la Jocurile Europene, nicăieri.

„În Satul Olimpic, parcă îi simțeam pe cei care, la fel ca mine, erau pentru prima dată la Jocuri. Bobocii erau crispați, preocupați, parcă nu ▶

» vedeau nimic în jurul lor, în timp ce sportivii experimentați erau relaxați, veseli, râdeau, se bucurau, își făceau mii de poze, trăiau din plin bucuria de a fi prezenți la Jocurile Olimpice.

”Aș fi vrut și eu să fiu la fel ca veteranii de la Jocuri, dar nu puteam. Aveam senzația că, dacă mă relaxez, mă voi deconecta de la competiție și nu mă voi mai putea concentra să câștig. Degeaba îmi zicea Claudia (n.r. – pugilista Claudia Nechita, locul 5 la Tokyo 2020 în limitele categoriei de greutate 57 kg, sparing-partner-ul Lăcrămioarei Perijoc la Paris 2024) să nu mai fiu stresată, că parcă mă apucau și mai tare nervii. Aveam senzația că nimeni nu înțelege ce este în sufletul meu, și eram din ce în ce mai stresată”.

”În timpul meciului, mi-am calculat fiecare mișcare. N-o mai întâlnisem până atunci pe mongoleză, dar niciun moment nu am simțit-o mai tare decât mine. Am câștigat prima rundă, dar a doua a fost a ei. Presiunea din ultima repriză a fost maximă. Am încercat să fiu mai bună decât ea, dar arbitrii au decis altfel, iar eu am părăsit competiția. Nu am știut să-mi gestionez emoțiile, și am pierdut. Am fost supărată mai ales că, la orice altă competiție unde o voi mai întâlni pe mongoleză, cred că o s-o bat înainte de limită”, a povestit pugilista României.

Accidentată la umăr în timpul primei întâlniri olimpice, Lăcrămioara nu a dat vina pe problemele ei de sănătate pentru înfrângerea grea. Supărată de eșec, dar nu copleșită, Lăcrămioara Perijoc a plecat de la Paris mai hotărâtă ca oricând să se califice la viitoarea ediție a Jocurilor Olimpice – Los Angeles 2028. Ajunsă în țară, a petrecut câteva luni pentru a se recupera fizic, iar acum știe ce are de făcut.

ÎNCEPUT DE DRUM PENTRU UN NOU CICLU OLIMPIC

”Am învățat enorm la Paris 2024. În primul rând, am învățat ce înseamnă competiția olimpică și cum trebuie să-ți gestionezi emoțiile. Experiența acumulată ne formează ca oameni, și acum pot spune că sunt pregătită psihic pentru o nouă participare la Jocuri. Mă simt capabilă să reiau pregătirea într-un nou ciclu olimpic, și aș putea spune că de-abia de acum încolo va începe adevărată luptă pentru medalii olimpice”, a spus Lăcrămioara Perijoc.

De aceeași părere este și Claudia Nechita, pugilista care a fost alături de Lăcrămioara atât ca sparing-partner, cât și ca prietenă de nădejde în momentele critice la Paris.

”Nu avem cum să nu reușim la Jocurile Olimpice de la Los Angeles, din 2028. Totul este despre evoluție. Până acum, am acumulat experiență, pentru ca, peste patru ani, când vom atinge vârful carierelor noastre, să cucerim medalii olimpice. În America, nu se poate să nu urcăm pe podium”, a spus la rândul său Nechita.

Fără a comenta prea mult rezultatul de la Paris 2024, conducerea Federației Române de Box este convinsă că la viitoarele Jocuri Olimpice boxul românesc nu va mai fi reprezentat doar de un singur sportiv.

”Nu vrem să găsim scuze pentru ce s-a întâmplat la Paris. Este adevărat că, din cauza unor probleme de sănătate mai vechi, Perijoc s-a accidentat în primul meci, iar apoi a fost nevoie de o perioadă de recuperare medicală de aproape două luni. Putem spune însă că niciodată boxul românesc nu va mai avea doar un glonț pe țevă la o ediție a Jocurilor Olimpice”, a spus Daniel Ion, secretarul general al FR de Box.

ATLETISM

PROMISIUNI

WORLD ATHLETICS ARE PLANURI MARI PENTRU VIITOR ÎN CARE ȘI ATLEȚII ROMÂNI TREBUIE SĂ SE REGĂSEASCĂ

INOCENȚIU VOINEA

Ca de fiecare dată, cu prilejul întâlnirii la mari competiții mondiale, World Athletics își programează întâlniri lucrative în care se iau decizii importante. Astfel, și la Paris, până să înceapă competiția, Sebastian Coe a reușit să capteze atenția întregii lumi prin schimbările prognozate.

Mai întâi, am aflat că, de la Los Angeles înainte, atletismul nu va mai trebui să aștepte mai bine de o săptămână pentru a debuta, ci va fi programat imediat după festivitatea de deschidere a Jocurilor. Astfel, disciplina pentru care grecii antici au inventat întrecerile va putea capta încă de la început atenția fanilor din întreaga lume. Dar președintele World Athletics nu s-a oprit aici cu surprizele, ci a anunțat că sunt deja discuții avansate cu CIO pentru introducerea în programul Jocurilor Olimpice de iarnă a crosului, alergarea pe teren variat, probă care a mai figurat în program pe vremea lui Paavo Nurmi, dar, atunci, finlandezul zburător alerga la edițiile estivale. De această dată, Coe își dorește prin această idee să sporească universalitatea Jocurilor, oferind oportunitatea sportivilor africani să se alăture și edițiilor de iarnă. Dar și pentru noi este o nouă deschidere, căci la acest capitol, cross-country, am avut și încă avem atleți care pot face performanță la nivel înalt.

De asemenea, în ciuda reținerii CIO, care ar vrea să păstreze

aparența unor întreceri pentru amatori în cadrul Jocurilor Olimpice, Coe a reafirmat decizia de a premia substanțial, începând de la Los Angeles 2028, nu numai campionii olimpici, cum a făcut acum, la Paris, ci pe toți medaliații probelor atletice. *"World Athletics cheltuiește 24 de milioane de dolari pentru premieri într-un ciclu olimpic, și nu este firesc ca la cea mai strălucitoare reuniune atleți să nu beneficieze de o răsplătă pentru spectacolul oferit"*, a ținut să precizeze Sir Coe.

Totodată, a fost făcut public și demersul pe care World Athletics îl are cu federația internațională de ciclism în vederea introducerii unei noi discipline în programul Jocurilor, anume duatlonul (pentru a nu fi confundat cu biatlonul), respectiv ciclo-crosul, o combinație între alergare și ciclism.

LUME MULTĂ... LUME BUNĂ...

Atleții din peste 200 de țări s-au aliniat la startul celor 48 de probe, 23 feminine, 23 masculine, plus ștafeta mixtă de 4x400 m și maratonul. Printre aceștia au figurat și 36 dintre campionii olimpici de la Tokyo, veniți să-și apere titlurile pe Stade de France sau pe bulevardele pariziene, în cazul maratonului și al probelor de marș. Unii dintre ei erau și deținători de recorduri mondiale: Faith Kipyegon (1500 m), Sydney McLaughlin-Levrone (400 m garduri), Karsten Warholm

» (400 m garduri), Mondo Duplantis (săritura cu prăjina), Ryan Crouser (aruncarea greutății) și Anita Włodarczyk (aruncarea cu ciocanul).

Cel mai tânăr sportiv înscris în competiție a fost Kenaz Kaniwete din Kiribati, care a împlinit 16 ani, 4 luni și 6 zile când s-a aliniat la startul seriilor probei de 100 m. La polul opus s-a aflat australianca Sinead Diver, care a împlinit 47 de ani, 4 luni și 24 de zile în ziua desfășurării maratonului, proba la care a fost înscrisă.

Americanii au venit la Paris cu 139 de atleți calificați, cu peste 30 mai mulți decât întreaga delegație a României! Nu ne comparăm cu ei, dar tot ne-am uitat cu coada ochiului la polonezi, de pildă, care au deplasat un lot de 66 de atleți, mai mult decât lotul nostru de canotaj, care dă aproape jumătate din Team Romania. Din păcate, noi am fost departe de aceste cifre, având doar 12 atleți pe listele de start. Am fi putut avea 13, dacă Florentina Lușco n-ar fi fost debarcată în ultimul moment pentru folosirea neautorizată a Furosemidului. Păcat, căci Florentina era singura din lotul nostru calificată la două probe, săritura în lungime și triplusalt, astfel că la triplusalt

am fi putut avea trei concurenți în aceeași probă, cam cum au americanii, în special la probele de sprint. Dar așa e când nu te uiți cu atenție pe listele pe care WADA le actualizează permanent...

STADE DE FRANCE, CA UN LAN DE LAVANDĂ...

Culoarea violet a pistei a fost în principal o alegere estetică, în concordanță cu cromatica identității vizuale aleasă pentru Paris2024. De fapt, pentru Stade de France, trei culori au fost alese: violetul-lavandă pentru pistă, un violet mai închis pentru zonele de servicii și gri pentru curbele exterioare de la fiecare capăt, care, spuneau organizatorii, aminteau de culoarea dominantă a întrecerilor olimpice de acum o sută de ani. A fost pentru prima dată când o pistă olimpică este de culoare mov, dar nu doar aceasta a fost premiera, ci și materialele folosite pentru fabricarea suprafețelor. Acestea încorporează cochilii de midii și de scoici recuperate de la o companie de creștere și de pescuit astfel de moluște bivalve. Astfel, carbonatul de calciu, de regulă obținut prin activități de minerit, a fost obținut prin măcinarea acestor cochilii, care în mod normal ar fi ajuns la gunoi. Astfel, 50% din pista de pe Stade de France provine din materiale reciclate, această utilizare inovatoare a materialelor naturale reciclate aliniindu-se obiectivelor Comitetului Olimpic Internațional, care promisese să facă din Jocurile de vară de la Paris cele mai durabile Jocuri Olimpice de până acum.

"MAI DEPARTE" N-A FOST PREA DEPARTE...

Primul intrat în... lanul de lavandă a fost Rareș Toader, care a evoluat în grupa B de calificări la proba de aruncarea greutății. Rareș s-a aflat printre cei doar 18 atleți care au reușit aruncări peste 20 de metri, dintre cei 30 aliniați la start, dar, cu toate acestea, cu 20,24 m, cât a măsurat cea mai bună reușită a sa, nu a prins finala de 12.

continuare în pagina 48

urmare din pagina 47

"Mi-a lipsit acel zâc, cum îi spunem noi, iar asta poate și din cauză că o leziune a umărului nu mi-a permis să mai arunc în ultima săptămână deloc, încercând să mă păstrez pentru concurs. La nivelul acesta, 20-30 de centimetri te pot urca și 10 locuri în clasament. Ei bine, această schioapă mi-a lipsit mie ca să prind finala. M-am străduit, și îmi pare rău că n-am putut mai mult azi" - ne-a spus cu regret Rareș după concurs, în Zona Mixtă, dar arătându-se determinat să-și continue cariera printre greii atletismului mondial. Proba pe care o face permite o longevitate care, de regulă, aduce și progres în performanță, drept care Los Angeles 2028 este un obiectiv realist pentru Rareș. L-am reîntâlnit în această toamnă din nou la treabă, pe "Vitorul", alături de Mihaela Melinte, care i-a preluat destinele, după ce fostul său antrenor, Sorin Tirichiță, s-a retras pentru a acorda mai multă atenție sănătății, pe care o lăsase în plan secund...

Podiumul olimpic a fost ocupat, în ordine, în mod previzibil, de americanii Ryan Crouser (22,90 m), Joe Kovacs (22,15 m) și jamaicanul Rajindra Campbell (tot 22,15 m, dar cu o a doua performanță mai slabă decât cea a lui Kovacs).

Discobolul Alin Firfirică, cel de-al doilea dintre cei trei reprezentanți ai noștri în probele masculine, toți aruncători, a început concursul în Grupa B de calificări. Din a treia încercare, ultima din concurs, a reușit o aruncare de 63,66 m cu care a ocupat locul 11 în clasamentul general, ceea ce i-a permis accesarea în finala de 12. Fericit, Alin ne-a mărturisit, imediat după ce a părăsit sectorul de aruncări: "Parcă plutesc pe un nor! Încă nu-mi vine să cred că voi fi prezent în finala olimpică! Mi-am dorit-o foarte mult. Am plecat de acasă cu gândul acesta. Dar nu am început foarte bine, prima aruncare nefiind deloc așa cum mi-aș fi dorit, iar a doua nici atât. Știam că după primele două aruncări nu aveam nicio șansă la finală, dar nu puteam să accept. De aceea, când am intrat pentru a treia încercare, singurul lucru pe care-l aveam în cap era cât de mult am fost plecat, cât de mult am stat în cantonamente, departe de familie! M-am concentrat cât am putut, și am reușit aruncarea de finală. Meritam acest lucru. Chiar mi-am dorit enorm, și încă nu îmi vine să cred că am reușit. Abia aștept să ajung în cameră, să pot să-mi contactez familia, să vorbesc cu antrenorul meu care a rămas acasă, căci eu nu m-am calificat la barem, așa că Teodoru Agachi n-a putut fi alături de mine pe Stade de France! Pentru noi e un vis devenit realitate. Vă vorbesc din tot sufletul, iar bucuria este imensă! În finală, voi da tot ce voi putea, dar cel mai important este că voi fi acolo!" ... și cuvintele parcă nu i se mai opreau de fericire și de emoție, căci emoțiile parcă abia acum îl năpădeau pe Firfi.

În ziua finalei, Alin a început bine, »

» așa cum stabilise cu antrenorul său la telefon, cu o aruncare de peste 64 de metri, care să-i dea încredere. După prima încercare, cu 64,45 m, se afla între primii 8 aruncători care s-ar fi calificat pentru încă trei aruncări suplimentare, după seria de trei la care aveau dreptul toți cei 12 calificați. Însă următoarele două intrări în... cușcă nu i-au adus rezultatul sperat, reușind doar 63,00 m și 62,84 m. *"Am intrat în concurs având locul 17 în ierarhia mondială, iar locul ocupat în întrecerea olimpică a fost 11, ceea ce mă mulțumește, oarecum. Sunt încă tânăr, iar aruncarea discului este o probă care permite o carieră lungă, așa că privesc și eu cu încredere spre Los Angeles 2028. Îmi știu valoarea. Pot arunca 67 de metri într-o zi bună, dar mă bat cu alți coloși cărora o aruncare de 70 de metri le este la îndemână. Așa că eu, azi, pentru a prinde un podium în marile competiții, trebuie să am o zi bună, în timp ce toți ceilalți, mai mult de 10, să prindă o zi slabă, ceea ce e mai greu. Dar, repet, asta e azi! Măine, sunt sigur că poate fi altfel, de aceea sunt motivat să mă întorc la antrenamente"* - ne-a declarat zâmbitor și optimist Alin Firfirică după concurs.

La aruncarea discului, aurul olimpic i-a revenit jamaicanului Roje Stona, cu o aruncare de 70,00 m, nou record olimpic, în vreme ce lituanianul Mikolas Alenka, favoritul probei și deținător al recordului mondial, cu 69,97 m (peste vechiul record olimpic, de 69,89 m, care-i aparținea), a trebuit să se mulțumească cu argintul. Australianul Matthew Denny, cu 69,31 m, a luat medalia de bronz.

Cel de-al treilea reprezentant al atleților care se luptă cu "mai departe"-le din motto-ul olimpic, Mihăiță Novac, a ratat calificarea în finală la aruncarea suliței, terminând pe locul 8 în Grupa A din calificările probei masculine de aruncarea suliței, după ce a aruncat 81,08 m la a treia încercare. Am urmărit cu sufletul la gură evoluția sportivilor din Grupa B, deși șansele ca doar patru dintre ei să arunce mai bine decât reprezentantul nostru erau minime. *"Șansele sunt doar 10 la sută să prind finala - era conștient și Mihăiță Novac când a ieșit de pe sector. Am intrat foarte bine în concurs, cu o dorință foarte mare să arunc bine, dar nu știu ce s-a întâmplat după prima încercare. Am fost puțin demoralizat pentru că a fost o aruncare bună, pe care am depășit-o cu foarte, foarte puțin, și care cred că mă ducea direct în finală, dar asta e, nu s-a măsurat dacă am călcat linia cu vârful"*.

Finala, din care Novac a lipsit, a fost una extrem de spectaculoasă. Campionul olimpic de la Tokyo, indianul Neeraj Chopra, n-a reușit să-și păstreze titlul. I l-a suflat pakistanezul Arshad Nadeem, care, cu 92,97 m, a stabilit și un nou record olimpic. Chopra, cu doar 89,45 m, a luat argintul, medalia de bronz revenindu-i lui Anderson Peters din Granada, cu o aruncare de 88,54 m.

Aceeași emoție privind calificarea în finală am trăit-o și după ce Bianca Ghelber și-a încheiat evoluția în Grupa A de calificare la proba de aruncarea ciocanului.

Bianca încheiase pe locul 9, iar dacă 8 sportive din Grupa B aruncau mai bine decât ea, nu mai prindea finala. Ceva mai bine decât la Novac, dar deloc lipsit de pericol. Deznodământul ne-a ușurat. Bianca Ghelber a ocupat locul 11 după încheierea aruncărilor, la fel ca la Tokyo 2020, și a intrat în lupta pentru podiumul de la Paris 2024. *"Am trăit cu multe emoții aceste clipe, și sunt bucuroasă că m-am calificat în finală". Sper ca acolo să mă autode-*

continuare în pagina 50

urmare din pagina 49

pășesc, să prind ziua cea mai bună, să fiu în formă maximă și să îmi fac record personal. Asta îmi doresc din tot sufletul!"

În finală însă, a intrat cam nesigură pe forțele sale și a depășit prima aruncare. Îi mai rămăseseră două încercări pentru a obține accesul în finala de 8, care i-ar mai fi permis încă trei aruncări. Dar cel mai bun rezultat al ei, 72,36 m, nu a fost suficient. *"Știi ce regret? Că s-ar fi putut lua medalie cu o aruncare nu mult peste 74 de metri, ceea ce mi-era la îndemână. Dar așa a fost să fie. Așa e în viață, cazi, te ridici."*

Bianca s-a clasat a 9-a în clasamentul final, podiumul fiind ocupat de Camryn Rogers din Canada, care a aruncat 76,97 m, Annette Nneka Echikunwoke din SUA, 75,48 m, și poloneza Anita Włodarczyk, având cea mai bună aruncare din finală de 74,23 m, dar care s-a calificat ultima, după Bianca, ceea ce ne-a întărit convingerea că autoanaliza Biancăi, care fusese prima sub linie pentru finala de 8, nu a fost lipsită de conținut.

TREI PAȘI SPRE FINALĂ

Tot prima sub linia deasupra căreia s-au aflat finalistele probei de triplusalt s-a clasat și Diana Ion, care a depășit primele două sărituri, astfel că la ultima încercare a venit prudent pe elan. Prima urmă lăsată în nisip s-a aflat la 14,03 m de prag, cu 2 cm mai puțin decât cea mai bună săritură a reprezentantei gazdelor, Illinois Guillaume, ultima care a prins finala.

Andreea Taloș însă, după o primă săritură depășită, și-a reglat elanul la indicațiile lui Virgil Costache, ale cărui gesturi largi le întreceau în amplex pe cele ale vecinului de tribună, fostul săritor Ivan Pedrosa,

acum dirijor al unor celebre săritoare, printre care și extraterestra Yulimar Rojas, acum absentă însă de la Paris din cauza unei accidentări. 14,23 m a măsurat cea de-a doua săritură a Andreei, performanță cu care s-a clasat a noua, ceea ce avea să-i prelungească sejurul la Paris și antrenorului său, venit în afara Team Romania, căci, tot așa, Andreea nu se calificase la barem. *"A fost ceva extraordinar! N-am cuvinte să descriu bucuria care mă încearcă. Mi-am îndeplinit cel mai mare vis, acela de a fi în finala olimpică la proba aceasta, pe care o iubesc atât de mult"* - ne-a spus Andreea cu lacrimi de bucurie în ochi.

Rezultatul din finală a fost identic cu cel obținut de Diana în calificări, 14,03 m, ceea ce a însemnat poziția a 10-a pentru Andreea în clasamentul final. Poate s-ar fi putut mai sus, dar nu puteam spera la o medalie, căci podiumul a fost ocupat în urma unor sărituri nu ușor accesibile pentru reprezentanta noastră: 15,02 m pentru Thea Lafond din Dominica, 14,87 m pentru Shanieka Ricketts din Jamaica și 14,67 m pentru Jasmine Moore din Statele Unite ale Americii,

ATERIZARE LA PUNCT FIX!

La groapa cu nisip, dar în proba cu pragul mai apropiat, am trăit și emoția dată de evoluția singurei noastre medaliate la ultima ediție a Campionatelor Mondiale, bucurie pe care am avut plăcerea să o trăiesc și eu în direct anul trecut. Alina Rotaru Kottmann, bronzul nostru de la Budapesta, s-a clasat a 5-a în Grupa A de calificări ale probei de săritură în lungime, cu o performanță de 6,63 m, reușită din a treia încercare, după ce în primele două reușise 6,45 și 6,46 m. Ca și An-

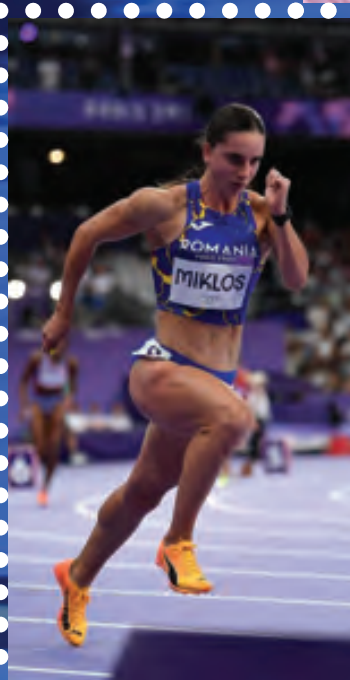
dreea Taloș la triplu, Alina a prins finala, după a treia săritură, de pe poziția a noua.

"Am avut emoții mari. La încălzire, i-am spus antrenorului că nu am emoții, și era ceva normal, dar în timpul concursului am avut emoții foarte mari. Mai ales înainte de ultima săritură. La groapa la care am sărit eu, vântul a fost din față, și nu ne-a ajutat, în timp ce la fetele din cealaltă grupă a băttut din spate. În finală însă, toate vom avea aceleași condiții. Acum mi-a luat ceva până să mă obișnuiesc cu pista, care e foarte rapidă. În finală, vreau să intru în primii 8. Suntem o generație care am ajuns la maturitate, și acum încep să apară rezultatele. Sper să prind o zi bună", ne spunea Alina după calificare.

Ziua finalei a fost una aglomerată. Într-un suflet am alergat de la arena La Chapelle, unde fusesem s-o văd pe Annaliese Drăgan în reuniunea de după-amiază a întrecerilor de gimnastică ritmică. Nu m-am dus la masa presei, care era pe partea opusă, cea cu linia dreaptă de sosire a pistei. Voiam să văd finala de aproape, să văd pragul, să măsoar pista până la bătaie cu privirea, să-mi țin respirația în timp ce sărtoarele trag aer în piept înainte de a pleca pe elan.

Din finala de 12 lipseau nume grele. Sârboica Ivana Vučeta (revenită la numele de Španović), campioană mondială en titre, a ratat calificarea. La fel și eleva lui Pedroso, Fatima Daime, atleta de palisandru, întotdeauna magnet pentru cameramani. Alina tot la 6,46 m aterizează după prima încercare, ca în calificări, dar bate pe "gumă, cu o talpă înaintea pragului. Când Alinei i-a venit rândul pentru a doua încercare, americanca Tara Davis-Woodhall avea deja 7,05 m săriți, cu care se instalase confortabil în fruntea clasamentului, după ce o retrogradase cu un loc pe compatrioata sa Jasmin Moore, care, după prima încercare, conducea, după o săritură de 6,96 cm. Campioana olimpică de la Tokyo, nemțoaica Malaika Mihambo, începuse modest, cu 6,77 m. În fine, sare din nou Alina și, ca un făcut, aterizează tot la 6,46 m. A treia oară în competiția olimpică de pe Stade de France 6,46 m și o a patra săritură cu un

continuare în pagina 52

centimetru mai puțin! Zici că sărea la țintă. Cum aproape toate competițiile ei, cu excepția nigerienelor Prestina Ochonogor, aveau sărituri de peste șase metri și jumătate, Alina trebuia să repete figura din calificări și să sară mai bine pentru a prinde finala de 8. Când îi vine rândul, pe stadion nu se mai întâmplă nimic important, astfel că, la microfon, crainicul competiției a prezentat-o pe medaliata cu bronz a ultimei ediții de campionat mondial, ceea ce a făcut ca elanul să și-l parcurgă în aplauzele spectatorilor. Alina sare bine și, la aterizare, împrăștie nisipul în partea stângă a gropii, pe uriașa tabelă electronică, pe al cărei capăt apăruse culoarea verde, semn că săritura n-a fost depășită. De fapt, nu asta era problema Alinei, ci, dimpotrivă, faptul că nu ajungea la prag. Se aprinde cubul: 6,65 m. Alina urcă pe locul 6 în clasament, peste bronzul de la Tokyo 2020, nigerianca Ese Brume, și peste cea de-a treia americană din finală, Monae' Nichols. Apropo, jumătate din cele 12 atlete din finală au fost din Statele Unite și din Nigeria, câte trei de fiecare!

Rămasă între primele 8 cele mai bune, Alina știe că pentru medalie trebuie ca cel puțin să și egaleze recordul personal, 6,96 m, căci cea de-a treia dasată, campioana olimpică de la Tokyo, Malaika Mihambo, sărise 6,95 m deja. Dar a patra sa încercare măsoară cu 10 cm mai puțin decât precedentă sa săritură. Tara în schimb, lidera clasamentului, intrată ultima pe sector, conform regulamentului, toamnă plumb în pantofii adversarelor, care înțeleg că aurul e adjudecat după ce

cubul se aprinde, indicând lungimea săriturii: 7,10 m!

"Nemțoaica" Malaika depășise deja la cea de-a patra încercare, dar din a cincea urcă pe locul doi, cu 6,98 m, cu 2 cm peste prima săritură din concurs a Jasminei Moore, care, până la final, n-avea să izbutească mai mult. Alina știe de-acum că pe podium poate urca doar dacă va face săritura vieții. Însă presiunea concursului e mare. Prinde un moment de vânt favorabil (singura dată cu + la săriturile Alinei), pleacă pe elan și aterizează cel mai departe. Însă nu atât de departe încât să conteze în lupta pentru medalii: 6,67 m pentru Alina, care termină concursul pe locul 7, cu aceeași performanță ca a americancei Monae' Nichols, dar care a avut alte sărituri în concurs mai bune ca ale Alinei. Aurul olimpic a revenit așadar Tarei Davis-Woodhall, argintul fostei campioane olimpice Malaika Mihambo, iar bronzul Jasminei Moore.

"Sunt mulțumită de concurs - avea să ne spună Alina, printre bine-cunoscutele sale hohote de râs în spatele cărora își ascunde emoția. Mă gândesc deja la Los Angeles. Acum, am făcut un concurs bun, dar nu am reușit să prind un prag bun, astfel încât să mă apropii de cea mai bună performanță a mea."

Alina pare relaxată, dar cu mâinile își frământă mâneca bluzei de trening, în timp ce răspunde jovial întrebărilor puse de colegii mei, veniți în număr mare la Zona Mixtă. La doi pași, alte staruri mondiale răspundeau întrebărilor jurnaliștilor de pe întreg mapamondul: Letsile Tebogo din Botswana, care bătuse în finala la 200 m trei americance sosite toate după ea, în bloc; pakistanezul Arshad

Nadeem, care și-a luat revanșa de la ultimele Campionate Mondiale de la Budapesta în fața campionului olimpic și mondial en titre, indianul Neeraj Choopra, sau extraordinara olandeză Femke Bol, care n-a izbutit decât un bronz la 400 m garduri, probă câștigată cu record mondial (50.37) de americanca Sydney McKaughlin Levrone, pe care o văzuse triumfând în fața olandezei și la ea acasă, în 2022, pe Hayward Field, în Eugene, leagănul atletismului american. Între timp însă, Bol devenise campioană mondială, poziție de pe care a și abordat finala de aici, de la Paris.

Ne-am bucurat că Alina ne-a dat ocazia să fim din nou atât de aproape de vedetele atletismului mondial, printre care și ea se află. Parcursul său cu amprentă nemțească, rigurozitatea în pregătire și constanța sa în sărituri în timpul competiției au făcut din Alina o atletă de top, pe care Team Romania se poate baza în continuare. Felicitări și lui Micky Corude, antrenorul său, care îi supraveghează îndeaproape cariera sportivă!

CÂȘTIGĂM TEREN

În probele de pistă, am avut două reprezentante la Paris. Pe Andrea Miklos și pe atleta de import Stella Ruto.

Andrea a sosit a treia în prima serie a calificărilor probei de 400 m, cu 50.54 secunde, ceea ce a reprezentat cel mai bun timp al carierei, și s-a calificat în semifinale.

"E prima oară când alerg într-o ediție olimpică la individual, și nimic nu se

compară cu asta. Avem 80.000 de spectatori în tribune care aclamă, ceea ce este extraordinar, dar îți și pierzi puțin concentrarea. În ultima perioadă însă, m-am pregătit pentru momentul acesta. Sunt pregătită să mă lupt cu toate forțele. La edițiile anterioare la care am participat, eram micuță, dar acum, la 25 de ani, am experiență, și consider că a venit momentul meu", a spus Andrea fericită după cursă.

În cea de-a treia semifinală, în care a fost repartizată, Andreei i-a revenit ultimul culoar, ceea ce nu i-a permis prea devreme un contact vizual cu adversarele. Drept urmare, la ieșirea din cea de-a doua turantă se afla destul de în urmă față de primele intrate în ultima linie dreaptă. Dar a avut resurse să recupereze și să se bată pentru poziția a treia. A sosit însă a cincea, cu un timp 50.78, sub recordul personal realizat în serii, 50.54.

"Am făcut un concurs bun aici, la Paris. Am realizat un "personal best". Mi-aș fi dorit, firește, să prind finala, dar astăzi nu s-a putut. Sper să cobor cât de curând sub 50 de secunde, și atunci va fi cu totul altceva. Cariera mi-e încă la început, deși sunt la a treia ediție de Jocuri Olimpice, la Rio în ștafeta de 4x400, iar la Tokyo, din păcate, doar ca spectator, căci m-am accidentat și n-am putut lua startul" - ne-a spus increzătoare Andrea.

În spectaculoasa probă de 3000 m obstacole ne-a reprezentat atleta de origine keniană Stella-Jepkosgei Rutto, care ne-a dat speranțe în prima parte a cursei din seriile de calificare, când i-a ținut trena kenienței Beatrice Chepkoiach, cea care avea

» să câștige cursa. Dar, dacă după primii 1000 de metri, Rutto a fost a doua, la 2000 de metri se afla pe poziția a șasea, iar la final a trecut linia de sosire a șasea, ceea ce a ținut-o departe de finală în care au avut acces primele cinci clasate din cele trei serii de calificări.

CONFIRMARE, INFIRMARE...

Celelalte două kenience naturalizate de România, Delvine Relin Meringor și Joan Chelimo, s-au aliniat la startul probei de maraton, care s-a dat din fața Hôtel de Ville, primăria Parisului. Dacă așa spune că m-am aflat și eu la doi pași de linia de start așa exagera. Dar nu cu mult, ci cu încă vreo doi-trei. Așa că am putut simți freacă de dinaintea celei mai solicitante curse de alergare din programul Jocurilor, moștenită de la grecul care a vrut să dea de știre cetății că ai lor învinseseră.

Dacă ar fi să descriem traseul desenat de organizatori pe străzile Parisului, ar trebui să trecem prin toată istoria Franței, prin arhitectura neoclasică prin care Haussmann și Napoleon al III-lea au schimbat fața Parisului medieval și l-au făcut ceea ce este astăzi. Soarele dimineții nici nu se ridicase de după Louvre, când concurențele treceau deja prin fața piramidei de sticlă. Am urmărit cursa pe uriașul ecran montat în Grădina Jocurilor, amenajată în imediata vecinătate a primăriei pariziene. Fetele noastre au mers o vreme umăr la umăr, dar, cu timpul, Joan n-a mai putut ține pasul cu plutonul frunțas, iar într-un final a abandonat. Delvine însă a ținut ritmul impus de

olandeza Sifan Hassan, plecată în cursă cu două medalii de bronz pe piept (virtual, firește), cucerite în zilele precedente la 5000 și 10.000 m. Dar Sifan descoperise plăcerea de a alerga maratonul cu un an înainte, iar acum voia să arate lumii că ridicarea e mai importantă decât o căzătură, căzătura aceea de la Mondiale, după 9.985 de metri parcurși, la doar 15 metri de medalia de aur care o aștepta la sosire...

La Paris, a luat aur la maraton, stabilind și un nou record olimpic - 2:22.55. Pe locul 2, la un pas în spate, lucru mai rar întâlnit în cursele de maraton, a sosit Tigst Assefa din Etiopia (2:22.58), bronzul revenindu-i Hellenei Obiri din Kenia.

În coasta lor a stat și Delvine, multă vreme. După primii 25 de kilometri, ocupa a opta poziție, dar spre final a găsit resurse să mai urce în clasament, terminând cursa pe locul 7, un al doilea loc 7 pentru atleții români, după cel al Alinei la săritura în lungime, cea mai bună poziție la Paris 2024.

E mult, e puțin, greu de spus. Depinde de ce ne raportăm. Dacă avem în vedere salba de medalii cucerite de semifondistele generației de aur sau de perioada "clasicelor" Iolanda, Lia, Viorica, Mihaela, sigur că e puțin. Dar dacă ne uităm la câte piste de atletism au mai rămas în țară, dacă privim la avansul pe care coloșii atletismului mondial l-au luat față de noi, atunci încă e bine. Suntem acolo, prindem finale și, în câte o zi bună, putem spera, din când în când, și la vreo medalie. Se poate și mai mult, firește, dar pentru asta atletismul trebuie mai întâi să primească mai mult.

În primul rând, piste pe stadioane, chiar dacă zic unii că pistele îndepărtează tribunele de gazon...

CIFRE, RECORDURI, BORNE

Una peste alta, întrecerile de atletism din cadrul Jocurilor Olimpice, pe lângă poveștile frumoase pe care le-au scris, au pus și niște borne care au devenit repere pentru viitor. La Paris2024, s-a stabilit un record pentru cele mai multe țări care au câștigat aur într-o singură ediție, respectiv 27, cu două mai multe decât cifra record anterioară. Dominica, Pakistan și Sfânta Lucia au fost toate prezente pentru prima dată pe lista medaliaților, cu Thea LaFond (triplusalt), Arshad Nadeem (suliță) și Julien Alfred (100 m). Botswana a obținut prima sa medalie la atletism prin Letsile Tebogo, la proba de 200 m – primul titlu olimpic al națiunii în orice sport –, ridicând numărul total de țări care au câștigat vreodată o medalie olimpică de atletism la 105.

Numărul celor 43 de țări care au obținut medalii de la Paris egalează Tokyo2020. 75 de țări au avut sportivi care s-au clasat pe primele opt locuri, iar aici ne încadrăm și noi, cu Alina Rotaru și Delvine Meringor. 26 de sportivi au câștigat mai multe medalii la Paris2024, printre care Femke Bol (aur la ștafeta mixtă 4x400 m, argint 4x400 m, bronz 400 m garduri), coechipiera sa Sifan Hassan (aur la maraton și bronz la 5000 și 10.000 m) și americanca Thomas, cu aur la 200m, 4x100 m și la 4x400 m.

În urma cursei sale din serii pentru echipa masculină de 4x400 m a

Statelor Unite, Quincy Wilson, în vârstă de 16 ani, a devenit cel mai tânăr medaliat cu aur olimpic la atletism.

Paris2024 a fost pentru atletism competiția cu cel mai mare scor, acordat în funcție de valoarea performanțelor obținute. Iată clasamentul ultimilor 20 de ani:

Paris 2024 - 198.320 p
Tokyo 2020 - 197.115 p
Rio 2016 - 195.953 p
Londra 2012 - 192.456 p
Beijing 2008 - 191.749 p
Atena 2004 - 190.871 p

La Paris2024 s-au stabilit următoarele recorduri:

- 3 recorduri mondiale: Mondo Duplantis (Suedia) - 6,25 m la săritura cu prăjina; Sydney McLaughlin-Levrone (SUA), 50,37 la 400 m garduri; SUA, 3:07.41 la ștafeta mixtă de 4x400 m.
- 13 recorduri olimpice,
- 2 cele mai bune performanțe la decaton,
- 21 de recorduri continentale,
- 99 de recorduri naționale,
- 311 recorduri personale.

Peste un milion de bilete au fost vândute la evenimentele de atletism – cel mai mare număr pentru acest sport la Jocurile Olimpice.

Acoperirea media a fost uriașă:

- Peste un milion de articole
- Atingerea potențială de două trilioane, în următorul interval, când încă se vor mai scrie comentarii care vor viza și atletismul. (Firește, și articolul de față se va număra. :) ■

GIMNAȘTICĂ RITMICĂ

PANGLICA A TOT ZBURAT...

În singura competiție olimpică exclusiv feminină, gimnastica ritmică, Team Romania a fost reprezentată de Annaliese Drăgan, aflată la prima sa participare la o ediție a Jocurilor Olimpice.

Nordul Parisului a primit moștenire după Jocuri o nouă arenă multifuncțională, Porte de la Chapelle, clădire acoperită în proporție de peste 80 la sută de verdeață. Aici, în cea dintâi reuniune a grațioasei discipline, Annaliese a evoluat la cerc și la minge, unde a fost punctată cu 27.200, respectiv 30.550. La următoarea rotație, Annaliese a avut cea mai bună evoluție, fiind aplaudată de numerosul public prezent în tribunele arenei încă de la urcarea sa pe podium. Cu măciuci citon, în culoarea costumului, Annaliese a făcut un exercițiu foarte bun, care a fost notat cu 31.650, pentru dificultate primind cel mai mare punctaj al său din competiție, 16.400. Însă, la obiectul care, alături de gimnaste, desează și el o poveste aparte, ampli-

ficând spectacolul artistic, Annaliese a intrat obosită, astfel încât, chiar de la prima despărțire de panglică, n-a reușit să o mai prindă. Și n-a fost singurul motiv de penalizare, căci panglica s-a încăpățânat să nu vină la întâlniri, până când a părăsit covorul, căutând parcă mai devreme treptele de ieșire de pe podium. Annaliese și-a continuat însă exercițiul cu o panglică de rezervă, culeasă cât se poate de inspirat de pe margine, astfel încât aproape nici nu s-a observat greșeala. Ultima notare a gimnastei noastre a fost 25.450, ceea ce i-a adus un total de 114.850 de puncte, cu care s-a clasat pe locul 21, în afara listei pentru finală. Acolo s-a impus Darja Varfolomeev, care nu știai unde se termină ea și unde începe panglica, atâta armonie și grație a transmis. A fost urmată pe podium de bulgăroaica Boriana Kalein și de italianca Sofia Raffaelli.

"Am avut mult de învățat de la prima mea participare la o ediție a Jocurilor Olimpice. Cum nu am nici 19 ani împliniți, e normal să mă gândesc la Los Angeles 2028. Mă voi pregăti serios pentru asta, transferând ceea ce am reușit la măciuci și la celelalte obiecte. Sunt mai motivată ca oricând acum, după acest concurs extraordinar de frumos" - a găsit puterea să ne spună Annaliese. (I.V.)

PARIS 2024

YACHTING

AȘTEPTĂM VÂNT DIN PUPA

EBRU BOLA A REÎNVIAT SPORTUL CU VELE ÎN ROMÂNIA

Marsilia, cel mai mare port al Mării Mediterane, centrul comercial al întregii regiuni Provence-Alpes-Côte d'Azur, a fost gazda întrecerilor de yachting, unde, după o absență de aproape trei decenii, România a fost din nou reprezentată.

Deși cel de-al doilea mare oraș al Franței, cu peste două milenii și jumătate de istorie, Marsilia a fost pe perioada Jocurilor mult mai liniștită față de freamătul Parisului. Doar vântul trebuia să bată mai tare. Asta își dorea Ebru Bolat, calificată la clasa ILCA 6, după ce câștigase turneul preolimpic de la Hyeres. Ebru concura bine pe vânt puternic. Din păcate însă, vântul nu numai că n-a bătut prea tare, dar a fost atât de... leșinat, încât una dintre cele 10 curse programate a fost anulată. Așa că doar 9 etape, desfășurate în decursul a cinci zile, au dat posibilitatea sportivelor să se țină cât mai departe de acumularea de puncte, căci cu cât ai mai multe, cu atât ești mai jos în clasament. La start au fost 43 de ambarcațiuni în cele cinci zile ale calificărilor pentru finala în care urmau să aibă loc doar 10. Ebru a început cu un loc 28, apoi 16, pentru ca în cea de-a treia cursă să acumuleze 32 de puncte, echivalent cu locul obținut. A urmat însă cea mai bună cursă a tricolorei, în

care s-a situat pe poziția a cincea. A fost cursa în care cea care avea să ia aurul olimpic, italianca Chiara Beninni Floriani, a sosit a zecea. Deci, vedeți, la Yachting e... cum bate vântul! A urmat cursa a șasea, în care Ebru a sosit a paisprezecea, iar în ultimele patru venind în prima jumătate a clasamentului (21, 24, 26 și 24). Cu un total de 190 de puncte acumulate (locurile ocupate în cele 9 curse adunate). Podiumul olimpic a fost completat de Line Flem Hoest, din Norvegia, care a luat argintul, bronzul revenindu-i canadiencei Sarah Douglas.

Ebru s-a situat în clasamentul general pe locul 23, ceea ce reprezintă o performanță într-un sport aproape dispărut în România, care cu greu și-a revenit după ce fusese înăbușit de vechiul regim, care considera ambarcațiunile cu pânze vechicule numai bune pentru a emigra pe mare, fără zgomot, spre Turcia, una dintre porțile de ieșire de după cortina de fier.

Ebru Bolat, "prințesa războinică", așa cum o știi apropiații, are 24 de ani, o vârstă la care poate spera într-o evoluție ascendentă a performanțelor pe mările lumii, în competiții, cu gândul la Jocurile Olimpice de la Los Angeles din 2028, unde, încă de pe acum, atât ea, cât și antrenorul său, Goncalo Xavier Pereira de Carvalho, speră la o prezență în cursa finală. (I.V.)

TIR CU ARCUL

NE-A ȚINUT PE JAR "AMĂIASTRA" NOASTRĂ!

CU SPATELE LA MUZEUL ARMELOR, MĂDĂLINA A ȚINTIT DEPARTE ȘI FOARTE PRECIS

INOCENȚIU VOINEA

Nimic mai potrivit ca arenă pentru desfășurarea întrecerilor de tir cu arcul decât vecinătatea celui mai mare muzeu al armelor, parte a grandiosului ansamblu Les Invalides.

Am ajuns la Invalides trecând prin Grand Palais, unde se desfășurau întrecerile de scrimă, competiție pe care noi o părăsisem deja, pentru a mă mai ascunde la răcoarea grandiosului edificiu de arșita coborâtă peste Paris, după o noapte ploioasă. La Domul Invalizilor, sub soarele dogoritor, Mădălina Amăistroaie urma să aibă duelul unu la unu cu israelianca Mikaela Moshe. Profit de amabilitatea unui voluntar de la pază, care îmi vede ecusonul de presă și îmi deschide un gard pentru a intra direct, fără să mai ocolesc prin celălalt capăt al esplanadei. La Tokyo, acum trei ani, dacă s-ar fi întâmplat asta, respectivul cred că ar fi fost pus să-și facă seppuku! Dar situația s-a schimbat, și deși măsurile de securitate sunt stricte și la Paris, se mai face, iată, câte-o concesie. Nici nu apuc să găsesc tribuna presei că pe ecranul uriaș apar competitorii care intraseră deja la linia de tragere. Urc repede unde apuc, și nimeresc lângă două doamne cu steaguri tricolore pe umeri, una purtând și o șapcă roș-galben-albastră. Rămân în spatele lor, la galerie. Mădălina trage bine. Israelianca, deși cu al 18-lea punctaj intrată pe tablou, zbârcește de multe ori. Doar o dată

a fost egalitate, în rundele de câte trei săgeți. Cu cât soarele ardea mai tare, cu atât Mădălina ne înfierbânta și mai mult. A câștigat duelul și a avansat pe tablou. Dau fuga să caut zona mixtă, s-o felicitez. Cum mă aflam pe cealaltă latură a arenei, până am ocolit, n-am mai găsit-o la "Mixt zone" decât pe israeliancă. O descoseau ziaristii, cum de-a pierdut ea în fața româncuței care venise din calificări de pe poziția 47.

Mădălina urma să se întreață din nou, nu peste mult timp, în 16-imi, cu italianca Chiara Ribagliati, a 15-a clasată în calificări. Aleg să văd duelul din zona mixtă, căci la masa presei soarele te topea, fierbeai, efectiv. Se vedea bine de-acolo. Vedeam fetele la linia de tragere destul de aproape, iar ținta se vedea mai bine pe ecranul montat lângă noi. După accederea, oarecum neașteptată, din 16-imi, stăteam ca pe jar acum să vedem ce ispravă va mai face Mădălina, care părea foarte calmă și sigură pe ea. Începe cu un 2-0. Mădălina trage bine în continuare, dar ne ține pe jar, căci italianca nu e o oarecare. Câștigă și ea un duel, apoi, la 4-2 pentru Mădălina, fac egal, 27-27, fiecare cu câte un 8, un 9 și un 10. Dar 10-le Mădălinei este exact unde se pune vârful compasului pentru a trasa un cerc, ceea ce îi dă mare încredere pentru următoarea rundă, când și pune capăt disputei, sub privirile mulțumite ale lui Habian, antrenorul său,

care-i supraveghease atent, prin binoclu, fiecare săgeată desprinsă din coarda întinsă cu grație de Mădălina. Ce surpriză! Puțini ar fi crezut că Mădălina, venită de pe 47, va trece atât de ușor (7-1 și apoi 7-3) de adversarele ei mult mai bine cotate. E în optimele turmeului olimpic, pe jumătatea părții ei de tablou aflându-se sud-coreeanka Suhyeon Nam, cap de serie nr. 2!

Ziua optimilor n-a mai fost atât de norocoasă. De fapt, nici nu este vorba despre noroc, ci de valoarea și experiența sud-coreencei, care a trecut de Mădălina, dar nu câștigând toate duelurile. A fost 6-2 pentru Suhyeon, care a mers mai departe în sferturi.

Mădălina a avut o evoluție bună la această ediție a Jocurilor Olimpice și a demonstrat că se poate bate de la egal la egal cu cele mai valoroase sportive din lume.

"Este un rezultat care reflectă progresul pe care l-a făcut Mădălina. Dacă ar fi câștigat acest meci, Mădălina ar fi putut fi pe podium. Dar este tânără, are doar 21 de ani, și cu muncă și susținere poate să obțină rezultate mai valoroase. Locul 9 este un rezultat care ne ambiționează și ne motivează pentru competițiile viitoare!", a spus la finalul partidei antrenorul Viorel Habian.

Suhyeon Nam a ajuns în finală, unde a fost învinsă de compatrioata sa Lim Sihyeon, care a cucerit aurul, medalia de bronz revenindu-i francezoaicei Lisa Barbelin.

PARIS 2024

GIMNASTICĂ ARTISTICĂ

CĂLCĂIUL ȘI MINUTUL

MOMENTE CONTROVERSATE AU MUTAT CONFRUNTAREA DE PE COVOR LA BARĂ, DAR NU LA BARA DE GIMNASTICĂ, CI LA CEA A INSTANTELOR!

DANIELA IONESCU

Cei șase urmau să reprezinte România în competiția olimpică de gimnastică artistică - cel mai medaliat sport românesc la Jocurile Olimpice, cu cele 71 de medalii: 25 de aur, 20 de argint și 26 de bronz.

Toți ochii iubitorilor acestui sport care ne-a adus atâtea satisfacții de-a lungul timpului erau ațintiți asupra lor, iar gimnastii își doreau să impresioneze și să se autodepășească, îndrăznind să spere chiar la podiumul olimpic.

Arena Bercy, impresionanta sală pe scena căreia Justin Bieber, Pink, Muse, Elton John sau Celine Dion au umplut tribunele până la refuz, iar rockerii de la Metallica, Rammstein sau Linkin Park au oferit show-uri epice, era acum gazda întrecerilor olimpice de gimnastică.

Andrei Muntean era prezent pentru a doua oară în întrecerile olimpice și era primul gimnast al României care intra în tumultul competiției din Bercy. Dublu medaliat la JOT Singapore 2010 – aur, la inele, și argint, la paralele, și locul 6 la paralele la Jocurile Olimpice de la Rio 2016, Andrei avea o motivație în plus să spere la o medalie la Paris2024. Gimnastul tricolor mai simțise fiorii olimpici și avea experiență în întrecerile olimpice. În calificările de la Paris, a intrat încrezător la paralele – aparatul lui favorit. S-a clasat însă pe locul 25 și a părăsit competiția, urmărind-o din tribune până la final.

În concurs au intrat apoi gimnastele. Niciuna dintre cele cinci nu

mai participase la o ediție a Jocurilor, dar aveau alături o în-treagă echipă de profesioniști, în frunte cu mama Sabrinei, antrenora Camelia Voinea, fosta gimnastă medaliată cu argint olimpic cu echipa la Seul 1988, Patrick Kiens, Florin Cotuțiu, Corina Moroșan și Daymon Jones. Sosirea la Paris, Satul Olimpic, primele antrenamente au fost experiențe unice și de neuitat pentru gimnaste.

Nimic nu s-a comparat însă cu nebunia din tribunele arenei pariziene Bercy din timpul competiției. Întrecerile s-au disputat într-un adevărat vacarm, iar în ciuda tinereții lor, cele cinci românce au făcut față onorabil uriașei presiuni a publicului. Sabrina Voinea și Ana Maria Bărbosu, într-o formă foarte bună, împreună cu colegele lor Lilia Cosman, Andreea Preda și Amalia Ghigoartă au reușit să califice echipa României în lupta pentru medalii, după 12 ani de la ultima astfel de performanță. Mai mult, Ana și Amalia și-au asigurat locul în finala de la individual compus. De asemenea, în competiția pe aparate, în finala de la sol au intrat Sabrina și Ana Bărbosu, iar în ultimul act de la bârnă a intrat numai Sabrina.

Finala feminină pe echipe de la gimnastică artistică a fost un adevărat spectacol. Cele opt finaliste au evoluat în fața unor tribune arhipline, care au ovaționat continuu. Vedeta incontestabilă a fost americanca Simone Biles, cea mai decorată gimnastă din istorie, »

considerată una dintre cele mai mari gimnaste din toate timpurile. Intrarea ei pe podiumul de concurs arunca pur și simplu tribunele în aer. În această atmosferă fantastică, Sabrina Voinea Maneca, Ana Maria Bărbosu, Lilia Cosman, Andreea Preda și Amalia Ghigoartă au avut-o lângă ele și pe Nadia Comăneci, care le-a încurajat și le-a susținut de pe margine. Româncele au încheiat concursul pe locul 7, în timp ce, conform așteptărilor, echipa Statelor Unite ale Americii a cucerit titlul olimpic, Italia a fost pe 2, iar Brazilia pe 3. China, pe vremuri o adversară cu care România se bătea pentru medalii, a rămas în afara podiumului, pe locul 6. Impresionantă a fost execuția sigură a Sabrinei Voinea de la bârnă,

unde, deși a concurat în timp ce Simone Biles evolua la sol și era ovaționată frenetic de public, a avut doar o mică ezitare. La sfârșitul finalei pe echipe, Ana Bărbosu și Sabrina Voinea Maneca erau mai încrezătoare ca oricând în șansele lor la medalii din finalele pe aparate. Între timp, David Popovici cucerise aurul la 200 m liber, iar succesul lui le motiva în plus și pe ele. Mai mult, Sabrina își dorea să-i calce pe urme mamei sale. *"Urmează finalele de la bârnă și sol, și abia aștept să dau tot ce pot. Ne-a bucurat că David a cucerit primul aur pentru România, îl felicităm, și sperăm să-i urmăm exemplul"*, a spus Sabrina. Ana Bărbosu, la rândul său calificată în finala de la sol, s-a declarat

mulțumită de rezultatul de la echipe. *"Ne-am calificat în finală de pe locul 8 și am terminat pe 7. Este un rezultat bun și un pas important spre performanțe mai bune!"* Camelia Voinea, antrenora și mama Sabrinei, și-a declarat încrederea în puterea fiicei de a urca pe podiumul olimpic. *"O pregătesc de mult să aibă un psihic bun. Evident că e dificil să rămâi concentrată când publicul ovaționează, dar lucrez de ani de zile în această direcție cu Sabrina, iar acum este puternică și pregătită să intre în lupta pentru medalii"*, a spus Camelia Voinea, după finala de la echipe. Nimic nu anunța însă dramatismul din ultima zi a întrecerilor feminine de gimnastică artistică.

UITE MEDALIA, NU-I MEDALIA!

Ziua finalelor de la bârnă și sol a intrat în istoria neagră a întrecerilor olimpice feminine de gimnastică. Visul la o medalie olimpică la bârnă al Sabrinei fusese spulberat de două căderi, dar gimnasta noastră s-a remontat rapid și a intrat încrezătoare în finala de la sol. Urma să evolueze împreună cu colega sa Ana Bărbosu. Prima dintre românce în concursul de la sol a fost Ana. A prezentat un exercițiu bun, cu o singură ieșire din covor, a primit 13.700 și s-a instalat pe poziția a doua în clasament, după brazilianca Rebecca Andrade (14.166). Vedeta competiției Simone Biles a ieșit de trei

continuare în pagina 60

urmare din pagina 59

ori de pe covor, dar în ciuda penalizărilor a fost notată cu 14.133, și a urcat pe locul 2, "împingând-o" pe Ana pe 3. Imediat după Biles, la sol a urmat Sabrina. A prezentat la rândul ei un exercițiu foarte bun, pentru care a primit același punctaj ca Ana - 13.700, dar cu o notă mai mică la execuție. Arbitrelor li s-a părut că Sabrina a călcat afară din covor, și au penalizat-o cu 0.1 puncte. Cu acest punctaj, Sabrina era pe locul 4. Până să se dezmeticească tehnicienii români și să facă contestație la nota Sabrinei, la sol și-a început evoluția Jordan Chiles din Statele Unite. Exercițiul americancei a fost notat cu 13.666, iar la final, tabela a arătat-o pe Ana Bărbosu pe locul 3, pe Sabrina pe 4, iar pe Jordan pe 5. Ce bucurie în echipa României! Ana Bărbosu avea medalia de bronz!! Fericită, gimnasta noastră a urcat pe podiumul de concurs fluturând steagul României! Antrenorii se îmbrățișau! Era delir! Euforia a durat însă mai puțin de două minute! Staff-ul lui Chiles a făcut contestație, care a fost acceptată de comisia de arbitre, care i-a mărit nota la 13.766, iar ierhia finală a fost reafiată: locul 1 - brazilianca Rebecca Andrade (14.166), locul 2 - americanca Simone Biles (14.133), locul 3 - Jordan Chiles (13.766). Anei Bărbosu i-a fost "smulșă" brutal medalia olimpică de bronz! Au urmat clipe de nedumerire, deznădejde și disperare! Ana a izbucnit în lacrimi amare. Nu înțelegea ce s-a întâmplat. În același timp, Sabrina, plângând, repeta continuu că nu călcase în afara covorului de concurs și fusese depunctată pentru o greșeală pe care nu o făcuse!

Cu ochii în lacrimi, Ana Bărbosu le-a declarat ziarștilor, imediat după competiție: "Mi-este rușine pentru că am mai și urcat acolo sus. Îmi pare rău, pentru că aș fi putut duce din nou România pe podium la gimnastică. Am făcut cel mai bun exercițiu de la această competiție și am fost foarte mândră de mine. Și sunt în continuare. Când am văzut că sunt

pe trei, m-am gândit că duc din nou România pe podiumul olimpic la gimnastică. Și apoi a fost decizia arbitrilor să schimbe chestia asta. Cam multe se întâmplă! Sunt dezamăgită de această decizie, și știu în inima mea că am făcut tot ce am putut. Nu vreau să trec peste calculele arbitrelor, dar ce este în inima mea este în inima mea, și vă dați seama că mi-aș fi dorit mai mult să fie România pe locul trei, nu tot America".

La fel de supărată, Sabrina încerca să găsească o explicație la ce i se întâmplase. "Mi-am făcut solul cât am putut eu de bine, mi-au ieșit liniile acrobatiche, mi-a ieșit artistică. A fost cel mai bun sol, a fost mai bun ca la Europene și ca la Mondialele de anul trecut. Dar nici nu știu exact să vă spun ce s-a întâmplat. Da, mă simt nedreptățită, pentru că știam că meritam o notă mult mai mare. Nu știu ce s-a întâmplat cu contestația, și americanca a contestat, și ei i-au mărit nota. Și eu am făcut exercițiul cât am putut de bine și nu am ieșit afară din covor!", repeta Sabrina.

Imediat după concurs, Nadia Comăneci a intervenit personal și i-a cerut explicații șefei Comitetului Tehnic feminin, Donatella Sacchi.

DREPTATE PENTRU FETE LA TAS!

Federația Română de Gimnastică a depus contestații pentru Ana Bărbosu și Sabrina Voinea Maneca, iar

președintele COSR, Mihai Covaliu, a făcut demersuri pentru deschiderea cazurilor "Ana Bărbosu și Sabrina Voinea Maneca" și analizarea acestora de Divizia Ad Hoc a Tribunalului de Arbitraj Sportiv formată pentru a soluționa contestațiile de la Paris. Lacrimile Anei Bărbosu și nedreptatea care i s-a făcut Sabrinei au sensibilizat opinia publică din România, care a cerut scandalizată să se facă dreptate.

Două zile mai târziu, în urma demersurilor forurilor sportive din România, TAS a decis ca nota americancei să rămână neschimbată, iar Ana Bărbosu să primească medalia olimpică de bronz.

.....
Deciziile TAS comunicate în speța FRG, Bărbosu vs. Federația Internațională de Gimnastică:

1. Cererea înregistrată de către Ana Maria Bărbosu este parțial admisă.
2. Contestația formulată de către Jordan Chiles a fost depusă peste termenul de 1 minut prevăzut de art. 8.5 din Regulamentul Tehnic FIG și este determinată ca fiind fără efect.
3. Scorul inițial de 13.666 acordat sportivei Jordan Chiles în finală este reinstăuit. »

4. Federația Internațională de Gimnastică va determina clasamentul finalei și va acorda medalii în concordanță cu decizia de mai sus.
5. Alte solicitări sunt respinse
În ceea ce privește contestația FRG, Voinea vs. Federația Internațională de Gimnastică, TAS a decis:

1. Cererea înregistrată de FRG și Sabrina Maneca Voinea este respinsă.

Ca urmare a acestei decizii, TAS decide că Ana Maria Bărbosu va obține medalia de bronz, în timp ce Sabrina Maneca Voinea încheie competiția pe locul 4, Jordan Chiles este acum pe locul 5.

MEDALIAȚĂ ACASĂ

Încercând să repare cât mai rapid nedreptatea care i s-a făcut Anei Bărbosu, Comitetul Olimpic și Sportiv Român a organizat o frumoasă festivitate de premiere, impusă de protocolul olimpic, la București, pe esplanada Casei Olimpice. Octavian Morariu - membru CIO pentru România - i-a oferit

Anei medalia, iar Mihai Covaliu, președintele COSR, i-a înmănat mascota și afișul oficial al Jocurilor. La eveniment au participat premierul României, Marcel Ciolacu, Elisabeta Lipă - președinte ANS, membri ai Comitetului Executiv al COSR, prietenii și o mulțime de jurnaliști. Medalia primită nu a fost cea care i-a fost înmănată americancei Jordan Chiles la Paris, ci una identică, dar Ana s-a bucurat că i s-a făcut dreptate.

"Auzisem de la colegii mei care au câștigat o medalie la Jocurile Olimpice de la Paris că e o medalie grea. Acum simt și eu asta. A mea însă e grea și la propriu, și la figurat. Le mulțumesc antrenorilor care m-au descoperit, care m-au pregătit și celor care m-au dus la Jocurile Olimpice! Situația creată în finala de la sol a fost una dificilă, și mulțumesc Federației și Casei de Avocatură pentru ajutor!"; a spus Ana Maria Bărbosu, fericită că nu degeaba, la Paris, pentru câteva secunde, când tabela a arătat-o pe locul 3, a trăit din plin bucuria unei medaliate olimpice.

EPOPEEA CONTINUĂ

Pentru Ana, coșmarul trăit la Paris a avut un final fericit. TAS a decis ca medalia olimpică de bronz de la sol să îi revină ei. Pentru ea s-a făcut dreptate. Deocamdată.

Sabrina Voinea Maneca și Jordan Chiles așteaptă însă să li se facă și lor dreptate.

Sabrina NU a călcat în afara covorului de concurs, potrivit imaginilor video, iar dacă și-ar primi înapoi zecimile cu care a fost depunctată ar trece pe locul al treilea în clasament, indiferent de nota americancei, modificată sau nu, sau de cea a Anei Bărbosu.

La rândul ei, Chiles și-ar putea păstra medalia de bronz pe care a primit-o la Paris dacă ar primi înapoi mult contestatele zecimi, iar Sabrina ar rămâne depunctată.

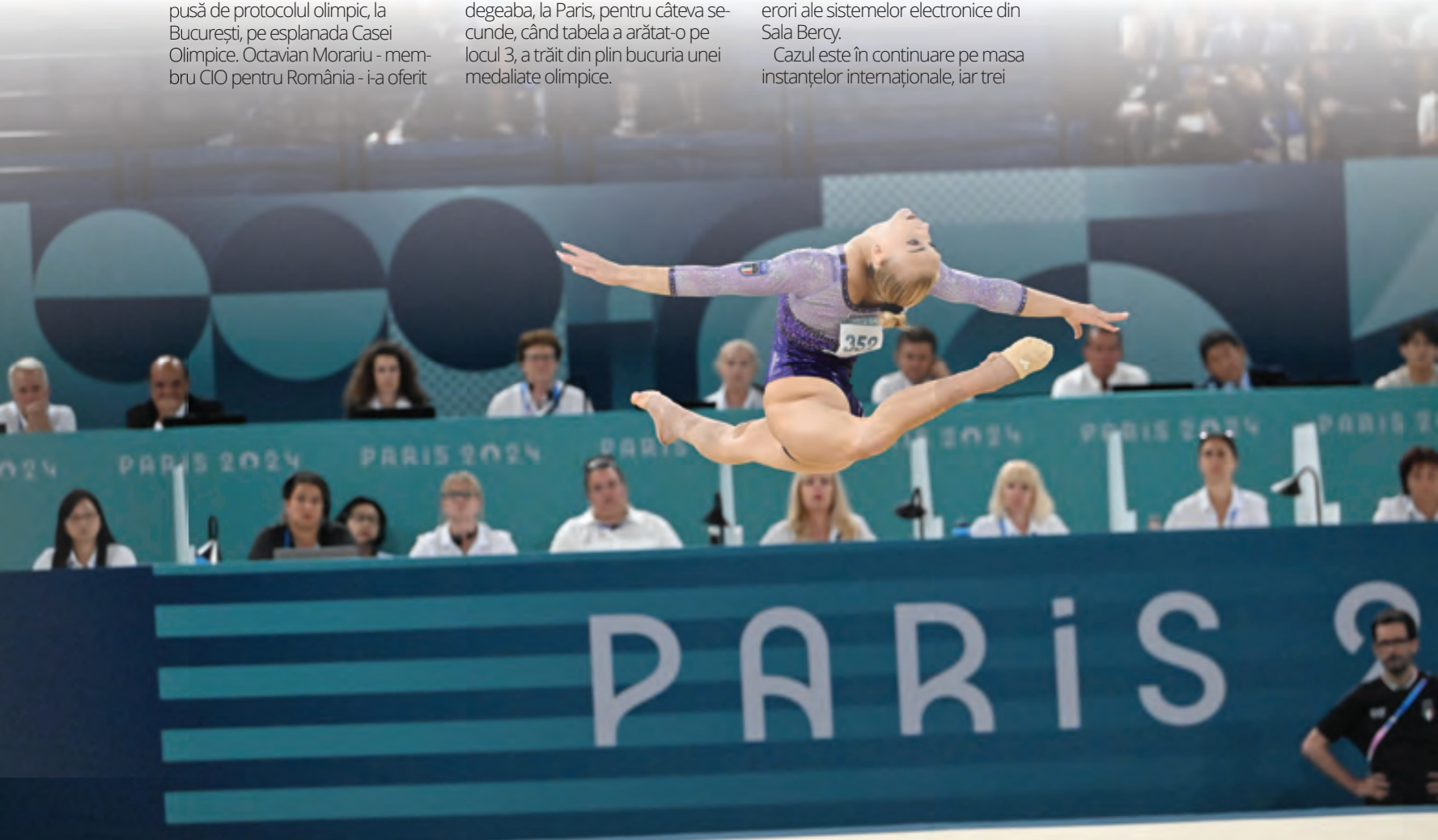
Se pare că atât Chiles, cât și Sabrina au fost victimele aceluiași erori ale sistemelor electronice din Sala Bercy.

Cazul este în continuare pe masa instanțelor internaționale, iar trei

gimnaste talentate sunt încă bulversate de deciziile comisiei de arbitraj din finala olimpică feminină de la sol.

Indiferent de verdict, trei gimnaste talentate au trăit momente teribile de triste. Ana Bărbosu și Jordan Chiles au trecut, pe rând, de la agonie la extaz, dar și invers, iar Sabrina Voinea Maneca a rămas cu sentimentul nedreptății care i s-a făcut, iar imaginile din timpul concursului o împiedică să uite și îi alimentează speranțele că totuși i se va face și ei dreptate.

Dar dreptate pentru Sabrina și pentru Chiles ar însemna medalie de bronz pentru Sabrina, locul 4 pentru Chiles și locul 5 pentru Bărbosu. Dacă această dreptate s-ar fi făcut la Paris 2024, nimeni nu ar fi avut de suferit. Dar așa, oricare ar fi această "dreptate", făcută după Jocuri, cel puțin două sportive vor rămâne marcate de nedreptate... ■

CANOTAJ

LUMEA VĂZUTĂ DE SUS, DE PE PODIUM

CU DOUĂ TITLURI OLIMPICE ȘI TREI MEDALII DE ARGINT, ROMÂNIA A FOST A TREIA NAȚIUNE A LUMII ÎN CANOTAJUL OLIMPIC, MOTIVE DE MÂNDRIE ȘI DE SATISFAȚIE ÎN CAPITALA IUBIRII, DUPĂ ANI DE SACRIFICII ȘI DE MUNCĂ ASIDUĂ

MARIAN URSESCU

Vaires-sur-Marne, localitatea în care s-au desfășurat întrecerile de canotaj și kaiac-canoe la Jocurile Olimpice de la Paris, va rămâne în amintirea noastră ca un loc istoric, un loc în care am trăit bucurii, experiențe de neuitat, în care am arătat tuturor că în canotajul românesc lucrurile se fac cu cap.

Lacul aflat la ceva mai mult de 40 de kilometri de Paris, foarte aproape de Disneyland, a fost vreme de o săptămână oaza noastră de speranță.

Canotajul românesc a trimis la Paris cea mai numeroasă delegație din istorie. Au fost 49 de sportivi calificați, care au concurat în 12 probe. Și rezultatele au fost pe măsura așteptărilor. România a revenit în prim-planul acestui sport, așa cum s-a întâmplat de atâtea ori la Jocurile Olimpice.

"VOI VEȚI ZBURA!"

După trei ani de muncă asiduă, canotorii au cules în Franța roadele. "Am deplină încredere în voi. Mergeți

acolo și dați totul! Am fost alături de voi la competiții, în cantonamente, și aveți un potențial enorm. Fiecare dintre voi trebuie să-și urmeze visul", le transmitea canotorilor, la plecare, președintele COSR, Mihai Covaliu. Iar ei, sportivi, și-au urmat visul, și l-au îndeplinit. Nu a fost ușor, ba din contră. S-au bătut cu cei mai buni, cu marile națiuni ale canotajului mondial. Dar au avut o bază foarte solidă, au plecat cu lecțiile bine făcute.

"Când mergi la o competiție, toți vor să câștige, toți sunt antrenati, toți sunt pregătiți. Toți vor să dea maximum ca să atingă punctul cel mai înalt. Dar noi suntem mai buni decât ceilalți, pentru că nu suntem la fel ca toți. Noi ne distrăm. Bărcile noastre vor zbura", le-a spus și antrenorul coordonator, italianul Antonio Colamonic, cel care primea cetățenia română înainte de plecarea la Paris.

Bărcile au zburat, sportivii s-au distrat, dar băătăturile și crăpăturile din palmă vorbesc de prețul acestor distracții. De miile de ore de antrenament, de sutele de mii de kilometri vâsliți.

LA MÂNĂSTIRE

Pentru a nu fi nevoiți să piardă zeci de ore în trafic, din Satul Olympic până la canalul de la Vaires-sur-Marne, s-a decis ca delegația României de la canotaj să stea aproape de locul de concurs, într-o fostă mânăstire construită în secolul al XII-lea. Acolo, sportivii s-au putut pregăti în liniște și s-au putut concentra doar pe concurs.

Au avut tot confortul necesar, dar și condițiile de acasă. Pentru că au venit de la baza de la Snagov până și bucătarul și ajutoarele sale.

Pe 27 iulie, într-o zi ploioasă, parcă de toamnă târzie, canotorii români și-au început aventura olimpică la Vaires-sur-Marne. Toată comuna franceză, altfel loc preferat de ieșit la iarbă verde pentru parizieni, a fost în sărbătoare pe perioada Jocurilor. Oamenii au ieșit pe stradă ca să-i întâmpine pe spectatorii care veneau cu autobuzele de la Bussy-Saint-Georges. Fani din toate colțurile lumii, din Australia și SUA, Argentina și Noua Zeelandă,

Japonia, Marea Britanie sau Olanda, cu copii în brațe, cu cărucioare și umbrele, merg să-și ocupe locul în tribună. E un cult pentru sport al francezilor. Canotajul nu e atât de familiar, dar e un motiv de mândrie să asisti la întrecerile olimpice.

SCHIFUL TRICOLOR A REVENIT

Mihai Chiruță, ultimul canotor care a obținut calificarea pentru Paris, a deschis balul în tabăra României. Și a făcut-o cu o victorie în seriile de la simplu. Au urmat apoi curse în serii, recalificări, semi-finale, toate în cinci zile pline, trăite intens de toți cei implicați în canotajul românesc.

Mihai are 25 de ani și a început canotajul la Botoșani. De la început a tras în simplu, și a avut și rezultate. Un tip nu foarte înalt, dar puternic și rapid. Proba i se potrivește de minune. "Sunt primul român care a calificat barca asta la Jocurile Olimpice. Pentru că înainte sistemul era altul, era pe bază de înscriere", a declarat mândru Mihai. Are încredere în ►

forțele sale. *„În România, mult timp, a fost mentalitatea asta în canotaj că de unul singur nu reușești! Începând de la juniori, toți spun: «Aaa, nu poți să faci performanță singur!» Eu am vrut să demonstrez că se poate, să demontez acest mit. Pentru mine, nimic nu e imposibil”,* a adăugat Mihai. A ajuns până în semifinale, dar acolo a ratat finala A. Poate și pentru că a nimerit într-o serie extrem de grea. Neamțul Oliver Zeidler, triplu campion mondial la simplu, avea să câștige aurul, urmat de Yauheni Zolotarev, care a concurat sub steag neutru. Și tot deasupra românului, în semifinale, a fost grecul Stefanos Ntouskos, campionul olimpic de la Tokyo.

În finala B însă, Chiruță și-a demonstrat abilitățile. A câștigat cursa și a terminat pe locul 7 la general. Promisiunea lui pentru Los Angeles? *“Peste patru ani, voi fi mult mai puternic. Experiența acumulată la Paris mă va ajuta să-mi îndeplinesc visul de a cuceri o medalie olimpică”.* Dintre cele 12 bărci aliniate la start, 9 au reușit intrarea în finalele A, în lupta pentru medalii. Un nou record stabilit de canotajul românesc. Cele mai multe finale fuseseră bifate, până acum, la ediția de la Los Angeles 1984 - 8!

PRIMELE MEDALII

Campioane olimpice la Tokyo, Simona Radiș și Ancuța Bodnar aveau să ia startul în prima finală cu români la Paris. *“Galacticele”* României câștigaseră în serii detașat, dar apoi au avut de tras din greu în semifinale pentru a trece primele linia de sosire. Cu 250 de metri înainte de final, au fost momente în care erau abia pe 4, în

afara finalei olimpice!

Finala a fost una cu scânteii. Au condus primii 1250 de metri, dar apoi neo-zeelandezele Brooke Francis și Lucy Spoors, cele care terminaseră doar pe locul 5 la Mondialul din 2023, au venit neașteptat de puternic. La jumătatea cursei, Simona și Ancuța aveau o secundă și 12 sutimi în fața britanicelor Mathilda Byrne Hodgkins și Rebecca Wilde și 1.52 în fața neo-zeelandezelor. Româncele și-au dorit să rupă cursa, asta era specialitatea lor, dar nu au reușit de această dată. Neo-zeelandezele au avut parcă o mai mare eleganță în lovituri, barca lor a alunecat mai bine, în ciuda zbaterilor româncelor. Brooke și Lucy au rezistat până la capăt. Adrenalina unei finale olimpice le-a dat, cu siguranță, puteri nebănuite.

“A fost o cursă foarte grea, dificilă. Am dat tot ce am avut și nu am avut, am luptat până la ultima lovitură. Plecăm acasă cu o medalie de argint. Sunt mândră de noi, pentru că am încheiat un an foarte greu, mai greu decât ați putea crede”, au fost primele cuvinte ale Simonei Radiș.

Ochii ei albaștri sunt ascunși de ochelarii de soare. Au lăcrimat, se simte asta din glas. Ancuța o face și la declarații. Sentimentele sunt amestecate, de bucurie, de amărăciune. Nu ai cum să nu plângi când ai fost atât de aproape... Toată lumea s-a pregătit doar să le învingă pe ele! *“Acum, e un cumul de emoții. Nu este simplu, este o competiție olimpică, se adună foarte multe în sufletul și mintea unui sportiv. Noi cărăm foarte multe pe umerii noștri. Doar noi știm cât putem duce și, când punem punct unei astfel de curse, unei astfel de*

continuare în pagina 64

urmare din pagina 63

competiții, trebuie să ne eliberăm! Am fi plâns chiar dacă ar fi fost aur, chiar dacă ar fi fost orice medalie, probabil că am fi reacționat la fel”, spune și Ancuța Bodnar.

CÂND SE TERMINĂ BATERIILE...

Acum trei ani, câștigau aurul la Tokyo. Au legat 26 de victorii consecutive și toți, poate, le credeau invincibile. La Europene, le-au bătut norvegienele și le-au arătat că sunt pământence, muritoare, că succesul și gloria nu sunt veșnice. Acum s-a întâmplat la fel. Brooke Francis și Lucy Spoons au fost mai bune, mai aplicate pe această cursă!

“Toată lumea aștepta aurul de la noi, se vedea asta și din comentariile oamenilor și reacțiile lor. Și noi ne doream asta, vă dați seama, dar viața de sportiv nu este ușoară, are sușuri și coborâșuri. Trebuie să învățăm să fim fair-play, să jucăm corect și să respectăm adversarii. În această cursă, adversarele noastre au reușit să fie mai puternice. Nu suntem triste, deși presiunea a fost mare asupra noastră și poate ne-a luat puțin din bucurie. Nu am fost la așteptările telespectatorilor, dar noi suntem foarte mândre!”, a mai spus Simona Radiș, strocul bărcii de dublu vâsle.

“Acum, cred că toată lumea este conștientă că și sportivii sunt oameni, că avem și noi o baterie care uneori se termină. Dar eu cred că a fost un concurs foarte bun pentru noi. Singura cursă care nu a fost atât de reușită a fost cea din semifinale. Și vorbeam, în glumă, cu Ancuța și-i spuneam că, dacă am fi venit pe 2 în semifinale, am fi nimerit un culoar lateral care poate ar fi făcut diferența. Dar nu se mai poate schimba trecutul”, a încheiat Simona Radiș întâlnirea cu ziaristii pe ponton, după cursă.

România obține astfel prima medalie în concursul de canotaj de la Paris. Nu era cea așteptată, cea de aur, dar era un argint muncit, în cursa câștigată de Noua Zeelandă și în care Marea Britanie a obținut bronzul.

PE DEASUPRA VALURILOR...

La Vaires-sur-Marne, următoarea finală pe lista de concurs a fost în proba similară a băieților. Andrei Cornea și Florin Enache au luat startul pe culoarul 1, cel din planul depărtat față de tribune. Olandezii Melvin Twellaar și Stef Broenink erau marii favoriți. Ei sunt campioni mondiali, vicecampioni olimpici. Nu i-a mai bătut nimeni de doi ani. Degajă forță. Ei sunt “olandezii zburători”, așa li se spune, după echipa de fotbal, campioana de la Euro 1988, cu tripleta Gullit-Rijkard-Van Basten.

Românii nu au mamă, nu au tată. Ei au luat cursa pe cont propriu și vâslesc ca apucații. “Bravo, băieți, tot așa, dar să nu obosiți! Mai păstrați din resursele alea”, se strigă din tribuna oficială, înțesată cu români. E acolo și Elisabeta Lipă, președintele ANS, fostul șef de la canotaj. Trăiește la maximum fiecare lovitură a băieților. Aproape 500 de români agită steagurile tricolore și strigă “România!”. Băieții i-or auzi?.

La jumătatea cursei, Florin și Andrei sunt în față, olandezii au urcat pe 2. Iar pe 3 sunt acum americanii Sorin Koszyk și Ben Davison. La 1.500 de metri, ai noștri cad pe 2, depășiiți de puțin de olandezi. S-a terminat benzina? Ne aducem aminte de ce ne spunea Florin la fiecare interviu pe care îl dădea. “Cursele se câștigă pe ultimii 500 de metri. Acolo doar cei puternici rezistă”.

Cei doi sunt împreună de la Europenele de anul acesta, unde au și câștigat. Au totuși puține curse oficiale împreună, dar mii de kilometri vâsliți în carieră. Suntem pe ultimii 500 de metri, și începe tăvălugul. Barca românilor urcă în plan îndepărtat pe culoarul 1 văzând cu ochii. Ce avans au luat! Doamne, sunt ceva incredibil. Ultimii metri, ultimele lovituri. Bătăile nu se opresc, și trec primii linia de sosire. Andrei Cornea și Marian Enache »

» sunt campioni olimpici! E prima barcă masculină românească de dublu vâsle din istorie care câștigă aurul olimpic. Băieții ăștia sunt uriași! Și la propriu, și la figurat. Se uită spre mal, își caută din priviri antrenorul. De barca asta se ocupă Cosmin Boguș. "Esteeeeee! Bravooooo!", urlă din toate puterile Florin Enache. Cei doi se felicită în barcă. Nu olandezii, ci românii au fost zburători. Zburători deasupra valurilor... Ei și-au adus adversarii la tăcere.

"Pentru asta am muncit atâția ani, pentru asta am venit aici și pentru asta am tras în finală. I-am spus și lui Andrei, m-am trezit în dimineața cursei cu mentalitatea și cu gândul: <<Culoarul unu, locul unu>>. Am mai avut curse câștigate de pe asemenea culoar. Am plecat tare, puteam și mai tare. Am mai avut rezerve pe ultima parte. Eram puțin mort pe ultima sută de metri, dar nu atât de mort încât să nu trecem primii linia de sosire", a retrăit senzațiile cursei Florin Enache.

"Nu vă pot descrie ce sentiment este acolo pe podium. Orice altceva poți să explici, dar nu am cuvinte pentru ce am simțit pe podium", spune Andrei Cornea. "A fost visul meu dintotdeauna să câștig o medalie olimpică. M-am descărcat, totul a dispărut, a devenit mai ușor. M-am relaxat, pentru că tot ce am încărcat în mine la antrenamente, acum, efectiv a zburat. M-am simțit mândru și fericit pe podium", a adăugat și Florin.

O echipă imbatabilă, făcută de un dinamovist (Florin Enache) și un stelist (Andrei Cornea). Doi băieți care în prima zi a lui gustar au scris istorie la Paris.

MEDALIA, CA DAR DE NUNTĂ

În tribune, o fată brunetă, cu ochii căprui, a trăit finala băieților de la dublu vâsle la intensitate maximă. Și-a spus în gând un "Tatăl nostru" și s-a rugat să le fie bine. Era Mădălina Moroșan.

A concurat la Paris în cursa de patru vâsle și, alături de Emanuela Ciotău, Alexandra Ungureanu și Patricia Cires, a câștigat Finala B. Nu a fost să fie finala de 6, cea pentru medalii, unde Marea Britanie, urmată de Țările de Jos și de Germania au urcat pe podium. Dar fetele noastre sunt tinere, au tot viitorul în față.

"Am trăit la Paris zile senzaționale. Participarea la Jocurile Olimpice nu se compară cu un start la Mondiale sau la Europene. Sperăm să învățăm din cursele astea și la următoarea ediție, peste patru ani, să avem alte aspirații", spune Mădălina Moroșan, logodnica lui Andrei Cornea, care o ceruse în căsătorie în prima zi a acestui an olimpic, la Chișinău, unde au făcut Revelionul. "Nu vă spun cum am trăit cursa lui. Inima stătea să-mi sară din piept. Am țipat, am strigat. Nu mai aveam voce. Am încercat să le transmit în barcă din forța mea. În seara de dinaintea finalei, l-am încurajat. I-am spus că pot să câștige. Și i-am spus asta din inimă, pentru că eu am crezut", a povestit Mădălina. L-a așteptat pe Andrei pe ponton și i-a oferit un sărut drept recompensă. Andrei i-a oferit medalia lui, spunându-i că în toamna asta vor face nuntă. Și au făcut-o! Casă de piatră, le urăm și noi!

UN ÎNCEPUT DE POVESTE

Băieții din barca de patru vâsle a României, Leontin Nuțescu, Andrei Lungu, Florin Horodișteanu și Ioan Prundeanu, au ratat calificarea în finala de 6, făcând o cursă modestă în serii, unde au venit pe locul 5. Cu toate acestea, au marcat o bornă în canotajul românesc, căci este prima dată când barca de 4 vâsle masculin reușește o calificare la Jocurile Olimpice. La Paris, aurul olimpic în această probă a revenit reprezentanților Olandei, care au fost urmați în clasament de Italia și Polonia, ai noștri ocupând poziția a 9-a în clasament.

continuare în pagina 66

urmare din pagina 65

CURSA SPRE GLORIE

De 10 ori campioană europeană, de trei ori campioană mondială, loanei Vrînceanu, ajunsă la vârsta de 30 de ani, îi lipsea o medalie olimpică. O carieră desăvârșită, pe care și-ar fi vrut-o încununată pe pista olimpică de la Vaires-sur-Marne. Colega sa de barcă, Roxana Anghel, este și ea de patru ori campioană europeană și campioană mondială. Și ea a avut același vis olimpic. Fac echipă din 2023 de la Europenele de la Bled. Și s-au completat perfect de atunci. Sunt Yin și Yang din barca de dublu rame. La Mondialele de anul trecut au terminat pe locul 3, după olandezele Ymkje Clevering și Veronique Meester, și după australiencele Jess Morrison și Annabelle McIntyre. Ioana este născută la Pipirig, în județul Neamț, Roxana vine de la Frasin, de lângă Gura Humorului. Amândouă au plecat de acasă ca să se realizeze, să ajungă cineva în viață. Și au reușit!

Într-o cursă în care România are o mare tradiție, fiind de cinci ori campioană olimpică, Ioana și Roxana s-au aliniat în finală pe culoarul 5. Olandezele Clevering și Meester erau pe 3, australiencele Jess Morrison și Annabelle McIntyre pe 4. Și a început cursa. În vîietul tribunelor, care se auzeau de la o mie de metri. Olandezele pornesc tare din start și iau parcă pe cont propriu cursa. Australiencele sunt acolo, la fel grecoaicele Evangelia Anastasiadou și Christina Bourmpou. Nici lituaniencele Kamile Kralikaite și Ieva Adomaviciute nu se lasă. Toată lumea din cursa asta are șanse la medalii? Ne aducem aminte de vorbele antrenorului

Colamonici, italianul care a preluat lotul României în 2016. "Toți fac canotaj 1.500 de metri. Câștigă cine mai poate pe ultimii 500!". Deocamdată, mai puteau toate...

La jumătatea cursei, Olanda s-a desprins decisiv, dar pentru locurile doi și trei lupta rămâne la baionetă. Ordinea e aceeași, Australia, Lituania, România. Dar doar un metru este între cele trei bărci. La 1.500 de metri, România a trecut pe 3. În sfârșit le-am depășit pe lituanience. Cu 0.08 secunde, dar le-am depășit. Mai avem două secunde în spatele Australiei. La Olanda nu se mai gîndește nimeni. Și începe iureșul. Spectatorii sunt în picioare. Mai sunt 200 de metri. Româncele au iar stroc 44. Barca înainteză cu viteză. Australiencele se sufocă, nu mai pot. Zboară ale noastre. Trec linia de sosire. Sunt pe 2, au luat argintul! Cursa lor spre glorie, cursa lor olimpică. Pe margine, antrenorul Sorin Băhnărel scoate din geantă drapelul tricolor. "Bravo, Ioana! Bine, Roxana!" strigă. Un om cât muntele plînge ca un copil. Ce emoții i-au dat fetele! "Câte fire de păr alb mi-au scos, dar acum le iert. Au muncit, și sunt acolo unde merită", spune el.

Pe podiumul olimpic, Ioana și Roxana se țin de mână. Așa ca Yin și Yang, ca două surori. "Ne-am certat de atâtea ori, nu ne ieșeau antrenamentele. Dar acum nu mai contează", spune Roxana Anghel. Medalii grele, de 525 de grame, le atîrnă la gât. "Pe podium, am trăit un sentiment unic. Medalia asta, chiar dacă este de argint, am simțit-o ca fiind de aur. Eu tot cred că suntem cele mai bune din lume", adaugă Roxana. „Acum se văd doar momentele fericite, dar în spate sunt multe clipe”

grele, în care nu ne regăsim. Am avut și certuri, dar domnul antrenor Sorin Băhnărel a știut mereu cum să ne înțerească. A știut că putem face o echipă care să urce pe podiumul olimpic”, a încheiat Roxana Anghel.

LACRIMILE DE LÂNGĂ PODIUM

Un alt echipaj care înainte de finală era cotate cu șanse la medalii, Florin Lehaci și Florin Arteni, a terminat doar pe locul 4. În finală, românii au început tare, au fost 1.500 de metri pe locul 2, dar pe ultimii metri au fost depășiți. Campionii olimpici de la Tokyo, frații gemeni Martin și Valent Sinkevic, și-au păstrat medaliiile. Florin Lehaci face parte dintr-o familie de campioni. Sora sa, Ionela Cozmiuc, a câștigat la Paris medalia de argint la dublu vâsle, categorie ușoară, alături de Gianina van Groningen. Cumnatul său, Marius Cozmiuc, este vicecampionul olimpic de la Tokyo, în barca în care a tras și el, cea de dublu rame. Iar soția sa, Maria Tivodariu Lehaci, este de acum campioană olimpică, medalie obținută cu barca de 8+1 pe apele de la Vaires-sur-Marne. *“M-am gândit și eu la asta, am vorbit și cu ei. Unora nu li se arată. Asta este, pot să trăiesc cu gândul ăsta. Mă bucur pentru ei, pentru că despre asta este familia, despre comuniune, despre bucurie, când tu nu reușești, să te hrănești din reușitele celor pe care-i iubești, a celor dragi. Medaliiile lor îmi dau o motivație în plus. Eu sunt convins că pentru mine viitorul va fi bun, timpul le va așeza pe toate”,* spune Florin Lehaci, cu o lacrimă licărindu-i în ochi.

ULTIMUL TREN, CU ROȚI DE ARGINT

A fost ultima ediție de Jocuri Olimpice în care cursa de categorie ușoară mai figurează în program. De la Los Angeles, “light womens sculls” a fost ștearsă din calendarul olimpic. Ionela Cozmiuc și Gianina Van Gröninggen fac pereche din 2015. De atunci, cele două fete trebuie să stea în cele 57 de kilograme admise pentru a putea urca în

barca de categorie ușoară. Sunt două “săbii” ascuțite, și totuși mereu au avut loc în aceeași teacă. Împreună, au trăit rezultate istorice, curse fabuloase. Au fost campioane mondiale la Sarasota în 2017, apoi au repetat succesul la Plovdiv, un an mai târziu. Mult timp s-au chinuit să cucerească o medalie europeană, și nu au reușit. A venit până la urmă un bronz, la Poznan, în 2020. La 21 de ani, participau la prima lor ediție de Jocuri Olimpice. Dar au ajuns doar în finala B. Cinci ani mai târziu, în 2021, erau considerate printre favorite la o medalie la Tokyo. Formau una dintre echipele cu cea mai mare experiență, cu cele mai bune rezultate. Dar totul a fost un fiasco. Au terminat doar pe 6 în finală, într-o cursă în care avea să fie doborât recordul olimpic de către italienele Valentina Rodini și Federica Cesarini. Acest rezultat le-a doborât și pe ele din punct de vedere psihic. Pentru că avea și probleme de sănătate, cu spatele, Gianina van Gröninggen a anunțat că renunță la canotaj. Că se retrage. Ionela a mai stat în cumpănă, a mers acasă, dar a hotărât să continue. A participat în simplu la cursele de categorie ușoară, o probă neolimpică, și a dovedit tuturor că e cea mai bună din lume. Cele două titluri mondiale, la München, în 2022, și la Bled, în 2023, vorbesc despre asta.

Cu Jocurile Olimpice bătănd la ușă, federația de canotaj a găsit o soluție pentru a califica barca la Paris2024. Mariana Dumitru, 19 ani pe atunci, a devenit partenera în barcă a lonelei. Și România obține calificarea la Paris, dar și bronzul la Mondialul de la Belgrad. Britanicele Emily Craig și Imogen Grant câștigau aurul.

Acea finală mondială i-a creat nostalgie Gianinei. *“Mă uitam la televizor, și atunci mi-am zis ce ar fi să revin și să mă pregătesc pentru Paris? Am sunat-o pe Ionela să-i dau vestea? Așa a reînceput povestea refacerii echipei Cozmiuc-Van Gröninggen. Peste un an, se aflau la Paris, în finala olimpică de la Vaires-sur-*

Marne. Pe culoarul 4, Ionela și Gianina, româncele care au câștigat și cursa de serii și semifinala. Pe culoarul 3, britanicele Emily Craig și Imogen Grant. Campioane mondiale, dar și fetele care la Tokyo ratau bronzul la foto-finiș, pentru o sutime de secundă, în fața olandezelor Marieke Keijser și Ilse Paulis!

Imogen Grant este licențiată în medicină la Universitatea din Cambridge. După Tokyo, și ea a vrut să abandoneze canotajul, trecând cu greu peste medalia ratată. A făcut pauză, dar și ea a revenit cu gândul că la Paris va reuși.

Cursa propriu-zisă a fost una pe care britanicele au dominat-o. Cele două echipaje favorite, România și Marea Britanie, nu se întâlniseră niciodată după Tokyo. La Paris au fost mereu în serii sau în semifinale diferite. S-au tatonat doar de la distanță. Ionela și Gianina au început tare, au condus primii 400 de metri, după care Craig și Grant au luat cursa pe cont propriu. Aveau 0.12 secunde la 500 de metri, apoi 0.97 secunde la 1.000 de metri și 1.61 la 1.500 de metri.

“Am lăsat totul pe apă, de la prima până la ultima lovitură. Britanicele au fost însă mai bune. Efortul depeș ne-a creat stări de rău la terminarea cursei, când eu, când Ionela fiind gata să cădem din picioare. Dar acum avem medalia la gât”, a spus Gianina van Gröninggen.

Craig și Grant, cele care doborâseră anul trecut și recordul mondial, 6:40.47 la Cupa Mondială de la Varese, sunt pe prima treaptă a podiumului. Acea 0.01 secundă de la Tokyo a fost de ajuns să le ambiționeze pe britanice.

Și ale noastre sunt fericite. *“Sunt foarte mândră de cursele pe care le-am făcut și implicit de rezultatul pe care l-am dobândit la final, pentru că este unul muncit”,* declară Ionela, port-drapelul României la Paris.

“De asta m-am întors pentru Paris. Mi-am dorit să reintru în barca de dublu, pentru că simțeam că am niște treburi neterminate. Și le-am terminat. Nu a fost o revanșă personală,

continuare în pagina 68

urmare din pagina 67

a fost un lucru pe care am simțit că mi-l dătoz mie, că îl datorăm acestei bărci. Și l-am îndeplinit”, încheie Giannina van Gröningen.

Așadar, ultimul podium olimpic al categoriei ușoare are o configurație din care face parte și România:

1. Marea Britanie;
2. România;
3. Grecia.

MEDALII LUATE DE APE...

Campioane europene și medaliată cu argint la Mondiale, fetele din barca de patru rame, Adriana Adam, Maria Lehaçi, Magdalena Rusu și Amalia Bereș, erau cotate cu șanse la medalii. Britanicele Helen Glover, Esmé Booth, Sam Redgrave și Rebecca Shorten erau văzute însă cu aurul la gât de către specialiști, deși la start se aflau și olandezele, campioanele mondiale en titre. Ele și-au păstrat componența bărcii de la Belgrad: Marloes Oldenburg, Hermijntje Drenth, Tinka Offereins și Bethe Boonstra, în timp ce româncele au făcut o schimbare, iar Marea Britanie două chiar.

Fetele noastre s-au calificat în finală, după ce au terminat pe locul 2 seria a doua. Le-au învins atunci tot olandezele, campioanele lumii.

Britanicele au câștigat prima serie cu cel mai bun timp.

În finală, olandezele nu au vrut să le dea nicio șansă celorlalte bărci. S-au instalat de la început în frunte. Britanicele după ele, iar la primul intermediar de la 500 m erau și româncele. Era un pic podiumul inversat de la Mondiale. Numai că fetele noastre nu au ținut ritmul. Au căzut pe 4 la o mie de metri, depășite de Noua Zeelandă. Au încercat în zadar “tricolorele” să revină. Distanța și ordinea s-a păstrat până la final. Britanicele au declanșat atacul, au sperat că le vor detrona pe olandeze, dar acestea au rezistat și au câștigat la doar 18 sutimi de secundă.

La fel și cu barca masculină de patru vâsle. Ștefan Berariu, Sergiu Bejan, Andrei Mândriliș și Ciprian Tudosă s-au clasat pe locul 5 în finala olimpică de la Paris. Cu doi vicecampioni olimpici în componență, Berariu și Tudosă, România a sperat că poate prinde și la Paris podiumul cu această barcă, așa cum a făcut-o la Tokyo. Numai că românii au trebuit să se mulțumească doar cu locul 5. Aurul a fost câștigat de SUA, argintul de Noua Zeelandă, iar bronzul de Marea Britanie.

REGINELE VIN DIN ROMÂNIA!

Duble campioane mondiale și triple campioane europene în acest ciclu olimpic, fetele din barca de 8+1 a României au luat startul în finala olimpică de la Paris de pe culoarul 3. Au câștigat detașat în serii, și nu a mai fost nevoie să treacă prin recalificări.

E o barcă formată din alte trei bărci mai mici: cea de dublu vâsle, cu Ancuța Bodnar și Simina Radiș, cea de dublu rame, cu Ioana Vrînceanu și Roxana Anghel, plus cea de patru rame, cu Magdalena Rusu, Adriana Adam, Maria Tivodariu și Amalia Bereș. Doar Victoria Petreanu, de la cârmă, nu a dublat aici, la Paris.

S-a adunat multă frustrare, multă neîmplinire după ce Ancuța și Simona au ratat aurul la dublu vâsle, iar fetele de la patru rame au terminat pe 4. E clar că, strânse în această echipă, fetele au vrut să arate tuturor că sunt cele mai bune, că au forța și puterea de a ajunge și la aur!

Nu le-au lăsat nicio fărâmbă de speranță adversarelor. Din start au pornit cu un stroc incredibil: 52. Celelalte echipe abia aveau 45-46. “Culoarele 1 și 2 au vânt ajutător”,

au concis specialiștii după primele curse. Acolo sunt Italia și Canada. Și canadiencele sunt în coasta româncelor. Chiar trec primele la 500 de metri, cu 5 sutimi de secundă în fața României! Strocul Simona Radiș e în prim-plan pe ecranele de la Vaires-sur-Marne. Trage de ramă ca să o rupă. Câtă forță poate să degaje! Coechipierele o urmează ca "lucrătoarele" într-un stup de albine, Simona fiind regina. De la cârmă, Victoria Petrea nu strigă și ea, spunându-le fetelor care este situația în cursă.

România ține strocul ridicat, și vârful bărcii noastre e acum peste cel al Canadei. "România! România!", se strigă din tribună. Galeria noastră e

aproape de linia de finis, iar bărcile abia dacă se zăresc la peste o mie de metri distanță.

La jumătatea cursei, România pune 1,3 secunde diferență de echipa frunzei de arțar. Marea Britanie e pe 3, la 1,9 secunde. Dar nimic nu e hotărât. Rând pe rând, fetele noastre apar în prim-plan pe ecranele montate în zona de finis. Când Magda Rusu, când Amalia Bereș. Pe fața lor se citește concentrare, ambiție, determinare. Acolo, la mijlocul bărcii, sunt motoarele, Maria Lehaci, Adriana Adam și Amalia Bereș. Ele trebuie să aducă forța. Și chiar o aduc. Barca zboară spre 2.000 de metri. Strocul este din nou cel mai ridicat: 42.

Ioana Vrînceanu și Ancuța Bodnar sunt oamenii pe care te poți baza oricând. Strâng din dinți și trag de rame, sunt oameni de echipă. Și diferența față de adversare crește. S-a ajuns la o barcă distanță. "Bravo, fetele!", se bucură românii din tribună. E un vacarm de nedescris. Britanicii, care au venit în număr mare să-și susțină favoritele, țin și ei cât îi țin plămâni. Canada, campioana olimpică de la Tokyo, are acum 2,2 secunde în spatele României. Stați acolo, fetelor! Avem trei secunde față de locul 3, Marea Britanie, și aproape patru față de SUA.

Fetele noastre trag de rame parcă ar fi în transă! Adrenalina se simte.

În afară de Ancuța și de Simona, celelalte nu au ajuns la aurul olimpic. "Am simțit că urcăm pe Everest și că atingem vârful", a explicat apoi Magdalena Rusu, cea care a trecut prima linia de finis, fiind "bow", primul loc în barcă. Unii dintre spectatori plâng, pur și simplu. Fetele ridică brațele. Și-au îndeplinit visul. După 20 de ani, România revine cu barca de 8+1 pe cea mai înaltă poziție. La Atena, Rodica Șerban, Angela Alupei, Georgeta Damian, Viorica Susanu, Aurica Bărbăscu, Ioana Papuc, Liliana Gafencu, Elisabeta Lipă, Georgeta Damian, Doina Ignat și cârmaciul Elena Georgescu câștigau ultimul nostru aur olimpic în proba-regină.

continuare în pagina 70

urmare din pagina 69

Acum, Elisabeta Lipă și Doina Ignat, două dintre eroinele de-atunci, sunt în tribună. Și se bucură pentru o nouă generație de excepție. *"Am luptat și pentru record. Știam că, la Tokyo, tot noi am stabilit recordul la 5:52,99. Am fost aproape și aici, la mai puțin de două secunde, dar trebuia să fie vânt ajutător"*, a spus Amalia Beres. Fetele astea țintesc doar sus. Și asta le face cele mai bune!

Șase medalii de aur consecutive Din 2022, de când a preluat barca de 8+1, nu știe ce e aia înfrângere. *"Am câștigat Europenele de la München, Bled și Szeged, Campionatele Mondiale de la Racice și Belgrad și acum Jocurile Olimpice, aici la Paris. Lucrez cu niște fete de aur. Sunt fete minunate, care știu să lupte pentru fiecare cursă, fiecare medalie"*, spune Marcus Despina, tehnicianul bărcii feminine de 8+1.

"Mă învârt de mult prin lumea canotajului și pot spune că nu am văzut fete mai rapide decât ale noastre. Sunt mândru de ele și le mulțumesc pentru că m-au făcut fericit. Pentru felul cum au înțeles să muncească, să ajungem în acest punct pe podiumul

olimpic", încheie antrenorul.

La Vaires-sur-Marne se intonează "Deșteaptă-te române!". Nouă fete, pe podium, sunt cu lacrimi în ochi. Alături de ele, pe margine, unui antrenor i se ivesc bobițe de cristal în colțul ochilor. Nu vrea să plângă, dar nu se poate abține. Pentru că România are cea mai frumoasă barcă de 8+1 din lume!

"Cu siguranță că rezultatul din banca de 8 este unul înălțător. A venit după muncă și strădanie, a venit după ce toate fetele am concurat în bărci diferite și am avut curse intense. A fost o diferență față de adversarele noastre, deși ele au fost mai proaspete și noi am fost mai oboșite. Am putut să ne facem treaba, și rezultatul nu a întârziat să apară", declară strocul Simona Radiș, după victoria de la 8+1.

Simona a spus că i-a auzit pe românii care le-au încurajat pe fete, care au trăit cursa de la Paris. *"Abia astăzi am realizat cât de mulți români au venit să ne susțină. Suntem în inimile oamenilor, și asta este cel mai înălțător sentiment. Eu am spus înainte de a veni la aceste Jocuri că România va străluci, că vom*

obține rezultate frumoase, și s-a dovedit acest lucru. Cred că nu ne vom opri aici, urmează și alți sportivi să intre în competiție. Și prevăd câteva rezultate frumoase și în continuare!", a încheiat Simona Radiș, felicitându-și apoi adversarele de pe locurile doi și trei, Canada și Marea Britanie.

FINALĂ DUPĂ 24 DE ANI

Revenită într-o finală olimpică după o pauză de aproape un sfert de deceniu, barca masculină a României nu a putut intra în lupta pentru medalii. Celelalte bărci s-au dovedit a fi foarte puternice, dar Mihăiță Țigănescu, Laurențiu Danțiu, Bogdan Baitoc, Constantin Adam, Marius Cozmiuc, Mugurel Semciuc, Florin Arteni, Florn Lehaci și cârmaciul Adrian Munteanu merită toate laudele. Au readus barca "tricoloră" între cele mai bune din lume. Marea Britanie a câștigat aurul, argintul a fost obținut de Olanda, iar bronzul de SUA. Strocul Florin Lehaci spune că este mândru de echipă, că toți și-au făcut treaba și că locul 5 cu barca de 8+1, nu poate fi decât un rezul- ▶

► tat care să le dea încredere: "Până la urmă, de asta suntem sportivi de performanță, să reușim să ne depășim emoțiile, să reușim să trecem și peste eșecuri, să ne facem treaba".

A TREIA NAȚIUNE A LUMII

Într-un clasament al World Rowing, federația internațională de canotaj, la Paris, România a terminat pe locul 3 între națiunile lumii, cu două medalii de aur și trei de argint. Ne depășesc doar Olanda (4-3-1) și Marea Britanie (3-2-3). Suntem însă peste SUA, Germania, Noua Zeelandă, Italia, Canada. "Suntem o forță. Asta e pofta ce am poftit-o. Să fim printre cei mai buni. Pentru asta am muncit, pentru asta fetele astea și băieții au tras ca nebunii, pe ploaie, pe vânt!", spune fericită Elisabeta Lipă, parafrazându-l pe Ștefan cel Mare.

I se simte satisfacția în glas, dar și emoția când rostește cuvintele. "Moldovenii mei au arătat cine suntem cu adevărat. România este și va fi o forță în canotajul mondial. Asta, pentru că muncim, strângem din dinți și muncim!"

La Paris, canotajul românesc s-a reîntors la gloria din anii '80-'90, dovedind că drumul început înainte de Tokyo, alături de Antonio Colamonici, inspirată achiziție propusă de Dorin Alupei, a fost o alegere bună. ■

CANOTAJUL LA JOCURILE OLIMPICE

Ediția	aur-argint-bronz	Total medalii
1972	0-0-1	1
1976	0-0-1	1
1980	1-0-2	3
1984	6-2-0	8
1988	1-4-2	7
1992	2-4-1	7
1996	2-0-0	2
2000	3-0-0	3
2004	3-0-0	3
2008	1-0-1	2
2012	0-0-0	0
2016	0-0-1	1
2020	1-2-0	3
2024	2-3-0	5

POLO

FĂRĂ NICIO VICTORIE ÎN BAZINELE DIN PARIS...

Paris, Turnul Eiffel, Arcul de Triumf! Vis devenit realitate! La capătul unui drum greu, naționala de polo pe apă a României a reușit calificarea la turneul olimpic de la Paris, printre cele mai valoroase 12 naționale din lume.

Cei mai valoroși jucători de polo ai momentului din România, Marius Țic, Francesco Iudean, Matei Luțescu, Tudor Fulea, Andrei Neamtu, Andrei Prioteasa, Andrei Țepeluș, Nicolae Oanță, Silvan Colodrovski, Vlad Georgescu, Sebastian Oltean, Levente Vancsik, Eduard Drăgușin, împreună cu antrenori Bogdan Rath și George Deacu, au trăit visul olimpic la Paris 2024! Erau în TEAM ROMANIA și se puteau bucura de plecarea de la Salonul Oficial al Aeroportului Henri Coandă din Otopeni, de agitația din Satul Olimpic, de prezența la cea mai faimoasă festivitate de deschidere a Jocurilor Olimpice din istorie.

După 12 ani, naționala de polo a României obținuse calificarea la o ediție a Jocurilor, iar misiunea celor 13 tricolori era să țină piept onorabil "greilor" poloului mondial, într-o competiție unde imprezibilul era la putere. Sortii îi trimiseseră pe tricolori în grupa A a turneului olimpic, alături de Croația, Italia, Grecia, Statele Unite ale Americii și Muntenegru. La un astfel de nivel nu se putea spune că o grupă este mai grea sau mai periculoasă, sau mai valoroasă decât alta. Ținând

seama însă că, la finalul turneului, câștigat de Serbia, două dintre adversarele tricolorilor din grupe au încheiat pe podium - Croația, pe locul 2, iar SUA, pe 3, se poate spune însă că grupa României a fost "de foc".

În Aquatic Centre, unde au fost programate primele meciuri din grupe, tricolorii erau pregătiți să dea tot ce aveau mai bun, dar debutul lor la Paris2024 se anunța dificil. Urmău să-i întâlnească pe greci, vicecampionii olimpici la Tokyo 2020. Previțiunile pesimiste s-au confirmat. Elenii au intrat dezlănțuți în bazin, iar echipa antrenată de Bogdan Rath, fost jucător în naționala României care a evoluat la Londra 2012, nu a reușit să facă față asalturilor adversarilor, marcând doar 7 goluri. Scor final: România Grecia 7-14.

Urma meciul cu Statele Unite ale Americii, iar poloștii noștri aveau o zi să-și revină după primul insucces la Jocurile de la Paris. Români îi mai întâlneșă pe americani la începutul anului 2024, la Mondialele de la Doha, în meciul pentru locurile 9-10. Atunci, americanii câștigaseră cu 13-9, iar pentru tricolori era o bună ocazie să-și ia revanșa. Deși pierduseră primul meci, românii au intrat încrezători în bazin. Din tribune, în jur de o sută de suporteri îi încurajau frenetic. Startul tricolorilor a fost foarte bun, conducând de trei ori în prima parte a întâlnirii. A urmat apoi o perioadă de blocaj, în care

românii au primit șapte goluri consecutive, fără să înscrie niciunul. În ciuda unor parade impresionante ale portarului Marius Țic, tricolorii au pierdut meciul la o diferență de șase goluri. Scor final: 8-14.

O înfrângere grea pentru România, dar tricolorii nu s-au demoralizat. Supărați, dar nu disperați, românii au abordat cu curaj cea de-a treia partidă din grupe, contra Croației. Croații erau campioni mondiali en-titre, medaliați cu argint european în 2024 și campioni olimpici în 2012, dar românii își propuseseră să demonstreze că la Jocurile Olimpice ambiția și determinarea pot face minuni. Curajoși, ei le-au ținut piept onorabil mai bine cotaților adversari. Croații au dominat încă din primele minute, dar românii nu le-au permis să se distanțeze, și au încheiat partida cu un handicap de doar trei goluri. Scor final: 8-11.

Obosiți și marcați de a treia înfrângere consecutivă, poloștii români nu au avut replică în fața următorilor adversari. Italienii, vicecampionii mondiali și neînvinși în grupă până în acel moment, s-au impus fără drept de apel în fața tricolorilor, consolidându-și poziția de lider în clasamentul grupelor. Scor final: România - Italia 7-18.

Înainte de ultima partidă din grupe, Italia era pe primul loc, cu 11 puncte, urmată de Croația, 9 puncte, Grecia, 8 puncte, SUA, 6 puncte, Muntenegru, 2 puncte, și România, 0 puncte.

România își luase deja gândul de la sferturile de finală, unde se calificau primele patru clasate în fiecare din cele două grupe. În ultima partidă care urma să aibă loc în bazinul din Arena La Defense, același unde cu o săptămână înaintea David Popovici cucerise un aur istoric pentru înotul masculin românesc, România urma să întâlnească "vecina" de clasament Muntenegru, în ultimul meci al zilei.

Tribunele erau arhipline. Cu câteva ore înainte avusese loc întâlnirea dintre Franța și Spania, adjudecată de iberici cu 10-8, iar suporterii celor două formații au rămas alături de cei ai tricolorilor și muntenegrenilor. Efectul a fost o atmosferă de vis, care a rămas întipărită în inimile tuturor celor prezenți. Eliberați de orice presiune, poloștii noștri au jucat de la egal la egal cu adversarii lor în prima parte a meciului, dar pe final au slăbit motoarele și n-au reușit să se impună. Scor final: 7-10.

Drept urmare, echipa de polo a României a încheiat fără nicio victorie această ediție a Jocurilor și s-a clasat pe locul 12.

În lupta pentru aurul olimpic s-au înfruntat Serbia și Croația, titlul fiind cucerit la capătul unui meci de poveste de sârbi, pentru a treia oară consecutiv campioni olimpici, după Tokyo 2020 și Rio 2016. În finala mică, pentru medaliile de bronz, SUA a învins Ungaria. ■ (D.I.)

CANOE

LA VISURI MARI, ȘI DEZAMĂGIRI MARI, DAR TRECĂTOARE

CANOIȘTII ROMÂNII, PRIMII SUB LINIA LISTELOR PENTRU FINALELE OLIMPICE, AU OBTINUT VICTORII DE CONSOLARE ÎN FINALELE SECVNDE

"Nu e o dramă, sunt tot eu. Am primit o lecție ca sportiv, ca om. Toată lumea aștepta să câștig medalie, dar, credeți-mă, eu sunt cel mai afectat. Am tras linie după semifinală și am știut că această cursă din finala B va fi prima din seria noului ciclu olimpic, cel care se va încheia la Los Angeles 2028!"

Asta avea să spună Cătălin Chirilă după ce, sosind al cincilea în semifinală, ratase calificarea pentru cursa în care se acordau medaliile olimpice. După cum concurase în toată perioada de după Tokyo 2020, se aștepta chiar aurul de la el. A fost o presiune uriașă, pe care a resimțit-o din plin. De peste o jumătate de secol, din 1972, de când legenda Patzaichin venise cu aurul de la München, niciun alt român nu mai izbutsise isprava, iar acum speranțele tuturor se îndreptau către el. Poate că ar fi putut, dacă ar fi abordat altfel

cursa în care vântul și valurile i-au pus probleme pe care nu le-a gestionat cum și-ar fi dorit. N-a fost o cursă în serie, la care să mai ai șansa unei recalificări, cum avusese și Ivan când i s-a rupt pagala. Era cursa pentru intrare în finală, iar finišul pe care îl pregătise n-a mai fost suficient pentru a recupera avansul pe care adversarii săi îl luaseră. Nu erau orișicine, ci campionii olimpici Sebastian Brendel, aur la Londra și la Rio 2016, și brazilianul Isaquias Queiroz, aur la Tokyo. Înaintea lui a terminat însă și polonezul Glazunow, iar lupta la vârf de barcă cu italianul Tacchini a fost pierdută, după un prelungit finiš epuizant.

Speranțele într-un triumf al lui Cătălin la Paris crescuseră după ce, în serie, doborâse recordul olimpic, ceea ce ridicase presiunea pe care campionul nostru o resimțea.

Recules, remobilizat, cu lecțiile în-

vățate, Cătălin a abordat finala B cu determinare, considerând-o ca fiind prima sa cursă din noul ciclu olimpic, care va avea punct final Los Angeles 2028.

"Sunt încrezător și sunt sigur că după un alt ciclu olimpic îmi voi juca șansa mult mai puternic. Aveam nevoie de acea cumpătare, am amintit adesea despre cumpătare, deși vorbim despre o cursă rapidă, care trece foarte repede. E nevoie de acea liniște. E doar o etapă a vieții, o lecție pe care am primit-o acum. Cred că nu voi face rabat de la absolut nimic din ce am făcut până astăzi, voi rămâne același Cătălin și voi munci la fel pentru același vis" - a avut Cătălin puterea de a spune după câștigarea Finalei B, care i-a adus locul 9 în clasamentul general.

Aurul a revenit cehului Martin Fuksa, argintul, brazilianului Isaquias Queiroz, iar bronzul lui Serghei Tarnovschi din Republica Moldova.

MAI VĂZUSEM ACEST FILM...

Cam același traseu îl avusese și canoarea în care au urcat Ilie Sprâncean și Oleg Nuță. Ei au sosit pe locul doi în sferurile de finală, dar au terminat pe ultima poziție cursa semifinală, ceea ce i-a trimis în finala B, o cursă fără medalii, ci doar de clasament. A fost totuși o victorie savurată de Team Romania, căci bătălia s-a dat cu francezii, iar victoria alor noștri a fost stabilită în urma consultării fotografiei. "A fost o lecție pentru noi. Am plecat de acasă cu visuri mari. Acum, dezamăgirea e mare. Nu am fost noi azi. Vom munci mai departe, ca să fim mai buni data viitoare!" - au spus ba unul, ba altul, după cursă.

Pe podium a urcat dublul din China, urmat fiind de echipajele Italiei și Spaniei. (I.V.) ■

SCRIMĂ

DEOCAMDATĂ, ÎN... PASSE ARRIÈRE

Dacă, după Rio, Mișcarea Olimpică din România a spus "Stop, mai jos nu se poate!", scrima românească se află după Paris2024 în punctul de a-și dori să oprească declinul înregistrat.

Auspiciile ar fi favorabile, căci la orizont se află o generație de juniori care a confirmat deja în marile întreceri rezervate categoriei lor de vârstă. În plus, dacă se va mai multiplica în țară ceea ce s-a realizat în Sectorul 3 din București, adică construirea unei săli de scrimă nou-nouțe, în care să se poată face inițiere, dar și performanță, atunci acest declin ar putea fi stopat.

La Paris, am fost reprezentați doar de Mădălina Călugăreanu, singura care a obținut calificarea în cadrul unui turneu preolimpic, ceea ce nu izbutise și la Tokyo 2020, de unde scrima românească se întorcea cu argintul cucerit de Ana-Maria Brânză.

Mădălina a intrat determinată în concurs, cu gândul să accedă măcar în optimele competiției de floretă. Urmașii muschetarilor s-au

întrecut în decorul de vis al Marelui Palat, ale cărui bolte vitrate au fost îmbrăcate în pânză albă, pentru a filtra lumina directă a soarelui, care ar fi proiectat dantelăria de oțel pe planșele de concurs, creând umbre și penumbre înșelătoare pentru concurenți. În prima confruntare, pe tabloul de 32, Mădălina a avut-o de înfruntat pe japoneza Uneo Yuka. Condusă cu 3-0, Mădălina a revenit pas cu pas, ajungând să conducă cu 6-3. Apoi, la 14-8, Mădălina pierde 5 tușe la rând, dar se concentrează și pune capăt partidei cu 15-13.

Încă un meci câștigat, și Mădălina își poate bifa obiectivul propus: prezența în sferturi, adică în primele 8 floretiste aflate în lupta pentru medalii. Pe planșa verde a Nef du Grand Palais (galben, verde, albastru și roșu erau culorile celor 4 planșe pe care se desfășurau simultan partidele, pentru ca spectatorii să-și poată urmări ușor favoriții), Mădălina avea să o întâlnească pe italianca Alice Volpi, "bronzul" de la Tokyo 2020, una

dintre pretendentele la medalii. Și aici, la Paris, Volpi a preluat conducerea încă de la început, ajungând la 8-2. Mădălina a recuperat și a încheiat prima repriză cu doar două tușe mai puțin decât italianca, 6-8. Reintrată pe pistă după pauza regulamentară, a încercat să țină pasul, dar după un 8-10, Volpi s-a desprins, încheind cu 15-9, și mai departe, după alte două meciuri câștigate și o înfrângere în semifinale, avea să-și dispute medalia de bronz cu canadianca Eleanor Harvey, partidă pe care însă a pierdut-o. Finala a fost una americană, în care Lee Kiefer a trecut de compatriota sa Lauren Scruggs, adjudecându-și medalia de aur și titlul de campioană olimpică.

Dacă după Rio 2016, când mă aflam pe locul 76 mondial, am continuat, acum, când sunt pe locul 26 mondial, de ce nu m-aș gândi și la Los Angeles" - a spus Mădălina, care a încheiat competiția olimpică pe locul 14 în clasamentul general al floretistelor. ■ (I.V.)

JAQUELINE A CUCERIT INIMILE SUPORTERILOR ROMÂNI

Templu al tenisului parizian și mondial – Roland Garros și-a deschis larg porțile în această vară pentru întrecerile olimpice.

Ce freamăt, ce atmosferă de mare competiție. Străzile erau inundate de suporterii. Unii se grăbeau spre intrări, cântând. Alții vânau vedete pentru prețioase autografe sau selfie-uri. Forfota începea de la primele ore ale dimineții și nu se încheia până seara târziu.

În tot acest tumult, suporterii români erau în căutarea terenurilor unde patru jucătoare din TEAM ROMANIA urmau să-și măsoare forțele cu cele mai de temut adversare din lume. Irina Begu, Ana Bogdan, Monica Niculescu și Jaqueline Cristian, însoțite de Horia Tecău, se pregăteau de marile confruntări. Irina și Monica mai simțiseră vibrația olimpică, la Londra și la Tokyo, respectiv Rio și Tokyo, dar Ana și Jaqueline erau "boboci" la un turneu olimpic. Toate erau însă la fel de emoționate și nerăbdătoare să intre în competiție.

Furtunile din prima zi au încărcat programul organizatorilor. O parte dintre meciurile care se disputau pe terenurile în aer liber au fost întrerupte și reprogramate. Singurele neafectate de capriciile vremii erau partidele programate pe terenuri cu acoperiș retractabil, iar Jaqueline Cristian urma să debu-

teze la Jocuri pe celebra arenă Suzanne-Lenglen, acoperită pe timpul ploilor. Adversara ei din turul inaugural de la simplu, franțuzoica Caroline Garcia, umpluse până la refuz tribunele, aproape 10.000 de suporterii ovacionând și aplaudând fiecare punct câștigat de favorita lor. Jaqueline nu s-a lăsat însă intimidată de vacarmul din tribune. Deși atmosfera a fost mai degrabă de meci de fotbal decât de tenis, româncă a reușit să câștige și să o elimine din competiție pe favorita publicului. Jaqueline a pierdut primul set, cu 5-7, dar a revenit spectaculos și le-a câștigat destul de lejer pe următoarele două 6-3, 6-4.

"Am mai jucat la Roland Garros pe arena Lenglen. Știam că va fi nebunie, dar mie așa îmi place. Nu m-am simțit deloc inferioară că adversara mea era mai bine clasată și avea așa susținere din partea publicului. Când spectatorii strigau "Alle, Carolina!, "Alle Le Bleu!" mă gândeam că strigătele și aplauzele erau pentru mine. M-am hrănit cu vuietul arenei și cu încurajările pentru Garcia! Este ceva unic, care se întâmplă odată la patru ani, și am venit decisă să ajung cât mai departe. Am debutat cu o victorie și sunt foarte fericită. Nu mă simt obosită, și abia aștept meciul de la dublu. Pentru mine, doar simpla prezență la Jocuri este un vis împlinit, așa că fiecare meci pe care îl joc este ceva uimitor! Nici măcar nu mă gâ-

desc la scor!", a spus Jaqueline.

Pentru colegele ei, prima zi a fost una mai puțin fastă. Irina Bogdan a întâlnit-o pe poloneza Iga Swiatek, cap de serie 1, de patru ori campioană la Roland Garros. Româncă a cedat în două seturi (2-6, 5-7) în fața favoritei numărul 1, care la final avea să urce pe cea de-a treia treaptă a podiumului olimpic.

La rândul ei, Ana Bogdan a pierdut în două seturi (5-7, 3-6) în fața italienei Jasmine Paolini, cap de serie 4.

Era însă doar începutul competiției. Atât Ana, cât și Irina trebuiau să se concentreze pentru partidele de dublu.

Pentru Irina Begu și Monica Niculescu, a doua zi competițională de la Paris a însemnat primul tur la dublu feminin. Adversare erau jucătoarele din Taipei Su-Wei Hsie și Chia Yi Tsao.

Româncele își doreau victoria și, timp de două ore, au luptat cu toată determinarea pentru a-și elimina adversarele, dar n-au reușit să se impună. Primul set l-au pierdut la tie-break, 6-7 (2), iar în cel de-al doilea au cedat cu 5-7.

EXPERIENȚA ȘI-A SPUS CUVÂNTUL

În cea de-a treia zi a întrecerilor olimpice de tenis, întreaga atenție a românilor era concentrată asupra lui Jaqueline Cristian. Mai întâi, avea să o întâlnească la simplu pe nem-

țoica Angelique Kerber, iar apoi urma să joace la dublu feminin, alături de Ana.

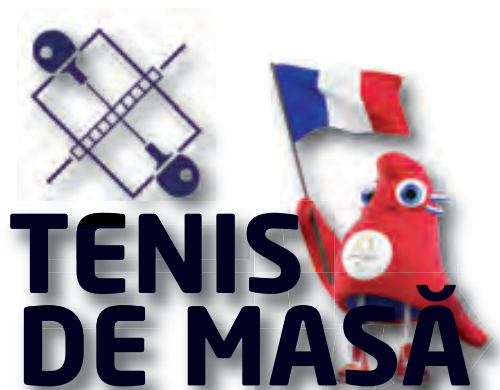
Partida de la simplu contra reprezentantei Germaniei, fost numărul 1 mondial pentru 34 de săptămâni, câștigătoare a Australian Open în 2016, US Open 2016 și Wimbledon în 2018, medaliată cu argint olimpic la Rio 2016, a fost spectaculoasă!

Timp de două ore și jumătate, Jaqueline a luptat pentru fiecare minge și a smuls aplauze furtunoase suporterilor români și exclamații de ciudă germanilor. A fost o partidă cu schimburi uluitoare de mingi, cu reveniri spectaculoase și ratări incredibile. Kerber s-a impus cu 6-4 în primul set, dar Jaqueline a revenit și l-a adjudecat pe-al doilea cu 6-3.

Decisivul a fost al break-urilor. În game-ul 6 era egalitate totală, 3-3 la game-uri și 1-1 la seturi. Experimentata Kerber a gestionat însă mai bine finalul partidei. Jaqueline a salvat fabulos o primă minge de meci, dar a ratat-o pe următoarea, "o minge de scos" cum a spus Horia Tecău, iar nemțoica a obținut victoria.

După ratarea de la simplu, Jaqueline nu s-a mai putut concentra la fel de bine la dublu și, alături de Ana Bogdan, a cedat perechii japoneze Shuko Aoyama/Ena Shibahara, și au părăsit, la rândul lor, competiția olimpică. (D.I) ■

TENIS DE MASĂ

SERVICIU CREDINCIOS!

DOUĂZECI DE ANI A AȘTEPTAT VIOREL FILIMON O MEDALIE OLIMPICĂ DE LA ELEVELE SALE, DAR N-A VENIT NICI LA PARIS, DEȘI AICI A FOST APROAPE

INOCENȚIU VOINEA

Cu victorii importante în sezonul preolimpic ale liderei echipei, Bernadette Szocs, în fața unor tigrate jucătoare asiatice, supranumite "chinezoaicele Europei", fetele noastre au abordat cu încredere turneul olimpic, atât la individual, dar mai ales întrecerea feminină pe echipe.

Din bucla rutieră în care Bulevardul Victor se topește în Bulevardul Lefebre, artera cu linia de tramvai care urmărește prin interior traseul Bulevardului Périférique, se intră în uriașul complex expozițional aflat în Poarta Versailles-ului. Pe un uriaș hemisferic suspendat pe un o galerie de coloane dispuse circular se puteau citi disciplinele olimpice găzduite de Paris Arena 4 Sud. Foarte aproape de piațeta aceasta circulară, aflată la intrarea principală, s-a aflat și pavilionul bucuriei și al suspinelor în care s-a scris povestea olimpică pariziană a tenisului de masă românesc.

S-a început cu zâmbetul pe buze, mai întâi competiția individuală, cu Bernie și Eliza la feminin, și cei doi Ionescu, frați doar întru disciplina care i-a răpit încă de când erau mici.

Eliza Samara, cea mai longevivă olimpică a noastră, cu cinci ediții de Jocuri la activ, a deschis balul cu un meci lung. 7 seturi i-au trebuit pentru a o învinge dramatic pe ucraineanca Solomiya Brateyko. A fost condusă, a egalat. Iar a fost condusă, apoi din nou a egalat. A venit rândul ei să ia avans, dar a fost egalată, așa că, la 6-6 la

seturi, a urmat decisivul, în care s-a impus categoric, cu 11-4, aducând încredere și speranță întregii echipe.

"Mă bucur de atmosferă și de tot ce se întâmplă aici, și chiar dacă nu a fost ușor acest meci, adversara punându-mi ceva probleme, eu zic că am controlat partida, și știam că nu o pot pierde", ne-a declarat Eliza în zona mixtă, unde aveam să ne tot întâlnim cu fetele noastre în zilele care au urmat.

Pe partea ei de tablou, Bernie a avut-o de înfruntat în primul tur pe singaporeza Jingy Zhou, care i-a luat primul set. Dar Bernie nu s-a impacientat. A revenit de la scurta pauză dintre seturi cu indicații importante date de antrenor și a dominat apoi jocul, câștigând consecutiv cele 4 seturi de care avea nevoie pentru a pune capăt partidei: 11-4, 11-3, 11-7 și 11-9. Am așteptat-o apoi s-o întrebăm ce a produs declicul după primul set, pierdut, căci s-a văzut clar că s-a întors la masă cu un joc complet schimbat.

"Nu mi-am dat seama că jucam ce-i convenea adversarei, trimițându-i mingea pentru lovitura ei cea mai bună. Asta mi-a spus, de fapt, antrenorul la prima pauză. Am schimbat jocul, și totul a decurs perfect. A fost foarte important că am rămas calmă și nu m-am speriat de pierderea primului set, iar asta a contat ulterior în economia jocului". Bernie era toată un zâmbet. Argint viu! O fată energică, plină de optimism. Altfel n-ar putea fi în

► vârf, în sportul în care mingea circula cu 55 de metri pe secundă, pe o masă de nici 3 metri lungime.

CONCURSUL CERNE...

De pe tabloul de 32 însă, avansarea n-a mai fost posibilă pentru Eliza. Ea a avut-o de înfruntat pe I-Ching Cheng din Taipei, care s-a instalat la conducere după primul set câștigat la 3. Eliza se mobilizează însă și își adjudecă setul 2, cu 11-9, dar le pierde pe următoarele la 8 și la 9. Își dorește să rămână în joc și face un set 5 foarte bun, pe care îl încheie cu 11-5. Este 3-2 pentru asiatică, iar șansa Elizei de a nu părăsi competiția este să câștige și acest set,

pentru a ajunge în decisiv. Ține cu dinții de orice minge. Setul intră în prelungiri, căci nu ajunge nimeni la 11 cu diferență de cel puțin două puncte. Două dintre cele mai lungi seturi de până acum adunate nu au durat cât acest ultim set, care se încheie 15-13 pentru adversara Elizei, care urcă mai departe în optimi, unde va trece ușor, în doar patru seturi, de poloneza Natalia Bajor, apoi va pierde la fel de ușor în fața chinezoaicei Yngsha Sun, cea care va ajunge ulterior până în finală.

Eliza trebuie însă să rămână concentrată, căci spre sfârșitul programului olimpic se vor desfășura întrecerile pe echipe, de care sunt legate speranțe, nerostite decât în

șoaptă, dar bine conturate în suflitele fetelor, care își doresc să depășească orice așteptări.

Bernie însă își continuă cursa pe partea ei de tablou, unde o întâlnește pe ucraineanca Margarita Pesotska. Iarăși pierde primul set, și din nou, la prima pauză, gesticulări ample vedem la Ionuț Seni, care o asista de după paravane pe Bernie. "Mă grăbeam să finalizez în momente în care nu eram sigură sută la sută că voi încheia punctul. Asta îmi spunea, să am răbdare cu schimburile până la capăt!" - avea să ne spună ulterior Bernie care, reîntoarsă la masă, avea să domine categoric, câștigând următoarele două seturi - 11-5, și 12-10. În setul al patrulea,

la 10-8, a vrut să pună capăt unei mingi și, evident, și setului, cu un rever energic, razant, dar care s-a oprit în fileu. Ionuț Seni a cerut Time Out, pentru a-i reaminti tactica de joc: răbdare!

"A fost o minge pierdută, care a prelungit setul. Știam că adversara mea se va agăța de orice minge. E o luptătoare, care chiar dacă aș fi condus cu 3-0 la seturi și 10-0 la puncte, tot s-ar fi concentrat să rămână în joc. Așa că mi-am reluat concentrarea după acel Time Out, și am reușit să pun capăt jocului." a fost, așadar, 12-14, 11-5, 12-10, 14-12, 11-4., deci 4-1 pentru Bernie, care și-a mai alinat tristețea după eșecul din turul secund de la dublu mixt, care ne-a scos din concurs.

continuare în pagina 78

DEMNITARI LA GALERIE

Începusem cu dreptul, cu o victorie în primul tur în fața perechii de la Antipozi, Nicholas Lumm și Minhyung Lee, de care au trecut cu 4-1, în aplauzele unei numeroase galerii tricolore din care a făcut parte și președintele Klaus Iohannis, rămas să vadă și partida, după ce a fost prezent la deschiderea oficială a Casei României de la Paris. Au mai făcut agitație benefică alor noștri din teren, cu stegulețe tricolore și palme înroșite cu entuziasm mai mulți membri ai Misiunii diplomatice a României în Franța, în frunte cu ambasadoarea Ioana Bivolaru.

A fost o victorie care a dat curaj, iar Bernie a surprins foarte bine la

conferința de presă organizată ad-hoc, cu numeroșii confrăți din România prezenți în zona mixtă, presă-sportivi, momentul care a contat în economia victoriei. "Setul 3 a fost foarte important pentru noi, pentru că am fost conduși. Ne-am uitat unul la altul, ne-am dat încredere și am zis că e foarte important să câștigăm setul ăsta. Cred că setul 3 a făcut diferența, pentru că apoi ne-am prins de jocul lor și a fost un pic mai ușor. A fost foarte important acest set, și suntem bucuroși că am reușit să îl câștigăm, pentru că altfel ar fi fost mult mai greu."

Cât despre adversari, Ovidiu a punctat foarte bine: "Nu sunt chiar niște australieni acești australieni, adversarii noștri de azi. Sunt niște

australieni așa... cu ochii mai mici. Așa că tot cu asiatici ne-am luptat, ca să zic așa. Da, cred că setul al treilea a fost decisiv, căci, dacă nu reușeam să-l câștigăm, era încurcătă treaba."

S-AR FI PUTUT MAI MULT...

Cea de-a doua întâlnire la dublu mixt le-a adus ca adversari cuplul corean Yubin Shin și Jonhoon Lim, o dreptăce și un stângaci care au acoperit mai bine masa. Dar asta nu i-a împiedicat pe Bernie și pe Ovidiu să facă un joc bun în toate cele patru seturi pe care le-au pierdut, pe fiecare în parte, la mare luptă. "Îmi pare rău că i-am dezamăgit pe cei care își puneau speranțe mari în competiția noastră la

dublu mixt. Îmi doream atât de mult să câștigăm și am intrat cu atâta încredere. Din păcate, nu am putut mai mult. Sunt dezamăgită și nu-mi vine să cred. Am crezut tot timpul că cele mai mari șanse le avem la dublu mixt, pentru că suntem un cuplu sudat, jucăm de mult timp împreună și ne cunoaștem foarte bine. Astăzi însă, adversarii au fost mai buni. Noi am făcut tot ce am putut. Diferența au făcut-o câteva mingi la care nu am fost inspirați, deși scorul poate spune altceva" - a spus, cu lacrimi în ochi, Bernadette, în timp ce Ovidiu încerca să o liniștească, pentru că amândoi aveau de continuat întrecerea individuală la acel moment în care păraseau competiția de dublu mixt, după 11-13 și de trei ori 8-11. ▶

SENZAȚIE! VIITORUL SUNĂ BINE

Mă retrăgeam spre locul de cazare, urcând panta bulevardului Porte de la Plaine, când val vârtej a trecut pe lângă mine Cristinel Romanescu, însoțit de alți membri din staff-ul tehnic. Cum apărusem oarecum brusc, de după totemul din fața hotelului Novotel, din Poarta Versailles-ului, nu ne zărisem de departe, așa că, trecând unul pe lângă celălalt, ne-am ră-

sucit brusc pe călcăie, surprinși de întâlnirea oarecum neașteptată. Nu-i prea devreme? - întreb, știind că mai sunt ore bune până la ora celei de-a doua sesiuni a zilei. *"Este, dar avem multe de făcut până la ora partidei. Vrem să fim alături încă de la încălzire de așa mic, de Eduard, are mari emoții la debutul său olimpic. Ne vedem diseară?"*

Evident că la ora meciului eram la masa presei. Aveam loc în dreptul mesei la care juca Eduard

Ionescu, tânărul de 19 ani care, în primul rând, nu voia să o dezamăgească pe mama sa, venită până la Paris după el, să-l vadă în cea mai importantă competiție din viața lui.

Cu 17 ani mai în vârstă decât el, nigerianul Qadri Aruna, cap de serie nr. 4, a început să-l sfâșie: 11-9, 11-8, 11-6, după 17 minute de joc! Mama ținea pumnii strânși, îl încuraja și era mândră că fiul său evoluează sub egida cercurilor

olimpice. Pentru ea, s-a agățat de fiecare punct în setul al patrulea. *"Încă unul să iau. Și încă unul. Hai, încă unul, că pot!"* - se încuraja Eduard, visând că ar fi tare frumos să câștige măcar un set aici, la Paris, la prima sa participare olimpică. Dar de ce doar vis?! Eduard a simțit că se poate, și chiar a făcut-o, luându-i nigerianului un set la 8. Dar dacă s-a putut un punct, apoi altul și altul, iar apoi s-a putut chiar un set, de ce nu s-ar mai putea unul? De ce să nu piardă cât mai onorabil? Și s-a mai putut. Eduard reduce din diferență și, în tribune, românii sunt mulțumiți. Eduard însă vrea mai mult, și îl egalează la 3 pe nigerian. Entuziasm de nedescris în setul al șaptelea, cel decisiv, la care juniorul s-a ținut scai de adversarul său. A salvat șase mingi de meci. Asta da înfrângere onorabilă, cine ar avea să-i zică ceva, că n-a făcut tot ce e posibil pentru un meci mare? Dar un meci mare nu se încheie cu o înfrângere, ci cu victoria. așa că Eduard nu s-a lăsat până nu i-a arătat nigerianului și întregii asistențe că, în fața frumoasei nebulii tinerești, nici măcar la 3-0 și cu poziția de favorit în buzunar să nu spui hop dacă încă n-ai trecut pârleazul.

Victorie de senzație, care a umplut paginile ziarelor din România, după aceea frumoasă zi de 28 iulie, în care Eduard Ionescu s-a calificat pe tabloul de 32, după uluitoarea victorie: 8-11, 9-11, 6-11, după care 11-8, 12-10, 11-9, 13-11!

Eduard a intrat determinat și motivat de victoria din primul tur și în partida următoare, în care l-a avut de înfruntat pe Cheng-Jui Kao, din Taipe. A dus primul set în prelungiri, ca să zicem așa, cedând abia la 11-13. L-a pierdut și pe al doilea, dar a avut puterea de a se impune cu 11-8 în următorul. Dar experiența adversarului său a făcut ca jocul să se încheie după alte două seturi, pe care însă Eduard nu le-a pierdut ușor, demonstrându-ne că, după generația Elizabetei Samara, deja cu 5 ediții la activ, tenisul de masă românesc are în continuare viitor.

În întrecerea individuală masculină, Ovidiu Ionescu a părăsit competiția din primul tur, după ce a pierdut în fața croatului Andrej Gacina, care i-a cedat doar un set.

continuare în pagina 81

VERIGA FORTE A CEDAT...

Toate speranțele unui rezultat cu adevărat remarcabil erau legate de echipa feminină, care, pe lângă consacratele Bernadette Socs și Elizabeta Samara, o mai avea în componență și pe mezina Adina Diaconu. Valoarea lor individuală, dar și ca echipă, le-a poziționat cap de serie nr.4, ceea ce puna oarecum presiunea accederii în lupta pentru medalii, dar le și proteja de adversare redutabile în prima parte a competiției. Se miza pe mobilizarea lui Bernie după eșecul oarecum neașteptat din optimi, în fața austriecei Sofia Polcanova, parteneră de dublu a lui Bertie, cu care deținea titlul european. Se cunoșteau una pe alta extrem de bine. Se putea spune chiar că e un meci între prietene, dar care porneau una de pe poziția a 5-a, Bernadette, și cealaltă, Polcanova, de pe a 15-a. Dar încă o dată s-a dovedit că în competiția olimpică nu contează atât de mult ga-loanele, clasamentele, și cu atât mai puțin pronosticurile. Inexplicabil, Bernie a cedat, și nu oricum, ci cu 4-0 în fața partenerii sale, cu care, ulterior Jocurilor Olimpice, mai exact cu câteva săptămâni în urmă, avea să-și adjudece din nou titlul european la dublu.

Așadar, ultima speranță pentru a depăși bariera locului 5, cea mai bună poziție în clasament ocupată de români la tenis de masă în cadrul întrecerilor olimpice, rămăsese competiția feminină pe echipe.

India, adversarul din primul tur, părea nu greu de trecut, deși avea în componență jucătoare redutabile, dar pe care se conta că Bernie le va învinge pe amândouă care urmau să evolueze în partidele de simplu, iar Eliza să aducă și ea un punct, ca să nu mai spunem că și la dublu, prima dintre cele 5 partide ale meciului, o victorie era accesibilă. Însă n-a ieșit. Eliza și Adina n-au făcut față dublului Archana Girish Kamath / Sreeja Akula, care au câștigat cu 3-0.

În meciul doi, visurile începeau să ni se năruiască. Numărul 1 al indienelor, Manika Batra, avea să o spulbere pe Bernie, cu 3-0, ceea ce făcea dificilă evoluția scorului general. Cum regula este că niciun jucător nu poate juca mai mult de două meciuri în fiecare concurs, ratarea lui Bernie ducea partida către o dispută decisivă, lăsată pe

umerii puțin experimentatei Adina Diaconu. Așa s-a și întâmplat, căci Eliza Samara și-a câștigat partida (3-2) cu Sreeja Akula, iar Bernie s-a adunat și a învins-o pe Archana Girish Kamath cu 3-1.

Intrată la masă cu ascendentul victorie la zero cu cea mai valoroasă jucătoare a noastră, Manika a dominat în primul rând în plan psihologic. Adina a pierdut și ea cu 3-0, dar în setul al doilea a tras cu dinții, sperând că poate furniza surpriza partidei. *"Cred că, dacă aș fi reușit să câștig setul doi, alta era soarta meciului"* - ne-a spus cu regret Adina. Însă, tristețea cea mai mare a avut-o Eliza, care, cel mai probabil, cu o asemenea șansă nu se va mai întâlni, fapt pe care l-a conștientizat și ea în fața jurnaliștilor: *"Am avut o șansă foarte mare! O șansă pentru echipă, iar eu am fost un om de echipă, mereu pentru echipă! E dureros când mă gândesc că nu a fost să fie astăzi, cu așa șansă nu cred că te mai întâlnești la Jocurile Olimpice! Pentru mine ar însemna să mai joc încă patru ani, să mai trag de mine, să mai joc încă alte multe turnee pentru a-mi putea menține poziția în clasamentul gen-*

eral, ceea ce am făcut acum pentru a prinde această poziție extrem de favorabilă pe tablou, de care, iată, n-am profitat!"

Într-adevăr, dacă treceam de India, am fi întâlnit Germania, un adversar de care fetelor noastre nu le era de loc teamă, și am fi putut ajunge în semifinale, de unde o medalie ar fi fost la doar un pas.

"Am făcut tot ce se putea face de pe margine. Tactica noastră a fost să câștigăm măcar unul dintre primele două meciuri. Fie dublu, fie prima partidă de simplu, în care a jucat Bernadette. Dar nu ne-a ieșit. Apoi, era evident că cea mai bună jucătoare a lor va intra în decisiv cu Adina. Îmi pare rău că nu mi-am îndeplinit un obiectiv personal, dar care n-a depins de mine. Sincer, nu cred că voi mai continua și în următorul ciclu olimpic, și de aceea mi-aș fi dorit o medalie aici, la Paris" - ne-a spus cu tristețe antrenorul coordonator al lotului de tenis de masă Viorel Filimon, care a împlinit în acest an două decenii la căma naționalei feminine de tenis de masă. În 2010 fusese desemnat de Federația Internațională de

Tenis de Masă să conducă echipa feminină World All Star în meciul disputat împotriva naționalei feminine a Chinei. S-a aflat în spatele a 8 medalii de aur, 6 de argint și 6 de bronz la campionatele europene. Viorel Filimon a însoțit lotul olimpic feminin de tenis de masă la 6 ediții ale Jocurilor Olimpice, începând cu Atena 2004.

Timpu' însă trece repede, și cum au trecut 20 de ani, așa mai pot trece încă patru până la Los Angeles 2028, și nu se știe dacă spusele emeritului antrenor nu au fost doar supape prin care și-a descărcat dezamăgirea. În fond, el a fost responsabil cu Încrederea, valoarea supremă pe care le-a insuflat-o elevelor sale, care au ajuns să se bată de la egal la egal, ba chiar să le și învingă câte-odată, pe chinezoaice, zețele tenisului de masă mondial. După 20 de ani de serviciu credincios, lasă în spate o generație motivată să continue frumoasele povești începute de Angelica Rozeanu, Sari Szasz și continuate de Ella Constantinescu, Geta Pitică, Maria Alexandru și Otilia Bădescu. Așa că încă n-am încălecat pe-o șoa... ■

HALTERE

FRUMOASELE PUTERNICE

OSCILÂND ÎNTRE AGONIE ȘI EXTAZ, TRĂIRILE DIN PARIS SUD ARENA 4 NE-AU ȚINUT CU SUFLETUL LA GURĂ!

INOCENȚIU VOINEA

Disciplină pusă pe coji de nuci pentru abaterile pe care le gestionează WADA, halterele revin în forță, contribuind la zestrea de medalii cu care Team Romania s-a întors de la Paris.

Dar cum nici la alte discipline socoteala de-acasă nu s-a potrivit cu cea din târg, ceea ce se întvedea înainte de plecarea Team Romania spre Franța nu avea să se întâmple întocmai.

Spectacolul fortoșilor s-a dat în sudul Parisului, într-una dintre pavilioanele uriașului centru expozi-

țional, a cărui construcție a început cu 100 de ani în urmă, când capitala Hexagonului a găzduit Foire de Paris. De atunci, s-au tot adăugat săli și pavilioane care au făcut din centrul expozițional aflat în imediata vecinătate a Bulevardului Periferic, la doi pași de suburbia Vanves, unul dintre cele mai mari edificii de acest fel din Europa, cu aproape 230 de mii de metri pătrați de săli întinse pe 35 de hectare, și care primește anual peste șapte milioane și jumătate de vizitatori. Anul acesta, ne-am numărat și noi prin-

tre ei, căci ne-am aflat în tribunele care fierbeau cu fiecare intrare pe podium. Noi, la Paris, ne-am prezentat cu două fete pe care nu doar podiumurile cu greutate le-ar fi primit, ci și cele de defilare, renumite în Paris. Loredana Toma, care figura pe lista prezumptivelor medalii, și Mihaela Cambei, declarată cea mai bună halterofilă a Europei, dar pe plan mondial având concurență serioasă de la asiatice, și nu numai.

Ea a intrat totuși foarte încrezătoare și extrem de determinată din

culise, căci la haltere așa este setup-ul, o scenă de pe care se intră ca la teatru, din culise. În competiția olimpică se acordă o singură medalie, adunând kilogramele ridicate la stilul smuls cu cele de la "aruncat", iar Mihaela a început concursul extraordinar de bine, smulgând bara și ducând-o deasupra capului cu 89 kilograme la prima încercare, 91 de kilograme la a doua și 93 de kilograme la ultima la care avea dreptul. În total, cu 4 kilograme peste următoarea clasată, nimeni alta decât campioana olimpică și mondială en titre, chinezoaica Zhihui Hou. Entuziasm maxim în tribune, nu numai în numerosul grup de susținători ai Mihaelei, printre care ne aflăm și noi, jurnaliștii care alesesem să fim prezenți în Arena Sud 4 în acea seară minunată de august. La stilul aruncat a început un adevărat război al nervilor. Cum și aici doar trei intrări pe podium erau permise, sportivele au început să își anunțe, pe rând, renunțările la plafoane inferioare, pentru a-și păstra șansele la medalie. Mihaela a ridicat pe rând 106 kg din prima încercare, 110 la a doua și 112 kg la ultima intrare pe podium. Chinzoaicei îi mai rămăse o singură șansă. Acea de a mai

adăuga la bară cele 5 kg cu care ar fi putut s-o depășească pe Mihaela. A cerut 117 kg, și a ridicat, în timp ce noi ne mușcam pumnii de emoție. Dacă ar fi ratat, am fi ascultat Imnul României în acea seară, dar așa, cu 206 kg la total, campioana olimpică și-a păstrat titlul. Bronzul i-a revenit thailandezei Surodchana Khambao, care a ratat la 114 kg, iar cele 112 kg reușite la "aruncat", adunate cu cele 88 kg de la "smuls" au fost cu 5 kg mai puțin decât rezultatul Mihaelei. *"Este concursul vieții mele, pentru care m-am antrenat doi ani de zile. Această medalie înseamnă absolut totul pentru mine, toată cariera mea de 11 ani. Am luptat mult pentru ea, și sunt foarte mândră de ceea ce am obținut. Acest moment este fix așa cum mi l-am imaginat și medalia are fix aceeași culoare la care am visat, căci știam cu cine mă lupt"* - avea să declare Mihaela, cu bucurie și obiectivitate, în zona mixtă, înainte de premierea categoriei 49 kg.

O MÂNĂ ÎNTINSĂ TÂRZIU...

Cu mai mare entuziasm ne-am așezat în tribune să asistăm la întrecerea sportivelor de la categoria 71 kg, unde evolua Loredana, după

argintul oarecum nesperat de alții, mai puțin de Mihaela, care știuse bine la ce visează.

Loredana a început și ea în forță, smulgând 11 și apoi 15 kg. 117, cât și-a setat pentru a treia încercare, reprezenta record olimpic. Loredana apucă bara, împrăștiind pulberea de carbonat de magneziu într-un norișor care a coborât rapid pe podea, în timp ce discurile porniseră spre tavanul sălii. Loredana se ridică din fandare, stă până la aprinderea becului verde și lasă apoi bara pe podium în vacarmul tribunelor. Arbitrii însă se consultă, apelează la sistemul VAR și apreciază că brațul drept al Loredanei a avut o mică oscilație, ca un arc lamelar care preia șocul trecerii unei mașini de mare tonaj peste o groapă. Cum brațele trebuie să rămână drepte când ajung deasupra capului, încercarea Loredanei a fost invalidată, după ce pe ecranul mare din spatele scenei apăruse cu roșu OLIMPIC RECORD. Dar curând s-a aprins din nou la fel, căci americanca Olivia Reeves avea să ridice 117 kg.

Afectată foarte tare de cele întâmplate, Loredana a intrat total bulversată la stilul aruncat și a ratat toate cele trei încercări. Prima dată a in-

trat la 131, dar apoi, deși nu a izbutit ridicarea, pentru a rămâne în luptă, a încercat la 133, apoi la 134, de fiecare dată ratând, rămânând neclasată în întrecerea olimpică.

Am trăit în acea seară și extazul, și agonia alături de Loredana, atât de afectată de nereușită, încât n-a avut puterea să mai dea ochii cu jurnaliștii, evitând Zona Mixtă. A auzit înfundat imnul Statelor Unite, care a răsunat la premierea categoriei 71 kg, unde, alături de Reeves, au mai urcat pe podium olimpic Mari Leivis Sanchez din Columbia și Angie Paola Palacios Dajomes din Ecuador.

"Cu siguranță se mai putea obține o medalie, dar, până la urmă, concursul e concurs, toți am văzut că se poate întâmpla orice în orice moment. Acum, important este să ne concentrăm pe ceea ce urmează, pe următorul ciclu olimpic, unde deja Mihaela Cambel și-a setat obiective, iar noi sperăm ca și băieții să revină în arena olimpică. rezultatele din competițiile de juniori ne dau speranțe că suntem pe drumul cel bun, și că această disciplină va avea mai mulți претенденти la podiumul olimpic peste patru ani, la Los Angeles" - avea să ne spună Alexandru Pădure, președintele Federației Române de Haltere. ■

PALATUL BEHAGUE, AICI A FOST ACASĂ

ÎN INIMA PARISULUI, LA DOI PAȘI DE CHAMPS ÉLYSÉES, S-A AUZIT DE NENUMĂRATE ORI IMNUL ROMÂNIEI

DANIELA IONESCU

Palatul Behague, sediul Ambasadei României în Hexagon, a fost, timp de mai bine de două săptămâni, Casa României din Paris pentru TEAM ROMANIA care a participat la Jocurile Olimpice.

A fost locul unde românii - sportivi, oficiali, jurnaliști, personalități ale vieții culturale, politice și sportive, sponsori, sau simpli iubitori de sport - au fost ÎMPREUNĂ, s-au bucurat ÎMPREUNĂ, au aplaudat ÎMPREUNĂ, au sărbătorit ÎMPREUNĂ victoriile alor noștri.

Performanțele sportive și evenimentele culturale au fost în centrul atenției, într-o simbioză unică, pe bucățica de pământ românesc din inima capitalei Franței. Bucuria cu-

ceririi medaliilor olimpice de sportivi români a fost împărtășită de toți membrii TEAM ROMANIA și suporterii lor în frumoasa grădină.

De la înălțimea performanțelor atinse, medaliații olimpici și antrenorii lor, conducători ai Mișcării Olimpice din România și ai sportului românesc, susținători ai loturilor olimpice au avut posibilitatea să transmită mesajele lor suporterilor români de pretutindeni. Pe toată perioada Jocurilor, porțile Casei României au fost deschise publicului larg, care a putut admira expoziții temporare de fotografie, prima diplomă olimpică oferită, în 1924, la Paris, căpitanului echipei naționale de rugby a României, desene ale câștigătorilor concursului

„Jocurile Olimpice în imaginația copiilor”, sau moneda de argint pur emisă în acest an de Banca Națională a României pentru a onora centenarul de la prima prezență a României la Jocurile Olimpice.

PORȚI DESCHISE ÎN PREZENȚA PREȘEDINTELUI ROMÂNIEI

Trecuseră câteva zile de când cea mai mare parte a TEAM ROMANIA sosise la Paris. Sportivii și antrenorii lor deja făcuseră cunoștință cu bazele de antrenamente și de competiție, iar vibrațiile Spiritului Olimpic îi cuprinseseră încă de la sosirea în Satul Olimpic. Parisul se dezvăluise în toată splendoarea sa cu multitudinea de arene olimpice

amenajate chiar în inima lui. Mult-așteptata zi a ceremoniei de deschidere a Jocurilor se apropia, iar emoțiile creșteau. Cu o zi înainte de startul oficial al Jocurilor, TEAM ROMANIA s-a relaxat la festivitatea de deschidere a Casei României.

Inaugurarea a fost impresionantă. Olimpienii tricolori i-au avut alături pe președintele României, Klaus Iohannis, pe președintele Comitetelor Olimpice Europene, Spiros Kapralos, pe ambasadorul României în Franța, Ioana Bivolaru, pe Mihai Covaliu, președintele Comitetului Olimpic și Sportiv Român, pe canotoarea Secolului XX Elisabeta Lipă, președintele Agenției Naționale pentru Sport, pe George Boroș, secretarul general al COSR, și o mulțime de alte personalități ale societății românești.

Sufletele tuturor participanților au vibrat când Imnul României și cel Olimpic au răsunat în deschiderea evenimentului. Klaus Iohannis, Spiros Kapralos, Ioana Bivolaru, Mihai Covaliu, Elisabeta Lipă au transmis mesajele lor de încurajare sportivilor tricolori și tehnicienilor lor, care urmau să intre în cea mai importantă competiție sportivă a lumii.

Surpriza festivității a fost Orchestra Operei Naționale Române care, sub bagheta celebrului dirijor Daniel Jinga, a interpretat magnific Balada lui Ciprian Porumbescu și Rapsodia I, compusă de George

Enescu. Acordurile magice au smuls ropote de aplauze, iar toți cei prezenți au ovaționat în picioare recitalul de înaltă clasă.

NADIA, VEDETA SCENEI

Emoțioasă și inspirată, președintele României a revenit pe scenă cu un mesaj de suflet pentru TEAM ROMANIA, îndemnându-i pe cei prezenți să o aplaude pe Nadia, Zeița de la Montreal, prezentă la ceremonie: *"În cei zece ani de când conduc destinele României, am observat că patru nume sunt reprezentative pentru România. Primul este Brâncuși, apoi George Enescu, al treilea Nadia Comăneci, iar al patrulea Hagi. Atunci, cred că nu greșesc când spun că pe noi, românii, arta și sportul ne definesc foarte bine și fiindcă pe Enescu l-am auzit, pe Brâncuși putem să-l admirăm în Paris în foarte multe locuri, și fiindcă Nadia este aici în persoană cred merită niște aplauze speciale doar pentru ea".*

Aplauze furtunoase au însoțit cuvintele șefului statului român, iar Nadia, care a recunoscut că 10 este numărul ei preferat, a urcat pe scenă. *"Cunosc toți sportivii aproape personal, știu ce emoții au, știu cât au muncit, știu că vor face ceva fabulos, și le doresc succes tuturor! Împreună cu toată familia mea suntem aici", a fost mesajul Nadiei de susținere a TEAM ROMANIA.*

APLAUZE LA AMBASADĂ

Drumul României spre medaliile olimpice a fost deschis doar patru zile mai târziu de David Popovici, care a cucerit primul titlu olimpic din istoria înotului masculin românesc chiar de ziua Imnului României. Ce bucurie! Ce sărbătoare în Casa României! O parte dintre suporterii care nu reușiseră să obțină bilete speciale, impuse de organizatori la finalele de înot, au urmărit competiția din grădina Casei României și au închinat aici primele pahare de șampanie pentru cea dintâi izbândă românească la Paris.

Peste doar două zile, Fenomenul David a urcat din nou pe podium, de astă dată pe cea de-a treia treaptă, devenind primul dublu medaliat olimpic din înotul masculin românesc. Între timp, canotorii români atacau medaliile, spre marea bucurie a fanilor.

Evenimentele se succedau cu repeziune! În seara celei de-a șasea zile competiționale a Jocurilor, pe 1 august, David urma să fie sărbătorit la Casa României. Dimineată însă, Florin Enache și Adrian Coe au scris istorie în canotajul românesc. Au fost imbatabili în finala olimpică masculină de la dublu vâsle și au cucerit prima medalie pentru România în această probă. Și ce fericire! Era de AUR. Casa României îi aștepta cu

brațele deschise!

În aceeași dimineață, Simona Radiș și Ancuța Bodnar, campioane olimpice en-tire la dublu vâsle, nu reușiseră să-și apere titlul, dar obținuseră argintul. Rezultatul le-a ambiționat să tragă cu mai multă forță în barca de 8+1. Își doreau aurul! Știau că mai aveau șansa să-l obțină în proba regină a canotajului, și au lăsat festivitățile pe mai târziu.

Așa că primii sărbătoriți în Casa României au fost David Popovici și canotorii Florin Enache și Adrian Coe. Bucuros și cu un... bolovan luat de pe suflor, după ce a terminat competiția olimpică, David Popovici a venit vesel la Casa României din Paris. *"Trebuie să facem sport! Trebuie să facem mai mult sport în țara asta. Trebuie să mergă din ce în ce mai mulți copii la sport, la înot, important să facă mișcare. Felicitări celor de la canotaj pentru medalii. Felicitări nouă. Numai noi știm cât de mult am muncit. Sunt foarte mândru de noi. Sunt mândru și de mine, pentru că visez la asta de când eram copil, și e foarte frumos. Mă bucur să vă am pe toți alături, o țară în spate și atât de mulți care mă susțin. Vă datorez și vouă asta. Mi-o datorez și mie. Am făcut copilul din mine foarte fericit. N-oi fi eu cel mai matur din delegația noastră, dar cred că vorbesc în numele tuturor când spun că ne vom face copiii din noi mândri", a fost mesajul transmis de David.*

continuare în pagina 86

urmare din pagina 85

Adrian Rădulescu, antrenorul său, i-a încurajat la rândul său pe oameni să aibă încredere în ei înșiși și să creadă în visurile lor, povestind cum l-a cunoscut pe David și cum a început drumul lor împreună. *"În urmă cu opt ani, tatăl lui David a venit la mine și mi-a spus un lucru: Adrian, eu cred că David poate să fie campion olimpic, și cred că tu îl poți duce acolo. Eu nu am văzut-o ca pe o presiune, ci ca pe o dovadă de încredere. Consider că toți părinții care își duc copiii la sport ar trebui să aibă o atitudine similară. Calificarea sportivilor la Jocurile Olimpice și toate medalii pe care noi le vom obține prin Team Romania sunt o dovadă de curaj și o dovadă că putem avea rezultate în România. Poate avem tendința de a da vina pe sistem, dar vreau să le reamintesc tuturor că sistemul este format din noi, noi suntem sistemul. În fiecare zi, un copil poate renunța la sport din motive greșite. Important este modul în care ne raportăm noi la sport și mă refer la faptul că ar trebui să avem mai multă răbdare, să încurajăm copiii să facă sport, să avem răbdare cu ei cum au avut părinții lui David. Consider că toți părinții care își duc copiii la sport ar*

trebui să aibă o atitudine similară", a spus Adrian Rădulescu.

Tot atunci, la acea întâlnire, Mihai Covaliu, președintele Comitetului Olimpic și Sportiv Român, s-a declarat optimist și mulțumit de deciziile care au fost luate înainte de participarea TEAM ROMANIA la Jocuri: *"După șase zile de la debutul Jocurilor Olimpice, delegația României a reușit să ducă în România patru medalii, deocamdată două medalii de aur, una de argint și una de bronz. Suntem extrem de bucurosi că am reușit să câștigăm aceste medalii, și sunt convins că vor mai urma și altele pentru Team Romania. Au fost decizii foarte importante care s-au luat înainte de a veni aici, la Jocurile Olimpice. Știu că au fost discuții legate de deciziile pe care le-am luat referitoare la locul în care vor sta echipele împreună cu staff-urile. Am dovedit că am luat deciziile corecte", a punctat președintele COSR.*

A venit rândul să urce pe scenă Florin Enache, cu medalia de aur pe piept: *"Nu am crezut vreodată că un antrenor poate crede mai mult decât un sportiv. Antonio asta a făcut, și ne-a adus aici!", a mărturisit el. "Credeți-ne, încă nu vă putem descrie*

acest sentiment, e unic, e ceva ce trebuie trăit, și îi îndemn pe toți sportivii să viseze, să creadă și să muncească pentru așa ceva!", și-a strigat bucuria Andrei Cornea.

Au urmat zeci de poze cu suporteri, cu sponsori, cu ziaști, cu oficialități. Toată lumea își dorea să aibă imagini cu primii sportivi care au scris istorie la Paris. Campionii, copleșiți de dragostea celor din jur, au părăsit în cele din urmă Palatul Behague, pentru că de acum puteau privi Parisul cu ochii oamenilor care și-au văzut visul împlinit.

REGINA DIN PARIS, O BARCĂ MARE

Au mai trecut trei zile. Trei zile de foc în care canotoarele au confirmat așteptările și au obținut încă trei medalii, la 8 rame cu cârmaci, la dublu vâsle categorie ușoară și la dublu rame.

Casa României era din nou în sărbătoare. Canotajul, vedeta TEAM ROMANIA, încheiase o ediție fabuloasă a Jocurilor Olimpice cu 5 medalii, două de aur și trei de argint.

De astă dată, întreaga familie a canotajului - medaliații, împreună ►

cu tot staff-ul tehnic - a urcat pe scenă pentru a fi aplaudată, felicitată și omagiată. Eliberați de tensiunea competiției, canotorii s-au bucurat de o zi dedicată lor, o zi în care toți cei care au contribuit la performanțele de excepție au avut posibilitatea să-și exprime sentimentele și bucuria, să-și amintească relaxați de emoțiile sau ambițiile din timpul curselor, să le mulțumească celor care i-au ajutat să ajungă pe podium, să facă promisiuni, să se bucure și, nu în ultimul rând, să se gândească la vacanță.

Simona Radiș, campioană olimpică la Tokyo 2020 la dublu vâsle, alături de Ancuța Bodnar, a fost prima care a povestit cu câtă înverșunare a tras în barca de 8+1 la Paris2024. "Noi am câștigat argintul la dublu vâsle, dar noi considerăm că este aur, pentru că munca depusă aici nici nu se compară cu ce a fost până acum. Este foarte prețioasă pentru noi, dar după această medalie a mai venit și un aur. Sunt două medalii foarte importante, medalii care arată că viitorul este unul strălucitor".

Gianina van Groningen - dublu vâsle categorie ușoară, probă care nu va mai fi în programul ediției următoare a Jocurilor. "Pausa de eli-

berare mi-a prins foarte bine, pentru că m-am întors cu gânduri foarte mari, pe care mi le-am îndeplinit la Paris. Sunt foarte mândră de echipa pe care am reușit să o fac cu Ionela, sunt recunoscătoare pentru că ea fără mine nu putea lua această medalie, așa cum nici eu fără ea nu puteam obține. Sunt mândră că fac parte din echipa aceasta, mândră și recunoscătoare că, într-un număr atât de mare, obținem medalii pentru România, și sunt sigură că vor fi mult mai mulți la Los Angeles care vor lupta pentru medalii".

Victoria Petreanu, cârmaciul de la 8+1: "Da, Victoria aduce victorie! Vă mulțumesc fetelor că ați avut încredere în mine și sper să rămâneți alături de noi, pentru că avem lucruri minunate de făcut".

Adriana Adam, componentă atât a echipajului de 4 rame, care a terminat pe fatidicul loc 4, cât și a celui de 8+1, a mărturisit: "Într-adevăr, noi suntem cele patru care nu am reușit în barca mică, ne-am simțit cu musca pe căciulă, dar am fost foarte motivate pentru această probă. Nu a fost nicio presiune pe noi... Nu se aștepta nimeni. Mă bucur că am făcut parte din această generație care a rescris istoria!"

Magda Rusu, 8+1: "Barca aceasta de 8+1 este inima și sufletul canotajului românesc, și ne bucurăm foarte mult că am reușit să împlinim această nouă istorie.

Pe scenă au fost invitați, de asemenea, toți tehnicienii care au contribuit la succesul canotorilor tricolori. Marcus Despina, Dorin Alupei, Cosmin Boguș, Sorin Băhnărel, Marius Bacaoanu, Veronica Cochela, Bogdan Macovei, și nu în cele din urmă Ciprian Atomei, care chiar în acea zi și-a aniversat ziua de naștere. Un "La mulți ani!" vesel a răsunat în grădina Casei României, iar primele care l-au îmbrățișat cu drag au fost elevele sale Ionela Cozma și Gianina van Groningen.

Marele absent a fost Antonio Colamonic, antrenorul coordonator al lotului de canotaj, care a plecat în Italia natală imediat după încheierea competiției. Expresia lui "Suntem FERIȘTI!" a fost însă preluată și repetată de mai multe ori pe scena din grădina Casei României.

Felicitările și aplauzele nu au conținut. Mihai Covaliu, președintele Comitetului Olimpic și Sportiv Român, Elisabeta Lipă, președintele Agenției Naționale pentru Sport, Ioana Bivolaru, ambasadoarea

continuare în pagina 90

urmare din pagina 89

României la Paris, George Boroj, secretarul general al COSR, Sandu Pop, secretarul general al Federației Române de Canotaj, au ținut să sublinieze valoarea medalilor olimpice de la canotaj nu numai pentru canotaj, ci și pentru întreg sportul românesc.

Mihai Covaliu, președintele Comitetului Olimpic și Sportiv Român: *"Mă uit la cei mai buni dintre cei buni și încă sunt sub emoțiile competiției de aici de la Paris, și e bine să fie așa. MULȚUMESC este cuvântul de bază pe care trebuie să-l spui atunci când ajungi acolo unde ți-ai dorit. Un val de bucurie a venit odată cu rezultatele bune ale echipei naționale de fotbal la Euro 2024, și noi, când am plecat către Jocurile Olimpice, am promis să continuăm această bucurie pentru români. Și iată că, până acum, am reușit!"*

Elisabeta Lipă, președintele Agenției Naționale pentru Sport: *"Sunt foarte fericită, pentru că va avea un viitor frumos canotajul românesc. Toată lumea se gândește la Los Angeles, nimeni nu se gândește la retragere, și asta este un lucru extraordinar. După trei ani de muncă, și ce muncă, merită toți o vacanță pe măsură. Vreau să-i felicit pe toți, și pe cei care au câștigat, și pe cei care nu au câștigat. Pentru că noi înțelegem foarte bine ce înseamnă să câștigi și ce înseamnă să pierzi, dar, dacă ai pierdut, asta nu înseamnă că este sfârșitul lumii. Eu sunt convinsă că toți acești sportivi vor da dovadă de multă dorință și multă ambiție care să îi facă la următoarele Jocuri Olimpice de la Los Angeles campioni!"*

Au urmat îmbrățișări, sute de poze, veselie, felicitări. Canotorii mai aveau câteva zile până la reîntoarcerea acasă și își doreau să trăiască intens fiecare dipă pe care urmau să o petreacă la Paris, în Satul Olimpic, unde se mutaseră după încheierea întrecerilor.

IVAN, PE ECRAN

Odată terminate competițiile de înot și canotaj, polul atenției în TEAM ROMANIA s-a mutat la canoe, unde, în serii, Cătălin Chirilă stabilise un nou record olimpic la canoe simplu pe 1000 m. Entuziasmul pusese stăpânire pe întreaga suflare românească de la Paris, și toată lumea nu se gândea decât pe ce loc al podiumului olimpic va urca dublul campion mondial.

În seara zilei în care erau programate semifinalele și finalele probei C1 – 1000 m, Casa României se pregătea pentru lansarea internațională a filmului *"Ivan, omul cu rădăcinile în apă"*, un documentar

dedicat marelui Patzaichin. În inimile tuturor era înrădăcinată credința că prezentarea peliculei va coincide cu sărbătorirea unei medalii cucerite de Cătălin, elevul campionului olimpic Florin Popescu, fostul discipol al marelui Ivan. Inexplicabil însă, Cătălin Chirilă nu a intrat în lupta pentru medalii, iar evenimentul s-a rezumat la prezentarea filmului.

Deși devastat de insucces, Chirilă a fost totuși prezent la Casa României. Doru Frolu, vicepreședintele Asociației Ivan Patzaichin - Mila 23, și invitatele speciale, Georgiana și Ivona Patzaichin, soția și fiica fostului canoist, Ana Preda, cea care a semnat regia peliculei, au povestit crâmpiele din viața lui Ivan. *"O să aveți ocazia să-l auziți și să-l vedeți pe Ivan ca și când ar fi aici, printre noi. Veți avea ocazia să vedeți o poveste de viață, o viață de succes, o poveste care ar trebui văzută nu neapărat de sportivi. Este o poveste pentru oameni care au nevoie să fie motivați și mai ales pentru copii"*, a spus Ivona

despre film.

Și așa a fost. Filmul a început cu imagini superbe din Delta Dunării, iar vocea lui Ivan, parcă din altă lume, a spus povestea lui de când era copil până a ajuns campion olimpic. Pelicula a surprins momente unice, de la plecarea lui Ivan de acasă pentru a deveni campion olimpic, de la eforturile sale de a crește campioni olimpici, până când a devenit legendă.

Georgiane Patzaichin, eșecul lui Cătălin Chirilă i-a reînviat amintiri mai vechi. A retrăit momentele prin care a trecut după Jocurile Olimpice de la Montreal, din 1976, când marele Ivan a vrut să abandoneze performanța pentru că nu cucerise nicio medalie olimpică. Empatizând cu tânărul canoist, Georgiana a povestit cu glasul gătit de lacrimi, pentru prima dată în public, special pentru Cătălin, cum l-a convins pe celebrul său soț să nu abandoneze sportul de performanță.

Cătălin a ascultat cu fruntea sus emoționanta poveste, iar la final a fost aplaudat de toți cei prezenți pentru performanțele reușite și încurajat să depășească dificilul moment pentru a-și putea realiza visul: o medalie olimpică.

Și Cătălin a mers mai departe! Imediat după Jocurile Olimpice de la Paris, a cucerit bronzul la canoe simplu pe 500 m (C1 - 500 m) la Campionatele Mondiale de kaiac - canoe de la Samarkand, din Uzbekistan. ■

UN ULTIM TROFEU... GREU

Cu o zi înainte de ceremonia de închidere a Jocurilor, după aproape două săptămâni intense, în care performanțele sportive și evenimentele culturale au fost în centrul atenției, Casa României și-a închis porțile în aplauze. Încă o medalie fusese obținută. Mihaela Cambei cucerise ARGINTUL la haltere.

De pe podiumul olimpic, Mihaela a urcat pe scena Casei României pentru a primi felicitările și aplauzele colegilor, oficialilor și suporterilor ei de la Paris. Emoționată,

Mihaela Cambei a mulțumit tuturor celor care au sprijinit-o pentru obținerea prețiosului trofeu și a mărturisit că este puțin obosită, iar vacanța va fi binevenită. Totodată, a spus că abia așteaptă să-și pună pe harta minții țelul de Los Angeles, următoarea ediție a Jocurilor.

Medalia de argint proaspăt cucerită, vestea că va fi purtătoarea de drapel a României la ceremonia de închidere a Jocurilor Olimpice și frumusețea ei, inspirație pentru fotoreporterii, au adus-o în mijlocul atenției zecilor de ziariști prezenți la Casa României.

În încheiere, Mihai Covaliu a declarat: *"Este pentru prima dată, după Sydney 2000, când România are o creștere importantă. Am avut un obiectiv pe care am reușit să-l depășim puțin. Se cuvine să mulțumim tuturor sportivilor care au concurat aici, la Paris, cum am putut ei mai bine. Știu că se putea și mai bine, dar de aceea sunt frumoase Jocurile Olimpice, pentru că rezultatele sunt neașteptate. Este un final, dar drumul și povestea continuă, și depinde de noi toți ca acest drum să fie mai frumos și această poveste să fie de succes. Mulțumesc, România!"* ■

Insider

Ioana Bivolaru
Ambasadorul României în Franța

TEAM ROMANIA / AMBASSADE DE ROUMANIE

Unele lucruri chiar se întâmplă o dată la o sută de ani. La scară mare, acesta este timpul pe care îl măsoară istoria. Și acesta a fost și momentul excepțional pe care l-am trăit noi, românii, la Jocurile Olimpice Paris2024: în urmă cu un secol, în anul 1924, tot la Paris, echipa de rugby a României a câștigat prima noastră medalie olimpică și ne-a deschis atunci drumul succesului olimpic, într-un arc în timp care a avut o rezonanță extraordinară până în prezent.

Astfel, în vara aceasta, am celebrat aici, la Paris, echipa de campioni ai României, care s-a distins cu cele nouă medalii, la care s-au adăugat alte două la Jocurile Paralimpice. Excelența, prietenia, inspirația și respectul, curajul și determinarea au însuflit o întreagă generație și ne-au adus împreună, aici și acasă, toți pentru unul și unul pentru toți.

Pentru mine, a fost o onoare și o bucurie deplină, atât ca Ambasador al României în Franța, cât și ca orice român, să particip la aventura olimpică a acestui an, devenind parte dintr-o echipă interinstituțională, formată mult înainte de aprinderea flăcării olimpice în Grădinile Tuileries.

Pe perioada desfășurării ediției de vară a Jocurilor Olimpice de la Paris2024, am organizat Casa României un "acasă" departe de casă, în inima Parisului, o Casă a Ospitalității, realizată grație unui parteneriat MAE-COSR. Astfel, am pus la dispoziție pentru sportul românesc, aflat în competiție la cel mai important eveniment din lume, splendidul palat cu grădină - "Hôtel de Béhague", Ambasada și proprietatea țării noastre din 1939 și care, în 2003, a fost declarat monument istoric al Franței.

Nu există un răspuns simplu la întrebarea "ce m-a emoționat în anul olimpic?"... Sportivii? Cama-

” Privind în urmă, îmi dau seama că emoția atotcuprinzătoare a fost, de fapt, bucuria de a fi toți pentru unul și toți pentru Team Romania. O poveste adevărată și prețioasă despre determinare și curaj, despre talent și muncă asiduă, despre respect, fair-play și excelență. “

raderia celor cu care am colaborat? Istoria scrisă sub ochii noștri? Greu de spus, pentru că am funcționat într-un "întreg" mereu mișcător, pentru că timpii noștri de muncă, de celebrare, de efort, de planificare, de întrecere s-au împletit într-un flux de emoții, care au țesut o fibră de memorie excepțională, din care nimic nu poate lipsi și nimic nu poate fi numit secundar.

Astfel, exercițiul meu subiectiv de evocare a acestui proiect olimpic cuprinde mai întâi o serie de evenimente care s-au desfășurat nevăzut, departe de aplauze și confetti, dar care le-au făcut posibile. Preluând efortul de pregătire acumulat al multor oameni cu mulți ani înaintea noastră, echipa MAE, de acasă și de la Paris, a demarat un șantier complex, de punere în siguranță și de restaurare a unor părți semnificative ale palatului istoric Béhague - palat care reprezintă în sine un personaj în oricare poveste despre relația profundă și de tradiție dintre România și Franța.

Această parte nevăzută, cu o miză extraordinară și cu o presiune de timp care, poate, ar fi descurajat pe mulți, pe noi ne-a motivat. Alături de colegii din Centrala MAE, de prietenii din Comitetul Olimpic și Sportiv Român, de echipa Ambasadei, a Consulatului General și a Institu-

tului Cultural Român, aș spune că am avut bucuria să devenim și noi campioni. Doamna ministru Luminița Odobescu, care a și semnat parteneriatul cu Comitetul Olimpic și Sportiv Român în decembrie 2023, a fost unul dintre principalii susținători ai acestui proiect.

Pe parcursul a șase luni de eforturi extraordinare, am derulat în Ambasadă o serie de 28 de șantiere specializate, sub supravegherea profesională a autorităților franceze de patri-moniu și cu prestația extraordinară a unor echipe de muncitori și experți ultracalificați și, practic, neobosiți - francezi și români -, inclusiv de la Muzeul Brukenthal. Am fost astfel gata, cum ne-am angajat, să găzduim cum se cuvine la Paris echipa Comitetului Olimpic și Sportiv Român în Casa României, care a devenit locul de organizare a expozițiilor și de desfășurare a evenimentelor de reprezentare olimpică, pregătite pentru a celebra cel mai amplu eveniment sportiv mondial al anului 2024.

Îmi amintesc intens și caleidoscopic deschiderea „sezonului olimpic românesc” prin concertul extraordinar al Operei Naționale București în grădinile Palatului Versailles; întâlnirile față în față cu sportivii la gâtul cărora străluceau medalii; discursul prezidențial cu Hai, România!; concertul pe Stradivarius; interviuri "la cald" cu presa română și franceză; proiecții de film cu Patzaichin; fotografiile "de familie"; diploma cu semnătura lui Pierre de Coubertin oferită echipei de rugby a României acum 100 de ani; ritmurile piesei "Din inimă pentru Team Romania", cântată în ritmuri pop-rock în grădina Palatului Béhague; expoziții de desen semnate de copiii artiști din România; vocea mea răgușită după încurajările din tribună pentru ai noștri; lacrima unui sportiv care nu a urcat pe podium, deși părea că îi este destinat; expoziții cu fotografii de arhivă de la Agerpress; tururile ghidate în palat; ploaia torențială din ziua Ceremoniei de deschidere a Jocurilor Olimpice; steagul tricolor ridicat sus pe catarg de Ziua Imnului Național, "Deșteaptă-te, române", la Defense Arena, pentru aurul lui David Popovici; moneda aniversară de argint pur emisă de BNR; soarele incandescent; autografe pe tricoul olimpic; tresăriri pline de bucurie ale

medaliaților noștri!...

Însă cele mai emoționante momente au fost ocazionate de primirea campionilor la Ambasada României în Franța. Modele de excelență, acești sportivi de vârf ai lumii au vorbit aici, în inima Parisului, despre efortul care a stat în spatele performanței lor și despre imensa emoție pe care au încercat-o urcând pe podiumul olimpic, la Paris, în timp ce steagul României se ridica. Despre împlinirea unui vis personal, care însă a însemnat și împlinirea speranțelor unei țări întregi, unită în bucuria succeselor olimpice românești. Acești tineri maturi, modești și generosi, împreună cu întregul grup de antrenori și tehnicieni ai lotului nostru olimpic, au oferit celor prezenți un moment de inspirație, de bucurie și de recunoștință de neuitat.

Mie mi-a rămas în suflet prezența Nadiei Comănești, "gimnasta perfectă", la inaugurarea Casei României, dar pentru o lume întreagă va rămâne și în istorie prezența sa la ceremonia de deschidere a Jocurilor Olimpice, în "careul" de sportivi legendari care au adus ultima ștafetă a flăcării olimpice pe apă, eveniment urmărit de peste un miliard de oameni din întreaga lume. Un moment subtil, care ne-a reamintit că România este respectată și prin ceea ce a adus în sportul mondial.

Privind în urmă, îmi dau seama că emoția atotcuprinzătoare a fost, de fapt, bucuria de a fi toți pentru unul și toți pentru Team Romania. O poveste adevărată și prețioasă despre determinare și curaj, despre talent și muncă asiduă, despre respect, fair-play și excelență. Un moment de viață unic, uimitor și memorabil...

Epilog

Placheta cu însemnele Team Romania, amplasată la intrarea în Palatul Béhague la inaugurarea Casei României, se află încă acolo. Îmi place să văd cum trecătorii citesc, unii cu glas tare, Team Romania-a, alături de Ambasada de Roumanie. Îmi dau seama că n-a fost ceva efemer, care ne-a definit doar vara olimpică. Este dovada că suntem împreună, umăr la umăr, și că am făcut parte din marea echipă a țării noastre, care, departe de casă, a scris, pentru noi toți, o nouă filă de istorie. ■

Edenia

COMITETUL
OLIMPIC
ȘI SPORTIV
ROMÂN

Rețeta succesului începe cu
alegerea ingredientelor potrivite.

Iar cursa spre glorie,
cu selecția partenerului
de încredere.

Fuelled by

Edenia

Cel mai proaspăt coechipier al Team Romania.
Cel mai proaspăt, **MEREU.**

romaniaforgold.ro

www.erbasu.ro

**Construim pentru viitor și susținem
sportul românesc de peste 33 de ani.**

BAKURIANI

FOTE REVINE ÎN GEORGIA DUPĂ 10 ANI

BAKURIANI ÎȘI REDESCHIDE PORȚILE, ACUM, PENTRU CEA DE A XVII-A EDIȚIE DE IARNĂ A FESTIVALULUI OLIMPIC AL TINERETULUI EUROPEAN

Georgia va fi pentru a doua oară gazda Festivalului Olimpic al Tineretului European (FOTE), competiția destinată celor mai valoroși sportivi de pe Bătrânul Continent cu vârste cuprinse între 14 și 18 ani.

În 2015, în capitala Tbilisi au fost organizate întrecerile celei de-a XIII-a ediții de vară a FOTE, iar între 9 și 16 februarie 2025, în localitățile georgiene Bakuriani, Batumi și Tbilisi, se vor desfășura întrecerile ediției a XVII-a de iarnă a FOTE – Bakuriani 2025.

În programul FOTE Bakuriani, unde sunt așteptați peste 2.000 de participanți din 48 de națiuni europene, au fost incluse opt discipline sportive: biatlon, schi alpin, schi fond, schi freestyle, snowboard, hochei pe gheață, patinaj artistic și short-track.

Toate întrecerile pe zăpadă - biatlon, schi alpin, schi fond, schi freestyle, snowboard - vor avea loc în Bakuriani, unde se află cel mai mare domeniu schiabil din Georgia. Tot aici va fi și "cartierul general" al Festivalului, în Satul Sportivilor, găzduit de un modern complex hotelier, urmând să locuiască majoritatea delegațiilor.

Patinoarul din Batumi va găzdui întrecerile de patinaj artistic și short-track, iar cel din Tbilisi, competiția de hochei pe gheață

La Seminarul Șefilor de Misiune din luna octombrie 2024, organizatorii au prezentat planul de desfășurare a FOTE Bakuriani 2025, iar participanții au fost mulțumiți de

stadiul în care se află pregătirile pentru competiție.

"Organizarea FOTE Bakuriani 2025 decurge conform planificării, și este de remarcat faptul că bazele sportive sunt foarte aproape de spațiile de cazare și de servirea mesei, pe o rază de 2 km de locul unde se va afla Satul Sportivilor. Se fac ultimele pregătiri pentru începerea sezonului de iarnă. Anul trecut a fost organizată prima competiție majoră în Bakuriani - Campionatul Mondial de juniori la snowboard și ski freestyle, care s-a bucurat de aprecieri din partea Federației Internaționale de Schi. Este în curs de finalizare baza sportivă pentru biatlon și schi fond, care va fi gata la începutul lunii decembrie, după care va fi organizată o primă competiție test înaintea FOTE. Avem încredere că sportivii vor avea ocazia să evolueze în condiții foarte bune și să-și îndeplinească obiectivele de performanță stabilite", a spus Dragoș Tătaru, șeful de misiune al României pentru FOTE Bakuriani 2025.

România va fi reprezentată de 20 de sportivi care vor lua startul în întrecerile de biatlon, schi fond, schi alpin și snowboard.

BRAȘOVUL VA PRELUA ȘTAFETA

La Bakuriani, componenții TEAM ROMANIA se vor bucura de un moment special, programat a avea loc chiar la finalul ceremoniei de închidere a Festivalului din Georgia. Oficialii FOTE Brașov 2027, gazda următoarei ediții de iarnă a FOTE, vor prelua simbolic ștafeta competiției de la reprezentanții FOTE

Bakuriani 2025.

Va fi pentru a doua oară când, după 14 ani, Brașovul, Poiana Brașov și localități din apropiere vor fi gazdele frumoasei competiții multisport. Orașul de la Poalele Tâmppei, care în 2013 a ridicat standardele găzduirii FOTE la un nivel nemaîntâlnit până la acea dată, a primit organizarea ediției de iarnă din 2027 a competiției tinerilor sportivi în cadrul Adunării Generale a Asociației Comitetelor Olimpice Europene (EOC), care a avut loc în această vară, la București.

La FOTE Brașov 2013, reprezentanții României au obținut și cele

mai frumoase rezultate sportive din istoria participărilor la Festival:

- cele mai multe și mai prețioase medalii – 1 AUR, 2 ARGINT
- prima medalie de aur la FOTE de iarnă, cucerită de Emil Imre, la short track 1000 m
- cel mai medaliat sportiv român din istoria participărilor TEAM România la FOTE, cu 2 medalii la short track – 1 aur, la 1000 m, și 1 argint, la 500 m.

UN RÂS - MASCOTA FOTE

Mascota Festivalului Olimpic de la Bakuriani va fi un râs din munții Caucaz, botezat GUNDA. În georgiană, gunda înseamnă bulgăre de zăpadă și subliniază abilitatea remarcabilă a felinei de a aluneca grațios prin zăpadă.

Ochii mari și albaștri ai lui Gunda, cu o privire pătrunzătoare, sugerează calitățile tinerilor participanți la întrecerile olimpice: putere, determinare și precizie.

Simpatica și prietenoasa mascotă, care încă de la lansare i-a cucerit în special pe școlari, va fi o motivație în plus pentru copii să meargă la Festival și să intre în atmosfera unică a întrecerilor, pentru ca mai apoi să se îndrepte spre practicarea sporturilor de iarnă.

Shine (Strălucire), melodia oficială a FOTE Bakuriani 2025, lansată o dată cu prezentarea mascotei și interpretată de trupa The Night Show, este de asemenea îndemnul la competiție, la distracție, prietenie și fair-play pe care organizatorii îl adresează tuturor. ■

HIDROELECTRICA

PERFORMANȚA
SUSȚINE
PERFORMANȚA

NU CĂUTĂM REZULTATE IMEDIATE, CI PERFORMANȚA PE TERMEN LUNG

CU SPORTIVII JUNIORI TREBUIE SĂ AVEM RĂBDARE ȘI SĂ ÎI SUSȚINEM, PENTRU A-I PUTEA AVEA LA LOS ANGELES, ÎN 2028, ȘI LA BRISBAINE, ÎN 2032 - CREDE MIHAI COVALIU, PREȘEDINTELE COSR

Interviu realizat de INOCENȚIU VOINEA

– Domnule președinte, în sport, se știe, fără încălzire riști să faci o întindere, dacă nu chiar o ruptură musculară. Cu toate acestea, aș vrea să începem direct, abrupt chiar, de acord??

– Perfect de acord. În fond, chiar și acest accept pe care mi-l cereți e tot o încălzire, așa că n-am sărit nicio etapă.

– Se spune că, dacă lucrurile merg bine, nu trebuie să schimbi ceva. Acesta este motivul pentru care ați fost ales, fără contracandidat, în al treilea mandat de președinte al COSR?

– Am să încep răspunsul cu un citat din Einstein: "Măsura inteligenței este capacitatea de a schimba". Și tot Einstein spunea că „Viața este ca mersul pe bicicletă, pentru a-ți menține echilibrul trebuie să mergi înainte”. Și mai departe, tot brusc, cum ați vrut să începem, am să spun că nu, în sportul românesc nu sunt toate roz și că în continuare avem nevoie de schimbare.

De schimbare de mentalitate în primul rând, căci de aici pleacă multe. După aceea, de infrastructură. Și, cel mai important, de oameni cu dorință de a învăța, de a se perfecționa continuu.

– Nu stăm pe roz? Păi, am dublat numărul medaliilor obținute la precedentă ediție a Jocurilor Olimpice.

– Știți la fel de bine că asta nu înseamnă că sportului din România îi merge bine. În continuare avem cea mai ridicată rată de obezitate infantilă din Europa, iar acest fapt nu este deloc îmbucurător, și nu îl vom putea corecta oricâte medaliile olimpice am aduce. Mai departe, infrastructura pentru sport poate fi îmbunătățită, sportul de masă e la un nivel scăzut, și toate acestea se reflectă și la nivelul performanței. Da, am reușit să oprim declinul la

nivelul rezultatelor, după primul nostru mandat. Spun nostru, căci n-am fost singur, ci cu o întreagă echipă. După Rio, 2016, ediția cea mai săracă în medalii, a venit Tokyo, în condițiile bine știute, unde n-am mai scăzut, tot patru medalii am cucerit, și acum Paris, de unde, într-adevăr, sportivii noștri s-au întors cu mai mult decât dublul medaliilor obținute la precedentă ediție.

– Deci, ceva-cev, tot s-a schimbat...

– Ne întoarcem la schimbare, iată. Poate că aceasta este și cel mai important angajament pentru care cred am fost reinvestit cu încredere. Acela de a fi omul care poate genera schimbare. Căci nu există progres fără schimbare. Or, noi am avut viziunea de a ne muta atenția în pregătirea pentru reprezentarea la Jocurile Olimpice de pe sportiv, în mod exclusiv, pe întreaga echipă din jurul său, având astfel o abordare holistică, de genul 360 de grade, cum spunea Antonio Colamonici de la canotaj, în care nimic din ceea ce poate duce la îmbunătățirea performanței să nu fie exclus, iar acolo unde lipsește ceva să putem interveni.

– Așadar, nu sportivul a mai fost în centrul atenției în ultimul ciclu olimpic?

– Nu doar sportivul, mai corect spus. Firește că a rămas principalul pilon al construcției, dar tot la fel de important a fost și rolul antrenorului, al medicului,

al nutriționistului, al echipei de recuperare după efort, al psihologului și al tuturor celor care au contribuit la susținerea pregătirii. Nu se mai poate face performanță de nivel înalt fără o echipă multidisciplinară în jurul sportivului.

– Jocurile Olimpice de la Los Angeles, din 2028, în acest fel vor fi abordate?

– Pentru următorul ciclu, am mai adăugat ceva. Ceva legat de grija pentru psihicul sportivilor. Nivelul valoric a ajuns atât de sensibil egal încât diferența dintre un sportiv care este mereu în preajma podiumului și cel care urcă pe prima treaptă este dată de o mică emoție, trăită sau stăpânită, e dată de puterea de concentrare într-un moment decisiv. Or, pentru aceasta trebuie să antrenezi nu numai mușchii, ci și mintea. În plus, sportivii, pentru a ajunge la un nivel de performanță ridicat, trebuie ca zilnic să trăiască corvoada de a tot căra pietriul în vârf, pentru ca a doua zi să-l găsească din nou la poalele muntelui, și să o ia mereu de la capăt. Pentru asta e nevoie, tot așa, de o sănătate mintală impecabilă. Aceasta e preocuparea noastră pentru următorul ciclu olimpic, pe lângă abordarea holistică de care vorbeam.

– Programul competițional sub egida cercurilor olimpice a devenit din ce în ce mai încărcat. Nici nu se termină bine o competiție, că alta se și află la orizont. De multe ori, activitățile pentru pregătirea participării chiar se suprapun la COSR. Ce urmează acum și ce speranțe în planul performanței avem?

– Anul acesta a fost unul extrem de dificil, precum întreg ciclul olimpic, din cauză că pandemia, practic, a decalat toate competițiile cu un an. Și de aici a

continuare în pagina 94

rezultat această aglomerare a evenimentelor. După încheierea pandemiei, am început să punem din nou lucruri la punct, astfel încât să ajungem la Jocurile Olimpice de la Paris în cea mai bună formă, bine organizați și pregătiți pentru a obține rezultatele pe care le știți. Am reușit să organizăm totul foarte bine și pentru că la COSR avem cea mai profesionistă echipă din punct de vedere al managementului sportiv din tot sportul românesc. Și asta a contat foarte mult, mai ales în acest an, când, practic, toată pregătirea și finanțarea federațiilor sportive naționale a fost la COSR. Nu a fost ușor, dar am demonstrat că suntem capabili să conducem bine sportul olimpic din România. Dar știu că este loc și de mai bine.

– Aș reveni puțin la o afirmație făcută la începutul interviului, aceea că sportul românesc nu stă pe roz. E clar că soluțiile trebuie să vină din interior, așa că v-aș întreba care ar fi cele mai importante direcții în care ar trebui să intervină schimbări majore. Și cine ar fi responsabil să le facă. Și, mai important, de unde s-ar putea lua resursele pentru aceste schimbări?

– În primul rând, trebuie continuat cu edificarea infrastructurii pentru sport. Au început să se facă. S-a făcut în Sectorul 3 o sală de scrimă, în Sectorul 4 un patinoar, prin țară s-au făcut bazine, săli, terenuri de sport. Asta trebuie să continue la scară mai mare. Apoi, vorbeam mai devreme de un număr mare de competiții. Aceste competiții sunt pe diferite paliere. Competiții pentru juniori, competiții pentru tineret și competiții pentru seniori. Este un circuit care nu poate fi întrerupt. Avem nevoie de Juniori care să conștientizeze că sunt într-un proces de formare. Avem nevoie de antrenori care să-i formeze. Antrenorii trebuie să înțeleagă faptul că în perioada junioratului se pun bazele, nu se trage tare pentru medalii, neapărat. De aceea, aceste baze trebuie să fie corecte. Copiii au nevoie de răbdare. Acești sportivi trebuie să înceapă să participe la concursurile de seniori treptat, pentru a fi pregătiți pentru 2028, pentru Los Angeles, și pentru Brisbane, în 2032.

–Deci, goana după medalii la juniori nu e un lucru bun...

– Fiecare competiție are un obiectiv diferit. Îți poți propune să iei medalii,

dar mai important este trendul pe care te afli, posibilitatea de creștere în viitor. Noi evaluăm foarte atent potențialul juniorilor noștri și nivelul lor de pregătire, nepunând accent foarte mare pe realizarea de performanțe extraordinare la această vârstă, ci mai ales pe progresul și pe stadiul pe care acești sportivi îl au. Deci, ne interesează mai mult construcția acestor sportivi la acest nivel. Cei care au talent, cei care sunt disciplinați, cei care își doresc să ajungă cei mai buni trec la seniori, iar noi suntem lângă ei și îi sprijinim. Pe ei și pe cei care îi pot forma pentru a face pasul către seniori. Deci, în primul rând, suntem foarte atenți la progresul acestor sportivi, și după aceea la performanța de la juniori. Doar așa putem spera la îmbunătățirea rezultatelor de ansamblu de la Jocurile Olimpice de la Paris.

– În această perioadă s-a vehiculat și ideea desființării cluburilor departamentale, cele care, dacă am face o socoteală, au adus cele mai multe medalii de la Paris. Dar n-ar trebui oare ca această desființare să vină ulterior unei etape în care se construiește altceva pentru a pune în loc?

–Când vine vorba despre acest subiect, este clar că se poate spune că sunt puțin subiectiv. Dar, dacă privim lucru-

rile din punct de vedere practic, trebuie să analizăm faptul că această resursă, foarte importantă după părerea mea, sportivul, este cea mai importantă. Și mă gândesc aici la alte câteva exemple, nu foarte departe de noi, cum ar fi sistemul din Italia, pe care îl cunosc foarte bine, și în care majoritatea sportivilor - iar când spun majoritatea asta înseamnă 80% dintre cei care fac sport de performanță - provin din cluburi militare, să le spunem așa. Or, ce rezultate a avut Italia la ultimele două ediții de Jocuri Olimpice? Le știm, 40 de medalii. Și sunt, de asemenea, exemple foarte importante pe care le pot da despre sportivi din Germania, din Franța, mai ales din sporturile de contact, judo, lupte, Taekwondo, tir și altele, la care sportivii provin din acest sistem. Și mai important e că aceștia rămân în sistem după terminarea carierei sportive, asigurând o forță de muncă bine pregătită, cu valori bine definite, date de sport, iar pe de altă parte și ei, cât timp fac sport, știu că se pot concentra pe asta, având cariera asigurată. Este un subiect pentru care eu voi milita tot timpul, ca aceste cluburi departamentale să fie și mai prezente, să fie mai dispuse să absoarbă cât mai multă resursă calificată din punct de vedere al pregătirii fizice și specifice, din punct de vedere al disciplinei, al concentrării pe obiective pe termen scurt, mediu și lung, atât la masculin, cât și la feminin. Trebuie să valorificăm această resursă în cadrul cluburilor departamentale, care cred că este un lucru foarte, foarte bun, benefic pentru performanță în sportul românesc.

– E sfârșit de an. E moment de bilanț, dar și de urări. Care ar fi urarea pe care ați adresa-o mișcării sportive din România?

– Să ajungă să fie un factor important de progres al societății, respectată și recunoscută pentru asta. Sportul chiar are un rol esențial într-o societate prosperă, nu e doar un mod de a-ți petrece timpul liber după așa-zisele activități importante. Sportul poate face ca acele activități chiar să le faci bine, cu răspundere, cu determinare, cu gândul la succes, valori pe care le înveți din sport. Asta aș dori eu și aș ura Mișcării Sportive din România să ajungă. Pentru 2025, un an bun, cu liniște socială, dar cu freamăt creator, cu ambiții bune, cu ambiția de a se depăși fiecare pe el însuși, în primul rând! Și la mulți astfel de ani! ■

**TEAM
ROMANIA20**

www.peaksport.ro

Povestea unei medalii

Correspondență din Tokyo de la
Romeo Vilara, trimisul special al ziarului
Sportul popular - 17 octombrie 1964

„Azi, pe stadionul Național (din Tokyo, n.n.), la calificările în proba de aruncare a suliței, cuplul sovietic Ozolina - recordmană mondială - și Gorceakova se arăta de neînfrânt, după cum reieșea din statisticile specialiștilor. Curând, calculul hârtiei este întărit și pe... teren, prin aruncarea Gorceakovei, a cărei suliță a trecut de tăblița ce indica recordul mondial și s-a înfipt la 62,40 m! (...) Zarurile au fost aruncate! Așa să fie? (...) România prezintă și ea un cuplu, Maria Diaconescu, cu "state de serviciu" mai vechi, și foarte tânăra noastră atletă Mihaela Peneș își țin firea și reușesc să se califice în finală.

Prima aruncare - Mihaela Peneș. Un moment de concentrare, primul pas, al doilea, apoi alții, din ce în ce mai iuți, o privire de-o clipită, o privire spre zările albastre și sulița țâșnește spre înălțimi, în timp ce colegii mei de la masa presei își revizuiesc notițele din calificări. Și sulița plutește, plutește și coboară în zbor prelung, dincolo de linia care marchează granița celor 60 de metri.

Un ropot de aplauze și freamătul: «Cine-i temerara?» Tabela electronică arată că fata noastră a aruncat 60,54 metri. În pofida tinereții ei, a puținei sale experiențe de concurs și a proaspătului record mondial realizat chiar sub ochii ei.”

Agenția germană de presă
Deutsche Presse-Agentur:

„O româncă necunoscută cu numele de Mihaela Peneș a spulberat toate iluziile marilor ași. Eleva din București, despre care am auzit doar de o lună, când s-a afirmat la Europenele de juniori, câștigând și titlul, le-a timorat pur și simplu pe adversarele ei prin acea fantastică aruncare de 60,54 metri realizată din prima încercare”.

AUR PENTRU MAMA MEA

POVESTEA MEDALIEI DE AUR, ÎN CARE ABSOLUT NIMENI NU CREDEA, AȘA CUM ȘI-A ADUS-O AMINTE MIHAELA PENEȘ DUPĂ MAI BINE DE TREI DECENII DE LA JOCURILE OLIMPICE DE LA TOKYO DIN 1964

Fragment din volumul "Un veac pe jumătate, o iubire pe de-a-ntregul" de INOCENȚIU VOINEA

Aruncasem extraordinar de bine în acel an olimpic, 1964. Deși n-aveam decât 17 ani, dețineam a treia performanță a sezonului. Când a aflat mama că fusesem acceptată în lotul olimpic n-a mai putut de fericire. Era în al nouălea cer. Asta și pentru faptul că părinții își doresc ca nerealizările lor să fie împlinite de copii. Mama fusese gimnastă, și în 1940 trebuia să participe la Jocurile Olimpice de la Tokyo. Tot la Tokyo! Dar a venit războiul, și totul s-a năruit... Mi-a ținut mama un speech mobilizator și, văzând că eu o țineam una și bună că vreau să mă întorc cu medalia de aur din Japonia, mi-a mai spus că nu trebuie să-mi fac iluzii deșarte, că, pentru mine, important este să particip de la o vârstă atât de fragedă și că abia peste patru ani mă pot gândi la o medalie olimpică. Dar eu, nu și nu, voiam medalie. Și nu orice medalie, ci medalia de aur. Și o voiam acum, nu peste patru ani! N-am spus, evident, nimănui ce aveam eu în cap. Putea, la o adică, să fie luată și ca o impolitete față de colega mea mai mare, Maria Diți-Diaconescu, campioana și recordmana națională la suliță. Și, de fapt, eu ajunsesem să fiu luată la Jocurile Olimpice peste capul federației de atletism. Mă văzuse la un antrenament un antrenor sovietic, în mare vogă la vremea aceea, și apucase să spună că aș putea constitui surpriza Jocurilor Olimpice de la Tokyo. Și cum, la aceea vreme, tot ceea ce spuneau rușii era... de la Dumnezeu, șeful CNEFS-ului, Aurel Duma, a dat dispoziție să fiu inclusă în lotul olimpic.

Așa am fost urcată eu în avion, cu... încălțătorul de pantofi, cum s-ar zice, căci abia-abia am mai încăput printre pasageri, în lotul care fusese stabilit cu mult timp în urmă.

În calificări, am reușit să obțin baremul din ultima încercare, cu o aruncare de doar 51,59 de metri. Nu-mi dădea nimeni nicio importanță. La startul probei erau aliniate sportive extrem de valo-

roase. Elvira Ozolina, campioana olimpică en-titre și, totodată, recordmana mondială a probei, neînvingătoare în tot acel ciclu olimpic. Mai era și Elena Gorceakova, cea care în calificări doborâse recordul mondial al Ozolinei, cu o aruncare de 62,40 m. Ei bine, pe mine nu m-a impresionat deloc faima adversarelor, poate și datorită unei inconștiențe specific vârstei. De-abia eram elevă în clasa a unsprezecea, și pentru mine sportul era o mare plăcere. La 7 ani, treceam lacul Floreasca înot, ceea ce la vremea aceea era mare lucru, căci puțini adulți se încumetau la o astfel de aventură. Apoi, mergeam pe bicicletă. Toată școala mi-am făcut-o pe bicicletă. Jucam handbal – spaima portarilor eram –, făceam baschet... Dar ce nu făceam.

Așa că am luat sulița și am azvârlit-o dincolo de 60 de metri. Uimire! Știam că acel rezultat, 60,54 m, îmi putea aduce o medalie. Era a treia performanță a tuturor timpurilor. După vechiul record mondial al Ozolinei și cel nou, stabilit de Gorceakova în calificări. Parcă le-am turnat plumb în mâini celorlalte concurențe. Niciuna n-a putut depăși șocul acelei aruncări-surpriză reușite de mine. Ozolina, care pariase că va câștiga proba fără probleme, în ciuda recordului mondial răpit de conaționala sa, a trebuit să se radă în cap și apoi să se ascundă pe unde putea de blițurile indiscrete ale fotoreporterilor. Până la urmă, și-a cumpărat o perucă.

Mama a aflat vestea de la fotoreporterul Mitică Rădulescu. Nenea Mitică lucra la *Sportul popular* și o cunoștea bine pe mama. S-a dus la ea la serviciu, căci lucra în centru, foarte aproape de redacția ziarului. I-a bătut în geam și i-a spus că fata ei a ieșit campioană olimpică. Mama s-a supărat și l-a repezit, spunându-i că nu se glumește cu astfel de lucruri. Ba chiar i-au dat lacrimile de necaz, că unul pe care îl considera prieten își bate joc și se joacă cu sentimentele ei... Abia într-un târziu s-a convins

că nu-i nicio glumă, că fata ei chiar câștigase medalia olimpică de aur!

Legendele nu mor, căci, iată, ne vorbesc prin isprăvile lor care au făcut mândri milioane de români la vremea lor, și încă ne mai fac mândri și azi. Mihaela Peneș a plecat dintre noi de curând. Trista veste, pe care cu amărăciune am dat-o mai departe, o primisem de la Paula Ivan, care, cu discreție absolută, îi păstrase secretul. O întâlnise întâmplător într-un azil, unde fusese cu studenții săi în practică, să ajute prin ședințe de kinetoterapie bătrânii de-acolo. Mihaela Peneș se retrăsese nu numai din lumina reflectoarelor, ci și din lume. O vreme s-a știut că s-a călugărit. Apoi nu s-a mai știut nimic. Paula îi mai trimitea, după ce s-au regăsit, pe câte cineva, pentru a-i mai lua pietrele anilor de pe picioare, de pe trup cu câte un masaj. Mai vorbeau prin mesaje, și de aceea vestea plecării ei din această lume a întristat-o rău pe Paula. Nu mai avea pentru cine ține secretul. Mihaela Peneș a fost înmormântată la Bellu, lângă familia ei, lăsând în urmă o pagină de aur în cartea sportului românesc:

- **Jocuri Olimpice:** aur la Tokyo în 1964, argint la Ciudad de Mexico în 1968;
- **Campionate Europene:** argint în 1966;
- **Jocuri Mondiale Universitare:** aur în 1965;
- **Antrenor federal** (1982 - 1984);
- **Secretar federal adjunct** (1985 - 1989) la Federația Română de Atletism
- **Membreu al Comitetului Olimpic Român** (1990 - 2002). Director al Departamentului de educație olimpică (1990 - 1998);
- **Secretar General al Comitetului Olimpic Român** (1998 - 1999);
- **Director al Academiei Olimpice Române** (2000 - 2004)
- **Ambasador național pentru sport, toleranță și fair-play la Consiliul Europei** (1994 - 1999)

JOCURILE OLIMPICE ÎN IMAGINAȚIA COPIILOR

"O PORTOCALĂ", HITUL GALEI LAUREAȚILOR COMPETIȚIEI DE PICTURĂ

Motiv de inspirație și exercițiu, Jocurile Olimpice Paris 2024 au incitat în acest an imaginația celor mai talentați elevi din domeniul artelor plastice. Mai mult, centenarul sărbătorit de la prima participare a României la Jocuri, chiar în locul în care tricolorii au cucerit prima medalie olimpică, a fost muza care le-a călăuzit penelurile.

Mici pictori din întreaga țară au demonstrat și în acest an că întrecerile olimpice se pot desfășura atât pe arenele sportive, cât și la concursul național de arte plastice „Jocurile Olimpice în imaginația copiilor”, ajuns la cea de-a XXXII – a ediție. Concursul organizat de Academia Olimpică Română (AOR), sub egida Comitetului Olimpic și Sportiv Român (COSR), în colaborare cu Ministerul Educației și cu sprijinul Solidarității Olimpice, s-a desfășurat, ca în fiecare an, la trei categorii de vârstă: 6-10 ani, 11-14 ani și 15-18 ani, pentru fiecare dintre aceste categorii fiind acordate câte un premiu I, un premiu II, un premiu III, un Premiu Special și 10 mențiuni.

Gala Laureatilor, care a avut loc la Casa Olimpică din București, a fost punctul culminant al competiției artistice. Copiii, împreună cu părinți, rude, prieteni și nu în cele din urmă cu profesorii îndrumători, au fost sărbătoriți, aplaudați și felicitați. Elevii Școlii Gimnaziale de Arte "Iosif Sava" au oferit câteva momente artistice, vedeta fiind Serena Lovi, care a încântat publicul cu prezența ei scenică plină de viață. Maniera veselă în care a interpretat piesa "O portocală", compusă de Marisu Țeicu, a cucerit publicul. Serena nu numai că a fost răsplătită cu aplauze furtunoase, dar a reușit să-i convingă pe toți cei prezenți în sală să cânte împreună cu ea - O portocală! Amira Faraon, de la Colegiul Național de Arte „Regina Maria” din Constanța, răsplătită cu mențiune la categoria de vârstă 14 ani, s-a declarat încântată de

participarea la competiția organizată de COSR, și a promis că va participa și la edițiile viitoare ale concursului. "Desenez de când mă știu, dar este pentru prima dată când am participat la un concurs organizat de Comitetul Olimpic și, mai mult, am luat și un premiu. Mi-a plăcut tema, pentru că iubesc sportul. Joc volei la un club, iar fotbal în curtea școlii", a spus Amira, mândră și de faptul că numele ei înseamnă prietenșă în limba arabă.

Denisa Barbu, de la Liceul Teoretic „Nicolae Titulescu” din Slatina, a fost premiata, de asemenea, cu mențiune la categoria 15-18 ani. Eleva de 18 ani a realizat o lucrare folosind hârtie recicabilă, iar originalitatea lucrării a ieșit în evidență, impresionându-i pe membrii comisiei de jurizare.

Gabriel Voinea, de la Liceul de Arte Plastice „N. Tonitza” din București, a transpus pe pânză o confruntare olimpică între doi luptători, iar deasupra lor a pictat o muză, care să-l inspire și să-l vegheze în timpul competiției. Imaginația tânărului de 18 ani a fost răsplătită cu premiul al II-lea la categoria de vârstă 17-18 ani.

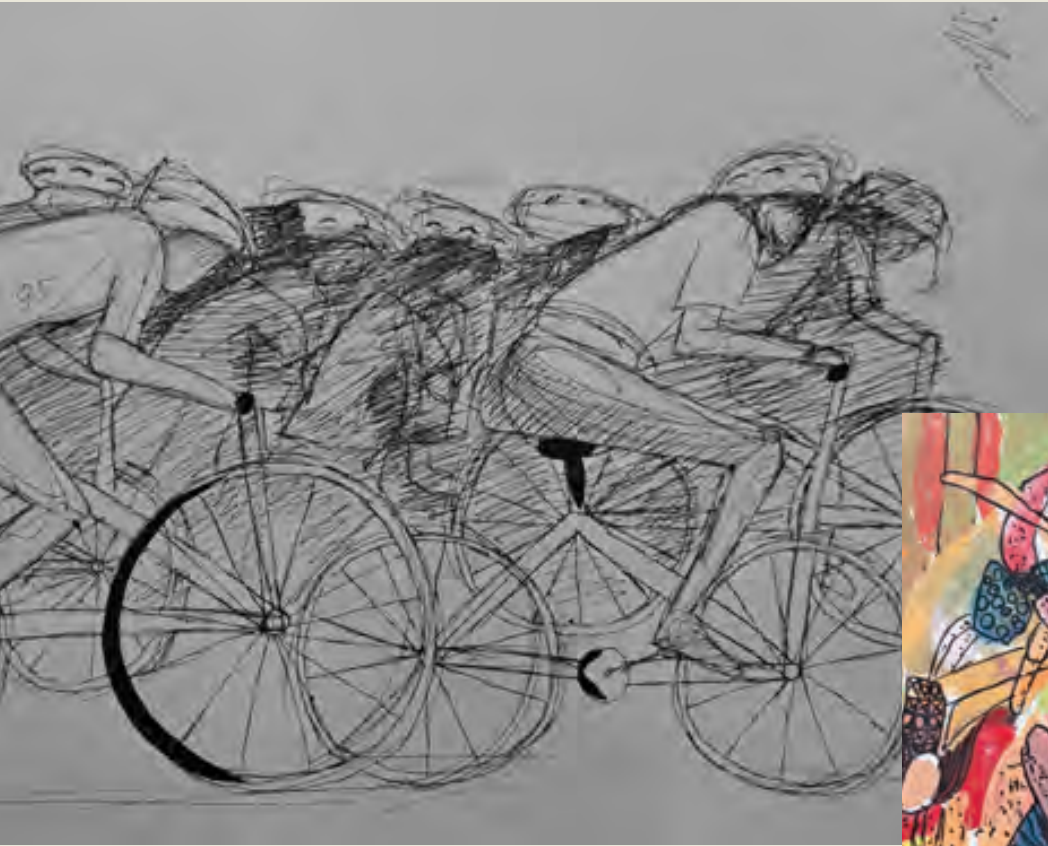
"Este destul de dificil de jurizat o competiție artistică. Criteriile artistice sunt extrem de interpretabile și delicate, dar compoziția, cromatică sau expresivitatea și mesajul pe care îl inspiră o lucrare sunt elemente extrem de importante în procesul de jurizare" - a mărturisit Adrian Brăescu - președintele juriului.

Alături de laureații din acest an au fost personalități ale Mișcării Olimpice din România. Simona Tabără Amănar, directorul Academiei Olimpice Române, Florin Mișcă, secretarul general adjunct al Comitetului Olimpic și Sportiv Român, Laura Badea Cârlescu și Ana Maria Brânză, campioane olimpice la scrimă, Ionela Tîrlea, medalie olimpică de argint la Atena 2004, i-au felicitat pe tinerii câștigători și le-au oferit premiiile.

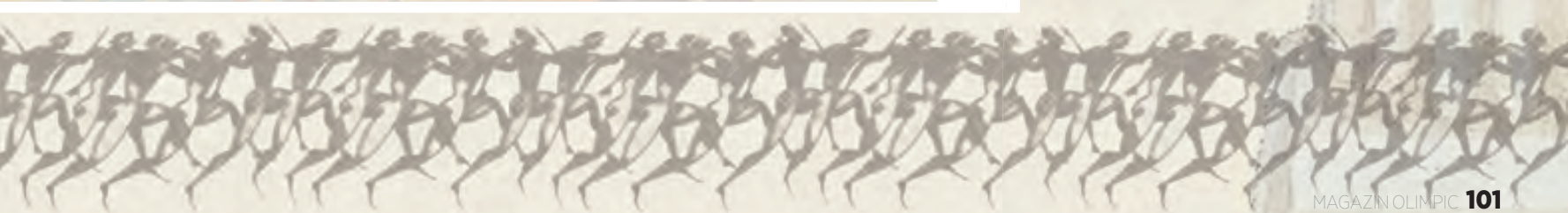
Cristina Chiraș, 14 ani

Alexandru Orțan, 18 ani

Cristiana Olteanu, 9 ani

A close-up, profile view of a woman with blonde hair, looking down at a gold medal she is holding. Her eyes are closed, and she has a serene expression. Her hand, with bright blue nail polish, holds the medal. The medal is circular and features the Olympic rings at the top, a central figure of a winged woman (Nike) holding an olive branch and a laurel wreath, and the text 'THE OLYMPIC GAMES' around the bottom edge. The background is a soft, out-of-focus white.

Regăsire

Bucuria regăsirii înduioșează și sufletele de gheață. Nimic nu e mai înălțător decât sentimentul că ești din nou împreună cu ceea ce iubești atât de mult. Păstrați cu grijă ceea ce aveți!...

Recovery / The joy of recovery also softens ice souls. Nothing is more uplifting than the feeling of being reunited with what you love so much. Keep carefully what you have!...

Inocențiu Voinea

Pe turnantă

SPORTUL, PE AGENDA ONU

Andreea Narcisa Andrieș / Galop olimpic

Spre sfârșitul lunii septembrie, anul acesta, s-a desfășurat la New York, la sediul Națiunilor Unite, cu prilejul Adunării Generale a ONU, o întâlnire a celor 193 de state membre, intitulată Summitul Viitorului. Cu acest prilej, a fost adoptat un document de referință, practic un angajament pe termen lung semnat de reprezentanții tuturor membrilor ONU, care cuprinde obiectivele de dezvoltare durabilă pentru viitor. Ne-a atras atenția însă unul dintre cele 56 de acțiuni propuse pe agendă, și anume punctul 11, prin care ONU își stabilește ca obiectiv și protejarea și promovarea culturii și a sportului, considerându-le componente integrante ale unei dezvoltări durabile a omenirii. Pentru aceasta, însuși președintele CIO a fost prezent la summit pentru a le mulțumi reprezentanților tuturor statelor membre.

„Suntem gata să continuăm și să consolidăm această contribuție a sportului în cadrul Pactului pentru viitor, pentru că acest Pact reflectă perfect motto-ul nostru olimpic: Faster, Higher, Stronger - Together” - a spus Bach de la tribuna Națiunilor Unite.

În acest nou document programatic al ONU, intitulat *Pactul pentru viitor - Global, Digital, Compact - declarația privind viitorul generațiilor*, se recunoaște de către toate statele membre că atât cultura, cât și sportul oferă indivizilor și comunităților un puternic sentiment de identitate și promovează coeziunea socială. De asemenea, se recunoaște că sportul poate contribui la sănătatea și la bunăstarea indivizilor și a comunităților, și, prin urmare, cultura și sportul sunt factori importanți ai dezvoltării durabile.

Dar, în vreme ce la New York se semna acest document programatic, în care importanța sportului era evidențiată, pe malurile Dâmboviței începea o amplă dezbateră care numai bine n-a făcut sportului românesc... Este evident că lucrurile trebuie lămurite, și că insuficientul buget alocat trebuie cu atât mai mult atent distribuit, dar adevăratele chestiuni care trebuie abordate la nivelul sportului din România sunt legate de infrastructura precară, aflată cu mult în urma unor state care, la nivelul rezultatelor sportive, sunt inferioare nouă, dar care au toate șansele să ne depășească, și unele chiar au făcut-o, tocmai pentru că au acordat din timp atenție construirii de noi facilități moderne pentru sport. Dacă ne uităm atent și la evoluția nivelului de trai, vom constata că dinamicile sunt asemănătoare, ceea ce înseamnă că într-o societate în care se face sport se trăiește și mai bine. Sigur, cineva ar putea spune că se face sport, că e timp pentru sport, pentru că oamenii nu mai au grija zilei de

măine. Dar este doar o constatare superficială, pe care o contrazic cu tărie! Căci sportul practicat din copilărie este cel care formează caractere puternice, este cel care dezvoltă spiritul competitiv, cel care stimulează imaginația, care ajută la orientarea în spațiu și în timp, cel care antrenează luarea deciziilor și fructificarea oportunităților, cel care formează lideri și obișnuiește, totodată, copiii cu îndeplinirea sarcinilor în echipă. Luați toate acestea și comparați-le cu cele învățate la un curs de business, de management ori de leadership, pe care le organizează orice multinațională pentru angajații săi. Veți vedea că sunt identice toate aceste valori educaționale, pe care sportul le poate forma încă de la vârste fragede, oferind copiilor perspectiva reală de a-și începe viața de adult cu lecțiile succesului bine învățate. Ce societate ar ieși atunci, ce plus-valoare s-ar crea e lesne de imaginat pentru toată lumea...

Astfel, eterna dilemă oul sau găina nu ar mai exista în cazul acesta. Trebuie să fie dar pentru toată lumea că nu trebuie așteptat un confort financiar, un nivel al PIB-ului per capita pentru a zice că, de-aici încolo, ne permitem mai mult sport. Drumul este exact invers! Dacă vrem să creștem economic, dacă vrem să avem îndestulător cea mai valoroasă resursă, resursa umană, atunci e clar că trebuie să investim în educația copiilor, iar o componentă esențială, pe care universitățile americane au înțeles-o de mult, este sportul. Sportul în școală, făcut cu temei, făcut în săli și în bazine, făcut pe piste adevărate, piste care, dacă au tot fost demolate, pentru a face mai mult loc tribunelor de microbiști, trebuie reconstruite în alte locuri. Atletismul, sportul-sporturilor, nu se poate face în parcuri, unde unii primari au mai amenajat câte un culoar de alergare, ci trebuie piste, trebuie sectoare de sărituri și de aruncări, înotului îi trebuie bazine, unde alții ca David Popovici mai pot apărea, celorlalte sporturi le trebuie săli specifice, săli de gimnastică, pentru a nu se mai bate loturile pe câte-o bărnă, făcând părintii să scrie petiții pe la ministere, trebuie săli de lupte, de tenis de masă, săli de box, săli de scrimă, poligoane de tir, pârtii, trambuline și câte și mai câte. Toate pentru o dezvoltare nu neapărat a sportului, ci pentru dezvoltarea comunităților, pentru dezvoltarea și pentru prosperitatea societății. O națiune dezvoltată e un deziderat imposibil de atins fără sport, căci sportul, cum spuneam, este o componentă esențială a educației, a pregătirii pentru obținerea succesului în viață.

De aceea ONU a inclus sportul în Pactul pentru Viitor, iar Palatul Victoria ar trebui să preia ideea cât mai repede cu putință!

DEDEMAN

Partener Principal al COSR
și al Echipei Olimpice

TOYOTA
Partener Oficial

Bancă Oficială

Allianz **Țiriac**
Asigurător Oficial

ef *electrică*
furnizare

ROMGAZ

SCCERBAȘU

HIDROELECTRICA

Loteria
Română

KONICA MINOLTA

Edeniă

ASOCIAȚIA
JIDVEI
VIITOR
PRIN EDUCAȚIE

PANDORA

www.cosr.ro